FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

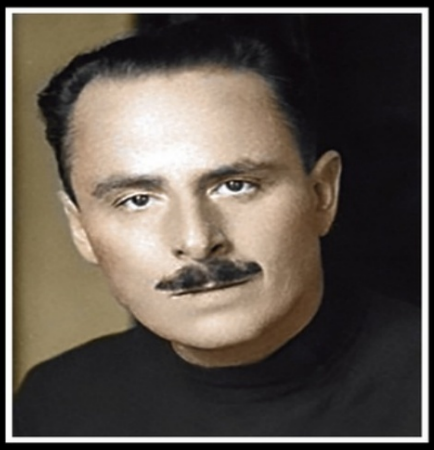
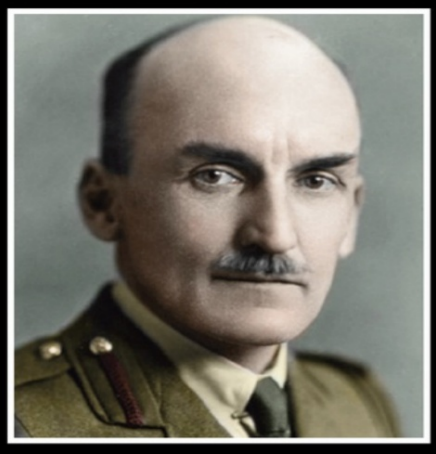

Volume One

Machine Translated by Google

Fašistički glasovi

Eseji iz 'Fašističkog tromjesečnika' 1936-1940

Prvi svezak

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Fašistički glasovi

Eseji iz 'Fašističkog tromjesečnika' 1936-1940

Prvi svezak

Autorska prava © 2019 Sanctuary Press Ltd Sva

prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati ni u kojem obliku, bilo kojim elektronskim ili mehaničkim sredstvima, uključujući fotokopiranje, snimanje ili pohranjivanje i pronalaženje informacija bez pismene dozvole izdavača.

Sanctuary Press d.o.o.
Shelton ulica 71-75
Covent Garden
London WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-
pošta: info@sanctuarypress.com

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

FAŠISTIČKI GLASOVI - PRVI TOM

Ovo izdanje sadrži eseje autora:

Džon Beket

James Drennan,

Norah Elam,

General Franco,

General-major J. F: C. Fuller, Joseph

Goebbels, J. K.

Heydon, Max

Hunger, Jorian

Jenks, William

Joyce, Dr. Robert

Ley, Francis Mcevoy,

Sir Oswald Mosley,

Ezra Pound, Vidkun

Quisling, Alfred

Rosenberg, Arthur

Reade, Anne Seelig-

Thomann, Claud

Sutton, Alexander Raven

Thomson, A.

Yusuf Ali

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Sadržaj

Fašistički glasovi

Filozofija fašizma, Sir Oswald Mosley; Njemačka i njene žene,

Anne Seelig-Thomann; Šta je socijalizam?, Joseph Goebbels; Svjetska

filozofija i vanjska politika, Alfred Rosenberg;

Fašizam, žene i demokratija, Norah Elam; Dragocjeni hektari, Jorian Jenks;

Hitlerov Berchtesgaden, idila Nove Njemačke, Joan Morgan;

Nordijska svjetska federacija, Vidkun

Quisling; Interpretacija fašizma, Claud Sutton; Rat u Španiji, general-major JFC Fuller;

Govor generala Franca o ekonomskoj ortologiji, Ezra Pound;

Uzroci krize, A. Raven Thomson; Izdana revolucija, Ezra

Pound; Marksizam, doktrina propadanja, Francis Mcevoy;

Neprijatelj je liberalizam, JK

Heydon; Thomas Carlyle - nacionalsocijalista, William Joyce;

William Morris - nacionalsocijalista, Arthur Reade;

Jevrejski mit, „Skepticus“

Muslimanski svijet i Palestina, autor A. Yusuf Ali, Fašizam i

dijalektika, autor A. Raven Thomson, Lišeni naslijeđa tla, autor

Francis Mcevoy, Korporativna ekonomija, autor A. Raven

Thomson, Nacistički pokret u perspektivi, autor James

Drennan, Socijaldemokratija u propadanju, autor John Beckett,

Fašizam i rat, general-major JFC Fuller, Naprijed u

fašizmu, autor Oswald Mosley, Snaga kroz radost, autor Dr.

Robert Ley, Njemački zimski rad na pomoći, autor

Max Hunger

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Filozofija fašizma od Sir Oswalda Mosleyja

Predavanje koje je održao Sir Oswald Mosley na Engleskoj govornoj uniji u srijedu, 22. marta 1933. godine.

O Vaši protivnici tvrde da fašizam nema historijsku pozadinu ili filozofiju, i moj je zadatak ovog popodneva da sugerišem da fašizam ima korijene duboko u historiji i da je održavan nekim od najboljih uzleta spekulativnog uma. Naravno, svjestan sam da se ne povezuje mnogo filozofije s našim aktivnostima u stupcima dnevne štampe, i kada ste pročitali da ću održati predavanje o „Filozofiji fašizma“, vjerovatno su mnogi od vas rekli: „Kakve veze ovaj gangster ima s filozofijom?“ Međutim, vjerujem da ćete vjerovati da ta velika ogledala javnog uma ne daju uvijek vrlo tačan odraz, i dok čitate samo o uzbudljivijim trenucima našeg napretka, ipak postoje i drugi trenuci koji imaju određenu dubinu u misli i konstruktivnoj koncepciji. Do sada je donekle istina da fašistička filozofija nije poprimila vrlo konkretan i određen oblik, ali morate imati na umu da fašistička vjera postoji tek nešto više od deset godina: to je rast u posljednjoj deceniji. Međutim, njegova filozofska pozadina već je sposobna za neku formulaciju, a to se dogodilo u mnogo kraćem vremenskom periodu nego odgovarajući razvoj u bilo kojoj drugoj velikoj političkoj vjeri u historiji. Kao što je sam fašistički pokret, u nekoliko velikih zemalja, napredovao ka moći fenomenalnom brzinom, tako je i fašistička vjera i filozofija kao trajna koncepcija, stav prema životu, napredovala mnogo brže nego filozofije starijih vjera. Uzmimo liberalizam: protekao je vrlo dug interval između spisa ljudi poput Voltairea i Rousseaua i konačnog formiranja liberalnog vjerovanja u rukama engleskih državnika krajem osamnaestog i početkom devetnaestog stoljeća.

U stvari, ovi veliki politički pokreti i psihološki preokreti su se samo vrlo sporo kristalizirali u određeni sistem mišljenja, kao i sistem djelovanja; a u slučaju fašista vjerovatno je prilično rano očekivati da će nakon deset godina poprimiti konkretan kristalizirani oblik. Ipak, vjerujem da se fašistička filozofija može izraziti razumljivim terminima i, iako daje potpuno novi doprinos misli ovog doba, ipak se može pokazati da i svoje porijeklo i svoju historijsku podršku crpi iz ustaljene misli prošlosti.

U prvom redu, smatram da većina filozofija djelovanja proizlazi iz sinteze kulturnih sukoba u prethodnom periodu. Tamo gdje u dobu kulture, misli, apstraktne spekulacije nađete dvije velike kulture u oštroj antitezi, obično u sljedećem dobu djelovanja nađete neku sintezu u praksi između te dvije oštre antiteze koja vodi do praktičnog vjerovanja djelovanja. Ova koncepcija vam se može činiti kao da, donekle, sugerira Spenglerov pristup; i sasvim je istina da je veliki njemački filozof vjerovatno učinio više od bilo koga drugog da oslika široku pozadinu fašističke misli. Ali to je vrlo široka pozadina. To je velika pozadina svjetske historije iz koje proizlazi fašistički prijedlog.

Ne mnogo više od toga. I moguće je da ga u približavanju toj temi sprečava njegov urođeni pesimizam, koji, pak, skromno bih vam rekao, proizilazi iz njegovog potpunog neznanja o modernoj nauci i razvoju mehanike.

Ako pogledate kroz Spenglerove naočale, sigurno ćete doći do zaključka o ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ekstremni pesimizam jer zamagljuju faktor koji po prvi put stavlja u ruke čovjeka sposobnost da u potpunosti eliminiše problem siromaštva. I vjerujem da je upravo nerazumijevanje ovog ogromnog novog faktora od strane našeg njemačkog filozofa ono što ga dovodi do njegovog pesimističnog zaključka. Ipak, to ni na koji način ne obezvređuje njegov ogroman doprinos svjetskoj misli.

S pravom ćete zaključiti da moj prijedlog o braku naizgled suprotstavljenih kultura koji u sljedećem dobu djelovanja vodi do stvaranja filozofskog djeteta tog perioda, koje se izražava u djelovanju, ima neke korijene iz Spenglerove misli. Ali mislim da vam mogu pokazati kako se ta teza u praksi odvija u fašističkom slučaju. Sugerirao bih vam da je u prošlom stoljeću glavna intelektualna borba proizašla iz ogromnog utjecaja Nietzscheove misli na kršćansku civilizaciju dugu dvije hiljade godina. Taj utjecaj se vrlo sporo ostvarivao. Njegove pune implikacije tek se danas otkrivaju. Ali gdje god da okrenete modernu misao, naći ćete rezultate te kolosalne borbe za ovladavanje umom i duhom čovjeka. Postojala je religija koja je, što se tiče Zapada, stoljećima uveliko dominirala ljudskom mišlju. I odjednom, po prvi put, ta religija i ta misao su bile efektivno dovedene u pitanje, a njeni temelji, barem za sada, bili su poljuljani. Bila je osuđena s bijesnom energijom i izvanrednim genijem - fundamentalno osuđena.

Ne iznosim - kao što ćete kasnije vidjeti - lično argumente protiv kršćanstva, jer ću vam pokazati kako vjerujem da su Nietzscheova i kršćanska doktrina sposobne za sintezu. Ali u ovom trenutku je neophodno da ispitam suštinske razlike između ova dva vjerovanja i da vidim gdje su se razlike akumulirale, a gdje se pojavljuju sličnosti.

Niče je, kao što znate, osporio sve temelje kršćanske misli. U suštini je rekao: „Ovo je religija roba i slabića. Ovo je vjera ljudi koji bježe od života, koji se neće suočiti sa stvarnošću, koji traže spas u nekom sanjivom zagrobnom životu – spas koji nemaju ni vitalnosti ni muževnosti da prigrabe za sebe ovdje na zemlji. To proizlazi iz duha slabosti i predaje.“ On ga je osudio u velikoj frazi, ako se dobro sjećam, kao „religiju koja je okovala i oslabila čovječanstvo.“

I umjesto te vjere, on je stvorio koncepciju nadčovjeka, čovjeka koji se suočava s teškoćama, opasnošću, ide naprijed kroz materijalne stvari i kroz teškoće okoline, da bi postigao, pobijedio i stvorio, ovdje na zemlji, vlastiti svijet. To je bio izazov cijeloj osnovi, ne samo misli već i života. I to je do temelja potreslo misao svijeta. Onima koji su se ozbiljno bavili tom kontroverzom u to vrijeme, moralo se činiti da jedno ili drugo od tih vjerovanja mora izaći kao pobjednik, a jedno ili drugo mora umrijeti; da je bilo kakva kombinacija, bilo kakva sinteza tih sukobljenih doktrina potpuno isključena.

Sada vjerujem, kao što se tako često dešava u svakodnevnom životu, da su vjerovanja koja se čine toliko različitima zapravo podložna određenom pomirenju kada se pažljivije ispitaju, pa čak i određenoj sintezi; i mislim da vam mogu pokazati da zapravo, u današnjoj fašističkoj doktrini, nalazite potpuno sjedinjenje velikih karakteristika oba vjerovanja. S jedne strane, u fašizmu, preuzetom iz kršćanstva, preuzetom direktno iz kršćanske koncepcije, nalazite ogromnu viziju služenja, samoodricanja, samožrtvovanja za druge, za svijet, za svoju zemlju; ne eliminaciju pojedinca, koliko spajanje pojedinca s nečim daleko većim od njega samog; i imate tu osnovnu doktrinu fašizma - služenje, samopredaja - onome što fašista mora smatrati najvećim ciljem.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

i najveći impuls na svijetu. S druge strane, iz Nietzscheove misli nalazite muževnost, izazov svim postojećim stvarima koje ometaju marš čovječanstva, apsolutno odricanje od doktrine predaje; čvrstu sposobnost suočavanja sa svim preprekama i njihovog prevazilaženja. U stvari, imate stvaranje doktrine o ljudima snage i samopomoći, što je druga istaknuta karakteristika fašizma.

Stoga nalazimo - mislim da mogu tvrditi - neku vrstu spoja te dvije velike doktrine koji se izražava u praktičnom uvjerenju današnjeg fašizma. I to se, zapravo, odvija u cijelom našem stavu prema životu. Možemo ga svesti na najsitnije detalje općeg postojanja. Od najšireg i najapstraktnijeg shvatanja možemo se spustiti na najdetaljnije stvari svakodnevnog života.
Zahtijevamo od svih naših ljudi prevladavajuću koncepciju javne službe, ali im također priznajemo zauzvrat i vjerujemo da bi, u fašističkoj koncepciji, država trebala priznati apsolutnu slobodu. U svom javnom životu, čovjek se mora ponašati kao dostojan član države, u svakoj svojoj akciji mora se prilagoditi dobrobiti nacije. S druge strane, zauzvrat od države dobija potpunu slobodu da živi i razvija se kao pojedinac. I u našem moralu - i mislim da je moguće tvrditi da je to jedini javni moral u kojem se privatna praksa u potpunosti poklapa s javnim protestom - u našem moralu jedini test bilo kojeg moralnog pitanja je da li ono na bilo koji način ometa ili uništava moć pojedinca da služi državi. On mora odgovoriti na pitanja: "Da li ova akcija šteti naciji? Da li šteti drugim članovima nacije? Da li šteti mojoj vlastitoj sposobnosti da služim naciji?" I ako je odgovor na sva ta pitanja jasan, pojedinac ima apsolutnu slobodu da radi šta želi; i to pojedincu daje daleko najveću mjeru slobode pod državom koju je bilo koji sistem pod državom ili bilo koji vjerski autoritet ikada dao pojedincu.

Najbliži pristup tom moralnom testu bio je vjerovatno pristup grčke civilizacije, koja je u organizaciji, naravno, imala koncepciju države ne mnogo inferiorniju od današnje fašističke koncepcije.

Taj stav, ta filozofska pozadina nameće fašisti određena vrlo jasna pravila društvenog ponašanja, koja predstavljaju detaljan izazov postojećem poretku stvari, iako nećemo duboko ulaziti u ove detalje, osim što ćemo pokazati da se ovi široki principi mogu svesti na detalje. Na primjer, smatramo smiješnim sistem u kojem čovjek može biti kažnjen čak i ako riskira da se povrijedi pijenjem pića nakon sata kada je to legalno, ali koji, u svom javnom svojstvu kao veća ili manja javna ličnost, može potpuno nekažnjeno poduzeti radnje koje mogu ugroziti cijelu strukturu države. Ako riskira i najmanju štetu za sebe, sva sila zakona je mobilizirana protiv njega; ipak, u svom javnom svojstvu on može ugroziti cijeli život nacije: on može ugroziti same stubove države.

Fašistički princip je privatna sloboda i javna služba. To nam nameće, u našem javnom životu i u našem stavu prema drugim ljudima, određenu disciplinu i određenu uzdržanost; ali samo u našem javnom životu; i zaista bih snažno tvrdio da je jedini način da se postigne privatna sloboda bio putem javne organizacije koja bi unijela određeni red u ekonomski haos koji danas postoji u svijetu, i da se takva javna organizacija može osigurati samo metodama autoriteta i discipline koje su svojstvene fašizmu.

Međutim, da se vratimo na filozofsku stranu, nalazimo da je fašisti prirodno nametnuta njegovom filozofijom određena disciplina u životu, uređeni atleticizam, kako bih to ja nazvao, i osjećaj povjerenja u vođstvo, vjera u autoritet, što je strano drugim pokretima. I ovdje se odmah dovodimo u sukob s temeljnim načelima socijalizma i liberalizma.

Socijalizam se, naravno, oštro razlikuje od liberalizma u svojoj koncepciji ekonomske organizacije; ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ali u filozofiji mislim da postoji malo socijalista ili liberala koji se ne bi složili da oni zaista imaju zajedničko porijeklo ako se vratimo dovoljno daleko unazad u Voltaire-Rousseauovom životnom stavu; a prije svega ovom drugom. Smijem li vam sada predložiti fundamentalnu razliku koja se ovdje javlja između liberalizma i socijalizma s jedne strane i fašizma s druge? Rousseau je, po našem mišljenju, ili napravio veliku grešku ili je bio mnogo pogrešno shvaćen. Rousseau je rekao jednakost. Mi odgovaramo: Ako mislite na jednakost mogućnosti, da; ako mislite na jednakost ljudi, ne. To je apsurd. Lično vjerujem da je, ako se pravilno pročita, Rousseau mislio na jednakost mogućnosti, da je glavni napad Rousseaua bio usmjeren - i s pravom usmjeren - na dekadentni sistem pod kojim je živio. U suštini je rekao: „Apsurdno je da ovo besposleno, dekadentno francusko plemstvo“ (kakvi su nesumnjivo bili u to vrijeme) „za sebe traži privilegije koje guše život nacije. Jednakost mogućnosti je fundamentalna stvar. Neka vladaju oni koji su sposobni vladati. Neka niko ne vlada zato što se njegov djed pokazao sposobnim vladati.“ To je bila pobuna protiv privilegija, potvrda da čovjek talenta i sposobnosti treba biti čovjek koji će voditi poslove velike nacije. Ali tu doktrinu su prihvatili njegovi kasniji učenici kao da znači jednakost ljudi, da su svi ljudi jednaki.

Iz te konstrukcije proizlazi cijela zabluda, kako je mi vidimo. To je očigledan i jasan apsurd. Jedan čovjek, po umu i fizičkoj formi, izuzetno se razlikuje od drugog. Nije riječ o pitanju, kako socijalisti često kažu, moralne ili duhovne jednakosti. To je sasvim druga stvar. Moralno i duhovno, čovjek koji čisti pod velikog biznisa može biti znatno superiorniji od menadžera tog biznisa. Ali pitanje je koji je čovjek sposoban za koji posao. Koja je prava funkcija koju on mora obavljati? Neki ljudi su dobri u jednoj stvari, a neki u drugoj.

Svakako, mi potpuno eliminišemo koncept društvene klase iz fašizma jer on počiva na slučajnosti nasljeđivanja; ali kažemo da su određeni ljudi prirodno skloni da čine određene stvari, a drugi nisu. I kada jednom usvojite tu osnovu mišljenja, dovodite u pitanje cijeli koncept demokratije.

Dovodite u pitanje vjerovanje da svako pitanje na svijetu, ma koliko komplikovano bilo, može riješiti bilo ko, ma koliko neiskusan bio; i zaista, gledano u tom svjetlu, apsurdno je da tehničar u vladi ili bilo čemu drugom može biti podučen od strane ljudi koji se tom temom bave oko pet minuta godišnje. Kad bih ušao u inženjersku radionicu, posmatrao inženjera kako radi svoj posao, a zatim počeo da mu govorim kako da to radi, rekao bi mi - i s pravom - da sam drzak magarac. Slično tome, da se od čovjeka koji nije uopšte proučio probleme zemlje očekuje da spusti svoju kriglu piva na pult i ode do biračkog mjesta i da detaljna uputstva o tome kako će se njegova zemlja upravljati tokom naredne četiri godine, čini nam se apsurdnom idejom. "Svi ljudi su jednaki i svi ljudi su podjednako kvalifikovani da daju mišljenje o bilo kojoj temi, sve dok je to tema tako komplikovana kao što je upravljanje zemljom": to je tumačenje koje je socijaldemokratija dala Rousseauovim spisima i ta koncepcija je očigledno apsurdna. Međutim, to je filozofska osnova cijelog demokratskog sistema. Stoga osporavamo tu osnovnu koncepciju da su svi ljudi jednaki u odlučivanju o svim problemima. Uzimamo i prisvajamo jednakost mogućnosti i stojimo – i moramo stajati – protiv koncepcije privilegovanog nasljeđivanja.

Kada se čovjek dokaže, može se uzdići do najviših položaja u zemlji, i cijeli naš obrazovni sistem mora biti tako osmišljen. Ali on neće biti na vrhu samo zato što je njegov otac ili djed bio tamo prije njega. I tako, s jedne strane, osporavamo privilegije desnice, a s druge strane osporavamo apsurdnu doktrinu ljevice da su svi ljudi po daru prirode jednaki. Sada možete reći, i reći možda s dozom istine, da

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Ove doktrine su se već čule, da je to bila osnova bonapartizma, ili da se vratimo još dalje na njegovo porijeklo, da je to bila osnova cezarizma.

Naravno, istina je da fašizam ima historijski odnos prema cezarizmu, ali moderni svijet se duboko razlikuje od oblika i uslova antičkog svijeta. Moderna organizacija je preogromna i previše složena da bi počivala samo na pojedincu, ma koliko on bio nadaren. Moderni cezarizam, kao i sve moderno, je kolektivan. Volja i talenat pojedinca zamijenjeni su voljom i sposobnošću disciplinovanih hiljada koji čine fašistički pokret. Svaka crnokošulja je pojedinačna ćelija kolektivnog cezarizma. Organizovana volja odanih masa, podložna dobrovoljnoj disciplini i inspirisana strastvenim idealom nacionalnog opstanka, zamjenjuje volju za moć i viši red individualnog nadčovjeka. Ipak, ovaj kolektivni cezarizam, naoružan oružjem moderne nauke, stoji u istom historijskom odnosu kao i drevni cezarizam prema reakciji s jedne strane i prema anarhiji s druge. Cezarizam se suprotstavljao spartacizmu s jedne strane i patricijskom senatu s druge strane. Taj stav je star koliko i historija posljednjih dvije hiljade godina. Ali im je u to vrijeme nedostajalo prilika za konstruktivna dostignuća koja su danas prisutna, i jedina lekcija koju možemo izvući iz prethodnih dokaza ove doktrine je jednostavno ova, da kad god bi svijet, pod utjecajem Spartaka, skrenuo u potpuni kolaps i haos, uvijek je ono što je Spengler nazvao "velikim činjenicama" izvuklo svijet iz rezultirajućeg haosa i čovječanstvu vrlo često dalo vijekove mira i reda u novom sistemu i novoj stabilnosti. I to su učinili, i učinili su, moderni fašistički pokreti, "prepoznajući određene fundamentalne činjenice politike i filozofije. Opet imate određeno spajanje dvije naizgled suprotstavljene doktrine. Često nas optužuju da uzimamo nešto od desnice i nešto od ljevice. Pa, vrlo je razumno posuđivati od drugih vjera; odbaciti ono što je loše i zadržati ono što je dobro; i čim se udaljite od starog parlamentarnog uma, naravno vidite mudrost svakog takvog kursa. I fašizam, naravno, uzima nešto od desnice i nešto od ljevice, i tome dodaje nove činjenice kako bi se prilagodio modernom dobu."

U ovoj novoj sintezi fašizma, približavajući se našoj neposrednoj situaciji, otkrivamo da uzimamo veliki princip stabilnosti podržane autoritetom, redom, disciplinom, što je bio atribut desnice, i spajamo ga s principom progresa, dinamične promjene, koji preuzimamo od ljevice. Konzervativizam - da ga nazovemo imenom pod kojim je poznat u ovoj zemlji - vjeruje u stabilnost i podržava je svojim vjerovanjem u red; ali ono gdje je konzervativizam uvijek zakazivao u modernom svijetu jeste njegova nemogućnost da shvati da se stabilnost može postići samo kroz napredak: da uporan otpor promjenama ubrzava revolucionarnu situaciju koje se konzervativizam najviše boji. S druge strane, ljevica nikada nije uspjela shvatiti, zahvaljujući svom Rousseau kompleksu, da je jedini način da se postigne napredak usvajanje izvršnih instrumenata koji su jedini mogući za promjenu.

Stoga smo došli do ovog zaključka: stabilnost možete imati samo ako ste spremni provesti uređene promjene, jer da biste ostali stabilni, morate se prilagoditi novim činjenicama novog doba. S druge strane, napredak, koji ljevica želi, možete imati samo ako usvojite izvršne instrumente napretka, naime, autoritet, disciplinu i lojalnost, koji su oduvijek smatrani isključivo desnicom. Spajanjem ta dva principa postižemo osnovu fašističke vjere i fašističke organizacije.

Opet ćete reći: „Ovo je opet cezarizam ili bonapartizam. To je prestalo biti stvar isključivo individualnog vođstva. Mašinerija s kojom imamo posla je prevelika da bi je bilo koja pojedinačna osoba mogla sama upravljati. Tako je to postalo kolektivni cezarizam –

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

vođstvo organizovane i disciplinovane mase, povezane u dobrovoljnoj disciplini idealima nacionalne i svjetske regeneracije koji je strastveno inspirišu. Ali osnovni principi ostaju isti; i stoga, iako vaš fašistički pokret može ispuniti svrhu koju je cezarizam već ispunio, može unijeti red u haos koji je izazvao sukob između Spartaka i reakcije, može na nekoliko godina ili nekoliko vijekova dati veliki mir svijetu, on ipak u sebi nosi vlastito propadanje i ne postiže ono što mi smatramo neophodnim.

Vjerujem da je odgovor na taj slučaj, koji je jedini zaista valjan slučaj, da je uvijek prije nedostajao faktor moderne nauke. Sada imate potpuno novi faktor. Ako možete uvesti u svoj sistem vlasti novu efikasnost, i svi priznaju da su takvi pokreti, kada dođu na vlast, barem efikasni: ako možete dovesti u vladu čak i na nekoliko godina izvršnu vlast i efikasnost koja obavlja stvari, možete osloboditi - i oslobodit ćete - zatočenog genija nauke da obavi zadatak koji mora obaviti u modernom svijetu. Kakvi god bili naši različiti stavovi o strukturi države i ekonomije, mislim da se svi moramo složiti da bi bilo moguće, razumnom organizacijom svijeta, snagom moderne nauke i industrije proizvesti, jednom zauvijek riješiti problem siromaštva i jednom zauvijek ukinuti siromaštvo i najgore atribute bolesti i patnje svijeta.

Stoga, ako je moguće imati efikasan oblik vladavine, onda vam je za takav sistem, po prvi put u historiji, na raspolaganju instrument kojim se lice Zemlje može promijeniti zauvijek. Kada se bitno uradi, kada se moderna nauka i tehnika oslobode i izvrše svoj zadatak, kada promijenite svoj politički i filozofski sistem iz prolaznog i političkog u trajnu i tehničku osnovu, više neće biti potrebe za politikom i kontroverzama koje danas odvlače pažnju svijeta. Problem siromaštva će biti riješen, glavni problemi će biti otklonjeni koliko god je to moguće, i kao što svi znaju da je moguće, ako se moderna nauka pravilno mobilizira. Tada će čovječanstvo biti oslobođeno za stvari u životu koje su zaista važne.

Stoga, iako je možda istina da su neki od ovih fenomena u vječnim ponavljanjima historije viđeni u svijetu i ranije, i viđeni s velikom koristi za čovječanstvo, ipak nikada prije veliki izvršni pokreti nisu imali priliku da izvrše svoj zadatak koji im moderna nauka i izumi sada povjeravaju.

U trenutku velike svjetske krize, krize koja će se na kraju neminovno produbiti, pokret se pojavljuje iz historijske pozadine koja njegovu pojavu čini neizbježnom, noseći određene tradicionalne atribute izvedene iz vrlo slavne prošlosti, ali suočavajući se s današnjim činjenicama naoružan instrumentima koje je samo ovo doba ikada dalo čovječanstvu. Ovom novom i divnom koincidencijom instrumenata i događaja, problemi ovog doba mogu se prevladati, a budućnost se može osigurati u progresivnoj stabilnosti. Moguće je da je ovo posljednji veliki svjetski val besmrtnosti, vječno ponavljajući Cezarov pokret; ali uz pomoć nauke i uz inspiraciju modernog uma, ovaj val će odnijeti čovječanstvo na drugu obalu.

Tada će, konačno, 'cezarizam', najmoćnija emanacija ljudskog duha u visokom nastojanju ka trajnim dostignućima, izvršiti svoju svjetsku misiju, iskupiti svoju žrtvu u borbi vjekova i ispuniti svoju historijsku sudbinu. Čovječanstvo oslobođeno siromaštva i mnogih užasa i patnji bolesti radi uživanja u svijetu ponovo rođenom kroz nauku, i dalje će trebati fašistički pokret transformisan u svrhu novog i plemenitijeg poretka čovječanstva; ali vam više neće trebati čudni i uznemirujući ljudi ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

koji su, u danima borbe i opasnosti i u noćima tame i rada, iskovali instrument od čelika kojim će svijet prijeći na više stvari.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Njemačka i njene žene, autorice Anne Seelig-Thomann

Tokom moje posljednje posjete Engleskoj, mnoge Engleskinje su me pitale o položaju žena u Trećem rajhu. Prema pričama koje su čule, činilo se da misle da smo samo robinje. U stvari, to su otvoreno rekle i dodale da nas sažaljevaju iz dna duše. Željela bih vam reći kako se mi Njemice osjećamo u vezi s Novim rajhom, a počet ću sa suprugama i majkama.

Svi znamo iz historije da svaku revoluciju prate novi ustavni oblici, a zbog ustanka koji je proizveo te nove oblike, uglavnom nalazimo i fundamentalne promjene u društvenom životu ljudi. Novi sistem u Njemačkoj, "nacionalsocijalizam", došao je kao dobrodošla promjena za milione porodica, koje su strašno patile od posljedica rata koji je mnogim majkama i njihovoj djeci učinio život teretom.

Zadatak Adolfa Hitlera bio je da im pomogne i okonča katastrofalnu ideju da je „bolje uopšte nemati djece“.

Ne smijemo zaboraviti da je sebičnost bila osnova starog sistema prije nego što je Führer došao da izgradi novi Reich. On je bio taj koji je ponovo uvjerio njemačke žene da je porodica osnovna jedinica države, a u njoj je majka živi simbol nacionalnog opstanka kroz odgoj zdrave djece. Majčinstvo i ženstvenost su povratili svoje staro značenje i slavu.

SLUŽBA ZA MAJKE

Godine 1934. Nacionalsocijalistička liga žena se prvi put okupila radi ozbiljnog zajedničkog rada i osnovala Reichsku službu za majke. Ovu službu vodi svaka grana Lige i sastoji se od posebnih kurseva obuke otvorenih za sve žene, udate ili neudate, mlade i stare. Od 1934. godine ne manje od 600.000 Njemica pohađalo je ove kurseve i dobile su obuku iz vođenja domaćinstva, kuhanja i šivanja, kao i elemente higijene i njege. Također, budući da mi Njemice pripadamo naciji bez kolonija, moramo biti oprezne sa svakom vrstom sirovog materijala, a na ovim kursevima žene uče kako da naizgled beskorisne stvari pretvore u korisnu svrhu. Po pravilu, svaki kurs pokriva deset večeri, sa ukupno dvadeset četiri sata nastave.

Cijena takvog kursa varira između dvije i tri marke na selu i tri do pet maraka u gradu. Očekuje se da će oni koji si to mogu priuštiti platiti puni iznos, ali dodatne iznose doprinose Ženska sekcija Radničkog fronta i Nacionalsocijalistička organizacija za dobrobit za one koji si ne mogu priuštiti ova plaćanja. Vrlo često cijeli iznos plaća poslodavac za djevojku koja se uskoro penzioniše zbog udaje. U Njemačkoj postoji nekoliko stotina takvih Majčinih škola koje su trajno osnovane, a koje pronalaze zanimanje za hiljade volontera kao starateljice, učiteljice javne dobrobiti, omladinske liderke i tako dalje.

Upravo takav rad pruža svakoj Njemici priliku da aktivno učestvuje u životu nacionalsocijalističke države, jer svaka žena shvata da mora uzeti svoj dio, rame uz rame, s muškarcima koji imaju istu odgovornost za budućnost naše nacije.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

RADNA ŽENA

Ništa nije više raspravljano od strane drugih nacija nego o položaju profesionalnih - i radnica u Trećem rajhu. Protivnici nacionalsocijalizma insistirali su da će od trenutka kada Adolf Hitler dođe na vlast, sve radnice biti prisilno uklonjene sa svojih zanimanja i zamijenjene muškarcima. Ništa, zapravo, ne može biti suprotnije istini, jer su sve aktivne žene u industriji i profesijama organizirane unutar Radničke fronte, a one žene koje prethodno nisu bile zaposlene, ali su željele pomoći u izgradnji Novog rajha, dobrovoljno su ušle u Ligu žena, pod nacionalnim vodstvom Frau Scholz-Klink. U ove dvije organizacije nalazimo domaćicu, učiteljicu, medicinsku sestru, babicu, umjetnicu, doktoricu i sve žene s univerzitetskim kvalifikacijama.

Budući da je ideal nacionalsocijalizma očuvanje porodice kao osnovne jedinice države, istina je da je Laburistički front osigurao uklanjanje žena s fabričkih poslova koji nisu prikladni za žensku građu, zamjenjujući ih nezaposlenim muškarcima. Međutim, ovim ženama su pronađeni pogodniji poslovi negdje drugdje.

Njemice su i dalje zaposlene u svim zanatima vezanim za odjeću, a milioni drugih su učiteljice, medicinske sestre i kućne sluškinje, dok postoji i veliki broj žena doktorica, žena kao arhitektkinja, na pozornici i u filmovima, ne samo kao glumice već i kao izvanredne producentice, poput poznate Leni Riefenstahl, koja je zadužena za svu fotografiju na važnim partijskim sastancima i na Olimpijskim igrama. Također, milioni žena su zaposleni u općoj industriji, formirajući poseban dio, kao što sam rekla, Radničkog fronta. Svakako se ne može reći da su Njemice prisiljene na posao kod kuće.

DOMAĆA USLUGA

Čak su i one koje su, kao kućne sluškinje ili domaćice, posebno ograničene na kućnu sferu dobile posebnu pažnju. Kada je Adolf Hitler došao na vlast, Liga žena dobila je poseban zadatak da prevaziđe univerzalnu predrasudu da je kućni posao samo zanimanje za niže klase. Sada svaka djevojka, bila bogata ili siromašna, nakon završetka škole mora položiti strogi ispit iz kućnih poslova, a pored toga, većina naših djevojaka sa osamnaest godina, prije nego što započnu vlastiti posao, dobrovoljno se prijavljuje za Žensku radnu službu, koja često uključuje kućne poslove kako bi se olakšale neke vrijedne majke.

Ženski udio u novom društvenom poretku nije planiran na osnovu starog slogana "Ženska prava", već u odnosu na uslugu koju žena može pružiti zajednici u cjelini - naciji. Budući da je utjecaj žena oduvijek bio najveći u oblikovanju intimnog društvenog života nacije, nismo toliko zabrinuti gdje se naša usluga pruža, već kako se pruža.

NJEMICA DJEVOJKA

Već u školi, ova Njemica se pridružuje BDM-u (Bund Deutscher Mädel), najvećoj organizaciji te vrste na svijetu. Povezana s Hitlerovom omladinom, BDM dobija detaljne upute o obuci, a posebno o usađivanju zdrave životne filozofije (Weltanschauung) od Nacionalnog omladinskog vođe, Baldura von Schiracha.

Četrdeset škola je izgrađeno širom zemlje s jedinom svrhom podučavanja djevojčica kao

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

omladinske lidere na ovim principima.

Kao buduće majke, doktorice, ekonomistkinje, učiteljice, advokatice itd., sve njemačke djevojke imaju obavezu da koriste svoje talente za najbolje nacionalne svrhe, ali prvo moraju steći, kao osnovu, sigurnu društvenu pozadinu. Gdje se to može bolje steći nego u drugarstvu njemačke ženske organizacije, BDM? Prva potreba je fizički trening, i stoga svaka djevojka mora proći kroz sistematski razvoj svojih fizičkih standarda u skladu s godinama. Istovremeno se pruža obuka iz prve pomoći i njege. Postoje BDM kampovi gdje djevojke uče pomagati na zemlji, i kućne škole za obuku za dječje medicinske sestre, dijetetičarke i druge kućne poslove.

Kada djevojčice završe školu, podstiču se da provedu godinu dana u „Službi za poljoprivredu“, radeći korisne poslove na zemlji. Ovo je paralelna organizacija sa „Službom za rad“ za mladiće i obavlja koristan posao koji se ne takmiči sa normalnim zanimanjima. Zaista, utvrđeno je da rad od velike ekonomske vrijednosti ima zamjenu žena onesposobljenih bolešću i davanje im odgovarajućeg odmora za oporavak. Ovo je bilo posebno korisno u slučaju preopterećene majke, čije su kućne poslove preuzele djevojčice iz „Službe za rad“, dok se o njenoj djeci brine u lokalnom „Vrtić“.

Iako su same statistike ove gigantske organizacije žena Njemačke dovoljno impresivne, prava vrijednost leži u stvorenim moralnim standardima. Njemačke djevojke u svom BDM-u i „Land Year Service“ ne samo da stiču veliko iskustvo, već i osjećaj društvene odgovornosti, jer im se daju potpuno slična predavanja i upute o političkim i ekonomskim problemima kao i mladićima u njihovim organizacijama. Ko god je posjetio ženski radni logor, bio je oduševljen snažnim, dobro građenim djevojkama, čije su oči blistale od zdravlja i sreće. Mnogi moji engleski prijatelji su me ovdje pitali: „Kako je cijela atmosfera vaših mladih ljudi tako puna čistoće i sjaja snage i života?“

„Kako ste to uspjeli?“ Može postojati samo jedan odgovor: „Duh Adolfa Hitlera“!

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Šta je socijalizam? - Joseph Goebbels

Vrlo razuman moderni politički koncept vrti se, bilo da se to priznaje ili ne, oko centralnog faktora cjelokupnog budućeg razvoja - društvenog problema.

Društvena nevolja je više od pukog pitanja. Da nije ništa više od toga, marksista bi bio u pravu. Proleter nije internacionalan iz ljubavi prema međunarodnom miješanju, već zbog tragične spoznaje da ranije nije postojalo nacionalno rješenje za njegov problem egzistencije. Buržoaski sebičnost i jevrejska konkurencija djelovale su zajedno, svjesno i nesvjesno, i stvorile ono što ljudima krade samu svjetlost i dah života - klasni rat.

Društvena nevolja rađa strast za Sigurnošću. Duboko u proletarijatu drijema ljubav prema Domu, Tlu i Otadžbini, koja se izražava i u dobrim i u lošim oblicima, uvijek spremna na najplemenitiju žrtvu. Čak ni pod marksizmom proletarijat ne osjeća mržnju prema Otadžbini, već samo prema toj buržoaskoj perverziji Otadžbine - Sistemu. Ovaj Sistem je zaista stvorio stanje u kojem su nacionalizam i kapitalizam bili jedno te isto. Borba protiv internacionalizma nikada se ne može dobiti frazama. Društvena nevolja može se riješiti samo društvenom akcijom. Proletarijat će nastaviti razmišljati međunarodno sve dok nema udjela u Naciji. Kako neko može voljeti i poštovati nešto što ne poznaje?

Socijalni problem je pitanje kako ponovo osvijestiti međunarodni grad-proletarijat o njegovom fundamentalnom odnosu sa tlom. Čovjek može pronaći korijen samo u vlastitom tlu.
On se osjeća povezanim samo s onim što je njegovo vlastito. Jedina efikasna borba protiv boljševizma je eliminacija kapitalizma.

To pokazuje nedostatak političkog instinkta kod srednje klase da su se identificirali s kapitalizmom, s kojim, uostalom, nisu imali puno veze. Kapitalizam je nemoralna raspodjela kapitala. Kapitalizam u ekonomiji je isto što i demokratija u politici: naime, nemoralna raspodjela moći unutar države. Oba faktora, kapitalizam i demokratija - njihov odnos je kao sin prema ocu - zakleti su neprijatelji nove društvene organizacije države. Do sada su se zadovoljavali ignoriranjem društvenog problema i izbjegavali su ga koliko god je to bilo moguće licemjernim ispovijedanjem filantropije. To je tragedija liberalizma - filantropije: konglomerat buržoaskog kukavičluka, sentimentalnosti, sadizma i straha. Čitava priča o društvenom 'poboljšanju' odvija se pred našim očima kao strašan primjer liberalne nesposobnosti da se nosi sa društvenim problemom - a kamoli da shvati njegovu dubinu. Društveni problem nema nikakve, apsolutno nikakve veze sa sentimentalnošću i 'dobrotvorstvom'. To je problem nacionalne nužde. Nije sama činjenica da milioni ljudi gladuju ono što ovom problemu daje njegov svjetski politički značaj, već to što on može uzrokovati kolaps nacije. Samo to daje kontinuitet društvenim idejama. Sentimentalnost i "dobročinstvo" su sami po sebi potpuno nepouzdani. Sama nacionalna nužda stvara fanatizam i žestoki impuls vjere. Dakle, društveni problem je utemeljen u strukturi budućih političkih dešavanja i daje mladima nove dužnosti i nove zadatke.

Iz ove spoznaje proizlazi istinski društveni koncept države, koji ima malo veze sa

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Marksističko-proleterski kao i sa liberalno-demokratskim pojmovima. Razmišljam u društvenom smislu kada želim potlačenim klasama svojih sunarodnjaka ostvarenje njihovih prirodnih prava, kao prava, a ne kao manje-više dobrovoljne darove. Razmišljam u društvenom smislu kada zahtijevam ta prava ne iz motiva buržoaskog straha ili sentimentalnosti, već iz spoznaje nacionalne nužde i socijalne pravde.

Liberalni čovjek razmišlja kao buržoazija; marksistički čovjek razmišlja kao proleter; socijalni čovjek razmišlja nacionalno, u smislu nacionalne države osmišljene da ispuni zajedničku sudbinu. Za njega nacionalno i socijalno razmišljanje znače jedno te isto: Ljubav prema naciji; vjera u njenu budućnost; i volja za slobodom.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Svjetska filozofija i vanjska politika od Alfreda Rosenberga

Ja U svakodnevnom životu prosječan čovjek rijetko shvata da politički i društveni život u konačnici oblikuju filozofski motivi. Koncept buržoaskog moralnog kodeksa, koncept zakona i sve ostalo u svakodnevnom životu što je s tim povezano uvijek je nekako određeno unutrašnjim stavom čovjeka prema njima; ali tek prilikom velikih revolucionarnih događaja, koji utiču na život nacije u cjelini, ljudi postaju jasno svjesni ove činjenice. Može se reći da se to danas dešava širom svijeta. Bez obzira na to kakav može biti neposredni učinak sukoba 1914-1918. na političke događaje raznih nacija i država, postoji jedna činjenica koja se sve više utiskuje u sve umove čije misli nisu samo površne, a to je da se nakon takvog ogromnog preokreta ljudi ne mogu jednostavno vratiti svom prethodnom svakodnevnom postojanju kao da se ništa nije dogodilo. Praktično svaka nacija na svijetu bila je pogođena velikim borbama Svjetskog rata ili je barem u određenoj mjeri patila od njegovih posljedica. Milioni i milioni ljudi suočavaju se sa sudbinom koja ih je pogodila očiglednom iznenadnošću i koja je izazvala pitanja koja se znatno razlikuju od onih koja su bila važna decenijama.

Prije 1914. godine svijet je živio u atmosferi optimizma. Istina je da su oni na odgovornim pozicijama u raznim zemljama vidjeli da se oblaci iznova i iznova skupljaju na političkom horizontu, ali čak i među državnicima bilo je mnogo onih koji su vjerovali da će, baš kao i u prethodnim sličnim prilikama, politički sistem svakodnevnog kompromisa biti pobjednički. Ekonomisti su s matematičkom preciznošću izračunali da bi svaki sukob između velikih nacija imao tako katastrofalne ekonomske i društvene posljedice, da bi neizbježno došlo do kolapsa svjetske ekonomske strukture i dovelo do kraja rata u roku od nekoliko mjeseci. Intelektualni optimisti zasnivali su svoje nade na uvjerenju da će "svjetski zdrav razum" pobijediti i slagali su se s vodećim ekonomistima rekavši da nacije nikada neće tolerirati ludilo svijeta...

rat.

Ali, kao i sama priroda, život ljudi i rasa nije napredovao pravim putem logike, već krivudavim sporednim putevima uzbuđenih osjećaja i divljih strasti. Upravo su ti neizračunljivi elementi konačno oslobodili okove svjetske katastrofe. Važno je, mislim, da danas prepoznamo da godina 1914. nije samo označila početak velike vojne borbe, već da je tih kobnih augustovskih dana cijeli stari svijet počeo da se urušava. Činjenica da nacije i njihovi vođe nisu bile u stanju da spriječe tako strašan sukob, uvjerljiv je dokaz da društveni sukobi, čitava tendencija svjetske ekonomije tog vremena i društvena struktura nacija, više nisu bili dovoljno snažni da garantuju jasno definisanu mirovnu politiku. Naprotiv, toliko pažnje se moralo posvetiti haotičnim masovnim pokretima nižih slojeva, političkim strastima i ekonomskim interesima, da je kormilo često iskliznulo iz ruku državnika i svijet se naglo sudario od kojeg se počeo oporavljati tek mnogo godina kasnije, nakon što su herojske snage bile utrošene i ogromne žrtve podnesene.

Prirodno je da se ovaj oporavak običnog uma, ova kritika prošlosti i sadašnjosti, prvo morao manifestirati u onim zemljama gdje su vojni i politički porazi doveli do

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

problemi mnogo očigledniji nego u državama koje su, barem za sada, mogle živjeti od plodova svojih ratnih pobjeda. Svi procesi vrenja, vrlo različite prirode, koji su se dogodili u Rusiji, Mađarskoj, Njemačkoj i Turskoj, svakom inteligentnom posmatraču svjetske politike izgledaju kao nepogrešivi znaci sloma starog poretka koji je već spomenut i nastojanja da se na ovaj ili onaj način stvori novi svijet. To nije toliko zbog logičkog prepoznavanja šta je prikladno, a šta ne, koliko zbog unutrašnje promjene karaktera koja je, okrećući se prema sadašnjosti kao i prema prošlosti, izjavila: „Ovo se više ne može nastaviti.“

Ova unutrašnja odluka je od većeg značaja od svega ostalog i ne može se eliminisati nijednim argumentom. Ovi novi mentalni stavovi nacija, bilo da su u jednom ili drugom smjeru, odlučujući su razlog za izgradnju ili uništenje, ovisno o slučaju. Težište našeg sadašnjeg kretanja u svjetskoj politici proizlazi iz suprotstavljanja i snage ovih različitih mentalnih energija.

Mi, nacionalsocijalisti, u dobro definiranom stavu uma vidimo ono što nazivamo i „svjetskom filozofijom“ (Weltanschauung). Ova riječ, čiji je precizan prijevod na druge jezike najteži, označava prije svega upravo ono što i tvrdi: određeni način gledanja na svijet, tj. jasno razumljiv unutrašnji stav duše, uma i karaktera prema vanjskim stvarima. Stav koji odlučuje o „da“ ili „ne“, koji, ako je to glas miliona, oblikuje način života, strukturu države, dužnosti i privilegije rase ili naroda. Ovaj stav je stoga suštinski, temeljni i odlučujući faktor. Ako prožima sve različite sfere života, onda možemo govoriti o ujedinjenoj i jedinstvenoj naciji; onda možemo reći da su se država, narod i „svjetska filozofija“ stopili u jedno. Naravno, to se događa samo u vrlo rijetkim prilikama. Većina nacija pod utjecajem rasnih karakteristika i političkih događaja pogođena je suprotstavljenim strujama u različitim sferama života, koje često dovode do najozbiljnijih sukoba unutar nacije.

„Svjetska filozofija“ stoga nije ekvivalentna religiji, ali može uključivati i religiju. „Svjetskoj filozofiji“ religija ili nauka mogu dati poseban karakter; mogu je oblikovati umjetničke ili kulturne kvalitete nacije. Ako je „svjetska filozofija“ jednog naroda zaista duboka i iskrena, ona će uključivati i karakterizirati sve. S druge strane, dovoljno je prostrana da uključi najrazličitije mentalne i duhovne temperamente.

Stav raznih nacija i istaknutih ličnosti prema pitanjima vezanim za svjetsku filozofiju, bilo da su ona religijske, naučne ili kulturne prirode, bio je važan faktor koji je doprinio određivanju ne samo intelektualnog već i političkog života nacija kroz sve prošle vijekove, i mišljenja sam da je pitanje kakav je uticaj svjetska filozofija imala na vanjsku politiku tokom velikih epoha historije jedan od najzanimljivijih problema svjetske historije. Zaista sumnjam da je ovo pitanje do sada postalo predmet dovoljno dubokog proučavanja, iako bi trebalo da privuče ne samo istraživača već i svakog državnika.

Smijem li navesti neke primjere kako bih pokazao koliko je odlučno politički
„svjetska filozofija“ može uticati na razvoj historije stoljećima i milenijumima?

Kada se kršćanska religija proširila iz Mediterana preko evropskog kontinenta i kada su jedno germansko pleme za drugim postajali kršćani, utvrđeno je da gotovo svi nisu prihvatili rimokatoličku dogmu, već su postali arijanci, tj. sljedbenici Arija, čija se koncepcija osobe i božanskog položaja osnivača kršćanstva materijalno razlikovala od koncepcije Rimokatoličke crkve. Samo jedno važno pleme postalo je rimokatoličko, zbog svog

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

vođina pogodnost, naime Frankoni. Ovi Frankoni, međutim, bili su i najjače pleme sa vojnog stanovišta i nisu se mnogo udaljili od svog prvobitnog doma, poput Istočnih Nijemaca, te je stoga stari Rim bio povezan sa tvrdom mladom snagom volje koja je od tada bila okrenuta prema Istoku. Ova snaga volje je pobijedila i u vojnom i u svjetsko-filozofskom smislu. Arije iz Aleksandrije (umro 336. godine nove ere) učio je da Krist nije Bog, već da ga je on stvorio. Njegovu doktrinu je zabranio Nikejski sabor i stoga Evropa nije postala arijanska kako se u početku činilo vjerovatnim, već rimokatolička. Ovdje, dakle, imamo pobjedu jedne ideje nad drugom, praćenu nemjerljivim posljedicama sa stanovišta svjetske historije. Da su druga, arijevska, plemena pobijedila Frankone, Evropa bi poprimila potpuno drugačiji duhovni aspekt i cijeli protestantski pokret koji se kasnije materijalizovao ne bi se pojavio; barem ne u istom obliku.

Drugi primjer koji pokazuje kako je „svjetska filozofija“ zasnovana na religiji nametnula svoju volju cijelim narodima, pruža islam. Ovo vjerovanje ujedinilo je bezbrojna beduinska plemena koja su, jaka u svojoj vjeri, osvojila cijeli sjeverni dio Afrike i napala južnu Evropu. Iako su je Evropljani, koji su se borili za njihovu nezavisnost, odbili, muslimanska religija je ostavila svoj trag na značajnom dijelu naseljene Zemlje: od Gibraltara preko Afrike, Palestine i tako dalje sve do Indije. Politički pokreti i žestoke svađe, koje traju do danas, pokazuju kako data „svjetska filozofija“ djeluje kao kontinuirana pokretačka snaga, prisiljavajući sve narode koji su pod njenim utjecajem da šire i brane svoju posebnu „svjetsku filozofiju“, svoj način života, svoju koncepciju vladavine, svoju kulturu.

Nakon što je Univerzalna Crkva stoljećima pobjeđivala, u mnogim dijelovima Evrope izbile su nasilne pobune protiv nje. One su izazvale proteste naroda koji su potresli svijet i bili su zasnovani na zajedničkoj ideologiji. Stoljećima je borba raznih protestantskih naroda protiv Univerzalne Crkve i njenih vojnih predstavnika bjesnila Evropom. Ali usred ove borbe, evropski kolektivni um okrenuo se u potpuno novom smjeru na najkarakterističniji način: od suštinski religijske ili dogmatske borbe, kontroverza je postala nacionalna. Zaštita nacionalne strukture će istisnuti etičke vrijednosti, čak i ako su njihovi predstavnici najvišeg reda. Možda je najbolji primjer ovog okretanja ka novoj epohi slučaj kardinala Richelieua. On je u sebi vidio vodećeg ministra Luja XIII i nasljednika Luja XI u provođenju plana nacionalnog ujedinjenja koji je ovaj drugi zamislio; s druge strane, bio je biskup, a kasnije kardinal Rimokatoličke crkve. Na pariškom dvoru rimokatolički utjecaj je imao prevlast i prvenstveno ga je predstavljala španska stranka. Politika Rima je nesumnjivo favorizirala Španiju i Habsburgovce, a završetak hispansko-habsburgovske pobjede nad Francuskom bi sigurno rezultirao čisto katoličkom nadmoći u Evropi u dugom vremenskom periodu. Ali Richelieu, iako je u svim svojim paktovima sa svojim protestantskim saveznicima zahtijevao slobodu za Rimsku crkvu, prenio je svoju podršku na drugu stranu i učinio sve što je mogao da mobilizira svijet protiv Habsburgovaca i da slomi moć Španije, istovremeno neutralizirajući svjetovnu moć Pape. Protiv svih papskih prijatelja na francuskom dvoru, poduzeo je sve mjere za učvršćivanje nadmoći Francuske; kako bi osigurao njenu nezavisnost, uništio je protestante u svojoj zemlji, ali je sklopio saveze s Gustavom Adolfom i s Bernhardom, vojvodom od Weimara. Čak je naredio francuskim topovima da pucaju na papske vojnike. Mislim da ovi hici, ispaljeni protiv rimske vojske po naređenju rimskog kardinala, simboliziraju okretanje Evrope ka novom stavu koji od tada nikada nije prestao biti prisutan u životu našeg kontinenta.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

U devetnaestom stoljeću ovaj stav se promijenio prema novom obliku evropskog nacionalizma. Svugdje u svijetu nacionalna ideja bila je oslobađajuća misao života. Dokaz za to nalazimo u mnogim spisima tog vremena, kao i u ličnostima Washingtona, Bolivara i Garibaldija. Međutim, istovremeno, nauka i trgovina dobijale su sve veći značaj, a izreka Waltera Rathenaua: „Sudbinu određuje ekonomija“ postala je „lajtmotiv“ u rješavanju većine društvenih problema. Drugi važan faktor bio je broj stanovnika pojedinih država, što ih je navelo da traže tržišta za proizvode i sirovine bilo gdje u svijetu. Ovaj stav su uglavnom podržavali i propagirali ljudi raštireni po cijelom svijetu. Zagovaralo se da se teži „Svjetskoj republici“ i da se prethodno postojeći nacionalno-ekonomski sistemi zamijene takozvanim svjetskim ekonomskim sistemom, po mogućnosti pod centralnom kontrolom.

Istina je da su na prijelazu stoljeća postojale neke nacionalne države vojno-političkog karaktera, ali gledano s ekonomske tačke gledišta postojala je gotovo beznadežna zbrka mnogih različitih ekonomskih grupa, komercijalnih i industrijskih trustova i međunarodnih banaka, koje su se suprotstavljale jedna drugoj i čiji je uspjeh ili neuspjeh neizbježno utjecao na toliko ljudi da je nacionalna politika bila prisiljena podrediti se tim privatnim interesima i priznati ih većim dijelom kao interese od nacionalnog značaja.

Kao protest protiv društvenih posljedica ovog čisto ekonomskog sistema u svakom pogledu, milioni ljudi su ustali i slušali doktrine koje propovijedaju socijalnu slobodu putem pokreta koji je obuhvatao sve nacije, tj. Marksističko-komunističke internacionale. Sve ove struje i tendencije, koje su se neprestano komplikovale i povećavale novim sporednim pitanjima, dovele su do opstrukcije krajem devetnaestog stoljeća i sa sigurnošću se može reći da je Friedrich Nietzsche bio najosjetljiviji seizmograf ovih potresa koji su potresli cijeli svijet. Nije se prepuštao sentimentalnoj filozofiji, već je iskusio slutnju događaja koji će uticati na stotine miliona ljudi.

Shvatanje da će se društveno tkivo urušiti u nihilizam pod utjecajem i građanskih i marksističkih snaga, a istovremeno i nada da će iz ove katastrofe izrasti jaka rasa, karakteriziraju njegove aforizme i sva njegova djela. U isto vrijeme, ljudi poput Paula de Lagardea i Richarda Wagnera osjećali su da se svijet bliži svom kraju i da će se roditi novi svijet. U Rusiji je Dostojevski oslikao kraj Rusije tmurnim nijansama. I dok je osjećaj ekstremne nesigurnosti postao univerzalan, ove ideje, bez ikakvog oblika, našle su prihvaćanje u glavnim gradovima svih nacija. Rusija je pala, a na vlast su došle one tendencije koje je Dostojevski predvidio u svojim "Braći Karamazovi" i "Demonima". Komunizam je u Rusiji pobijedio sve društvene teorije, ne kroz proletersku masovnu organizaciju gradova, već činjenicom da je volja koja je već bila slomljena došla pod utjecaj snažnog, neevropskog karaktera.

Ako proučimo ove različite svjetske filozofije, koje se često čine suprotstavljenima jedna drugoj u smrtonosnom antagonizmu, otkrit ćemo da sve one imaju jednu zajedničku karakteristiku. Sve one proizlaze iz dobro definirane doktrine, bilo da je ova potonja religijske, naučne ili društveno-etičke prirode. Na tim doktrinama ili ispovijestima vjere one grade program, okupljaju sve one koji vjeruju u taj program i nastoje svim političkim i vojnim snagama koje im stoje na raspolaganju da provedu taj doktrinarni program.

Govoreći generički i politički, ovaj stav je povezan s onim što se može nazvati „univerzalnošću“. Ova univerzalnost postoji, bez obzira na to da li je pojedinac imenovan za vrhovnog gospodara od kojeg svjetsko kretanje prima svoje zakone ili je zasnovano na apstraktnim

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

društvo ili na bilo kojoj određenoj teoriji. Zaista, proteklih petnaest stoljeća evropske historije pokazuje da se sve nacije kreću negdje unutar takve univerzalno shvaćene „svjetske filozofije“ i da su sve velike borbe između nacija slijedile svoj tok unutar doktrine koja je imala univerzalni karakter. Ovu doktrinu karakterizirala je religijska univerzalnost u rimokatoličkoj „svjetskoj filozofiji“; a ista karakteristika postojala je i u protestantskoj dogmi, iako u drugačijem obliku i uprkos individualističkim rezultatima; u sistemu liberalizma nalazimo društveno-etičku univerzalnost, kakva se propovijedala tokom Francuske revolucije; i to je bila nihilistička univerzalnost koja je karakterizirala ogranak marksističkog pokreta, Svjetski komunizam, koji više nije priznavao nacionalnosti i države, već samo Savez Socijalističkih Sovjetskih Republika, kojem bi se u bilo kojem trenutku pridružile druge Sovjetske Republike.

Odlučujuća i radikalna svjetsko-filozofska promjena, kakvu danas vidimo, sastoji se u našem čvrstom uvjerenju da predstojeća borba više neće imati isti karakter kao prije i da se nacionalne borbe neće voditi unutar bilo koje date "svjetske filozofije" univerzalističke vrste, već da će se te borbe voditi unutar nacionalističke "svjetske filozofije". Drugim riječima: tendencije koje su ranije bile čisto državne, postaju šire i razmatraju se iz svjetsko-filozofskog ugla, razvijajući se u odlučujući faktor u regulisanju života u njegovom najširem smislu. Na početku naše sadašnje ere, vladavina univerzalne crkve bila je najviši religijski i politički element. Kada se dogodila prva pobuna, dvije vjerske konfesije su se suprotstavile jedna drugoj. U kasnijoj fazi ove borbe, ovi glavni faktori su preneseni iz religijske u državno-političku arenu, koja je u početku poprimila oblik monarhije, a konačno i republikanske ideje.

Krajem devetnaestog i početkom dvadesetog stoljeća nalazimo da je klasna ideja bila najviše zastupljena u svijesti miliona ljudi. I svaki od ovih različitih faktora formirao je temeljni politički princip jedne od različitih stranaka, posebno u Njemačkoj. Glavni faktor srednjeg vijeka predstavljala je Stranka centra; dinastičku ideju bivše konzervativne grupe; ekonomsku ideju spojenu s republikanskom idejom demokratska stranka; a klasnu ideju marksističke grupe. Nasuprot svim ovim grupama koje su postojale u Njemačkoj, Nacionalsocijalistički pokret proglasio je novi, a opet stari, glavni faktor, naime - ideal nacionalne časti.

Sve borbe posljednjih četrnaest godina, do 1933., vođene su pod ovom zastavom. Međutim, ako je poprimila mističnu snagu, to je bilo moguće samo zato što je velika nacija, svjesna svoje časti, pretrpjela slom, nakon čega je preostala samo jedna odluka. Ili su stare političke grupe morale biti i dalje tolerisane kao predstavnici filozofija starog svijeta, ili je morala biti stvorena nova politička filozofija zasnovana na novim principima kao temelj života njemačkog naroda. Ne moram isticati da ideja nacionalne časti nije nova ideja koja se iznenada pojavila; zaista, otkako postoji njemački narod, cijela njegova umjetnost i književnost vrte se oko nje. "Hildebrandov ep", "Pjesma o Nibelunzima" i "Saga o Gudrun" to dokazuju, kao i cijela njemačka herojska muzika. Osim toga, ova ideja je bila u korijenu pravnih kodeksa starih njemačkih "Saksonskih zakona" i "Građanskog zakona" (Stadterecht) koji su za mnoge narode postali temelj mnogih faktora koji su na kraju doveli do ujedinjenja. Nije potrebno ni da naglašavam da ono što ovdje govorim nije namijenjeno kao referenca na druge nacije ili njihova kritika.

Moj jedini cilj je da objasnim šta se dogodilo ovdje u Njemačkoj i da pokažem da se u ovom slučaju ne radi o jednoj od mnogih revolucija, već o odlučujućoj revoluciji u
Njemačka historija je počela: revolucija koja nije počela iznenada, već ona čiji su principi

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

mogu se naći u njemačkim seljačkim ratovima, u pravnim aktima starih „slobodnih gradova“, kod Fridrika Velikog, kod vođa njemačkih oslobodilačkih ratova iz 1813. godine i kod velikih mislilaca na prekretnici iz osamnaestog u devetnaesti vijek.

I smijem li ovdje izjaviti da ovaj vatreni njemački nacionalizam zaista nije prijetnja legitimnom nacionalizmu drugih naroda, već da je upravo taj njemački nacionalizam, svojom duhovnom superiornošću nad svim drugim pitanjima, jedini koji može jamčiti pravednu ravnotežu kojoj cijeli svijet teži. Autoritarna država, danas zasnovana na Nacionalsocijalističkom pokretu, u poziciji je da eliminira neopravdanu kulturnu propagandu među ljudima drugih rasa, kao i bezakonje ekonomske ekspanzije koje bi inače moglo odvesti njemačku naciju od ekonomskih sukoba do političkih sukoba s drugim narodima.

Njemački nacionalizam, „svjetska filozofija“ zasnovana na rasi i tlu, nije dogma vezana za univerzalnost; ni njegove premise ni zaključci ne uključuju pretpostavku da bi trebao utjecati na druge, a time i različite nacije i rase. S druge strane, mislimo da naša filozofija predstavlja i povratak pobožnom divljenju prema prirodi i njenim zakonima. Stoga za nas nacionalsocijalistička „svjetska filozofija“ znači namjerno odvraćanje od onih oblika nacionalnog života koji ne pridaju dužnu važnost karakteristikama različitih naroda i rasa; odbacivanje onih kulturno-naučnih doktrina koje tvrde da se podjednako primjenjuju na sve nacije; i konačno, na to gledamo kao na pokušaj postizanja više i istovremeno dublje svijesti o našim vlastitim pokretačkim snagama u istim tim sferama. Naša nova „svjetska filozofija“, daleko od prezira drugih, bitan je element u postizanju uzajamnog istinskog poštovanja između nacija i kultura.

Iz tog razloga, na primjer, Nacionalsocijalistički pokret ima najveće poštovanje prema potpuno drugačijoj rasi i državnom ustrojstvu, koje oboje imaju svoje specifične karakteristike. U dvije velike nacije Dalekog istoka vidimo strukture koje su izgrađene na vlastitim temeljima. Za nas je Japan, čija historija seže hiljadama godina unazad, divljenja vrijedan u svom religijskom izražavanju, u svojoj podređenosti državnoj vlasti i svojoj odanosti nacionalnim interesima. Kineska nacija se također razvila iz jednog oblika "svjetske filozofije", ekonomije i društvene etike, koja, iako danas izgleda raspala, ipak može oživjeti. I mi ćemo pratiti ovaj pokušaj reorganizacije s istim interesom i poštovanjem koje dajemo svim plemenitim ambicijama drugih nacija.

Tipično je da je era praktično nekontrolisane ekspanzije mnogih nacija širom svijeta dovela do sukoba i spoznaje činjenice da je nakon ovog perioda ekonomske ekspanzije nastupio period kontrakcije. U njemu će svaka nacija pronaći svoj pravi oblik. Da ova borba postoji u svim nacijama bez izuzetka, pokazuju nasilni sukobi društvene ili svjetsko-filozofske prirode širom svijeta. Oni dokazuju postojanje gotovo univerzalnog nedostatka vjere i pokazuju da postupci nacija u konačnici nisu vođeni dobro definiranom idejom, već da se niz različitih sistema bori za prevlast bez donošenja trajne odluke.

Ako pravilno protumačimo znakove i simbole savremene politike, čini se da se mentalna borba svih nacija fokusira na želju da se svi sistemi koji vode neodlučan rat zamijene jednim određenim od tih sistema ili potpuno novim koji ih sve nadmašuje.

Njemačka bi mogla pružiti jedan primjer u ovoj svjetskoj borbi - i ne nužno

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

uzoran primjer - za jačanje mogućnosti da takozvani "sudbonosni" razvoj nipošto ne mora završiti komunizmom, već da odlučnost rođena iz snažnog karaktera može prevladati zastarjeli način razmišljanja koji više nije u skladu sa današnjim uvjetima. Slobodan i tajni plebiscit u Saaru pokazao je cijelom svijetu koliko je duboko nova koncepcija života prožela cijelu njemačku naciju uprkos svim suprotstavljenim strujama, kojima je bilo dozvoljeno da nesmetano vrše svoj utjecaj. Mi sami smo, barem, uvjereni da je njemački sistem, time što sprječava bilo kakve privatne političke ili privatne ekonomske interese da osvoje vlast, jedini sposoban definirati za Njemački Reich ona ograničenja koja su bitna u vitalnim interesima ne samo Njemačke već i drugih država.

Ovo omogućava, prvi put nakon mnogo dugih godina, razlikovanje između privatnih interesa, ma koliko oni nikada bili toliko jaki, i vitalnih interesa nacije kao cjeline. Istovremeno, međutim, imamo mogućnost stabilne vanjske politike za koju smatramo da je takve prirode da se prirodne pokretačke sile povezane sa životom različitih nacija više ne mogu proizvoljno usmjeravati jedna protiv druge, već će stajati leđa uz leđa i u interesu pojedinačnih nacija i u interesu organske saradnje svih nacija. U ovom kompleksu velikih sila tada će postati moguće da brojčano manje nacije više ne budu instrument uskog egoizma, već jedinice obdarene jednakim pravima u organskim aktivnostima između velikih sila. Smijem li dodati da kada govorim o „malim nacijama“, aludiram samo na njihovu površinu i stanovništvo i ne želim ni na koji način umanjiti njihov intelektualni i kulturni značaj.

Tako nacionalsocijalistička "svjetska filozofija" i ponovno rođenje nacionalnog ideala dovode do nove koncepcije države i nacionalne ekonomije; nove, dobro regulirane državne kontrole nad pojedincem koja jedina može proizvesti stvarnu slobodu, u jasnoj suprotnosti sa zloupotrebom od strane pojedinaca koja je, u nedostatku kontrole, uticala na mnoge sfere života, trovala i kvarila osjećaje i misli čitavih nacija, na štetu ne onih koji kvare, već samih nacija.

Uspostavljanje sklada između različitih oblika života, sporazumi između autoritativne države koja reguliše sve grane nacionalne aktivnosti i drugih država, te između tako formiranih grupa („kompleksa“) država i drugih jedinica određenih političkim, rasnim i geografskim faktorima - za razliku od nasumičnih elemenata koji su karakterizirali devetnaesti vijek - sve to predstavlja odlučujuću promjenu našeg sadašnjeg doba. A nacionalsocijalizam je spreman da služi tim ciljevima u interesu svih nacija. Tako nalazimo da nova „svjetska filozofija“ ima odlučujući utjecaj na oblikovanje političke misli i, u konačnici, na ekonomsku i vanjskopolitičku aktivnost.

Vjerujemo da razmatranja iznesena u ovom kratkom sažetku zaslužuju detaljnije proučavanje iz perspektive njihovih mogućih praktičnih primjena i efekata; imajući na umu riječi jednog Nijemca koji se borio za slobodu prije jednog stoljeća: „Poštujte tuđu domovinu, ali volite svoju“.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Fašizam, žene i demokratija, Norah Elam

„Iskustvo pokazuje da u svim zemljama danas demokratija može slobodno razvijati svoju prirodu, da se najskandaloznija korupcija pokazuje, a da niko ne smatra da je korisna za prikrivanje njenih nitkova. Demokratija je · · zemlja izobilja o kojoj sanjaju beskrupulozni finansijeri.“

— Georges Sorel, Reflexions sur la Violence.

TO, istinski ciniku koji si proživio borbu za pravo glasa za žene od 1906. do 1914. godine, nijedan spektakl nije zabavniji od poslijeratnog entuzijaste čija je jedina opsesija, čini se, navodna opasnost za žene kojima je dato pravo glasa u fašističkoj Britaniji.

Ova neočekivana briga pronalazi svoje najupornije zagovornike na neočekivanim mjestima, a oni koji su bili toliko ogorčeni protiv predratne borbe danas su izvršili potpuni zaokret. Naše novootkrivene pokroviteljice su bez premca u svojoj odlučnosti da ženama u principu ništa ne smije biti uskraćeno, čak i ako im se u praksi uskrati većina stvari bitnih za njihovo postojanje.

Za ženu koja je učestvovala u toj historijskoj borbi i, smatrajući pravo glasa samo simbolom, vjerovala da bi uz njegovu pomoć mogao biti moguć novi i bolji svijet, ova vrsta pokroviteljstva je jednako neukusna kao što je bila i ona od prije jedne generacije. Ona smatra, i s nekim pravom, da je prevara to što oni koji u svim tim iscrpljujućim godinama nikada nisu digli ruku da joj pomognu, već su je, naprotiv, obično opisivali kao bespolnu virago ili razočaranu usidjelicu, u času uspjeha nastoje iskoristiti njen spol u interesu reakcionarnog i dekadentnog sistema. Takva drskost je moguća samo zato što su oni koji joj pribjegavaju potpuno pogrešno shvatili i još uvijek pogrešno razumiju značenje te borbe i protumačili zahtjev za političkom slobodom kao želju za ličnom dozvolom.

Došlo je vrijeme kada treba ponovo utvrditi principe koji su u osnovi te izuzetne i odlučne manifestacije uređene promjene, ne samo u položaju žena već i u prihvaćenom stavu prema njima.

Šta je, dakle, bilo u osnovi strastvenog uzbuđenja koje je pokretalo srca hiljada žena i vodilo njihove umove u tim burnim godinama? Nije to bila, kako su mnogi zamišljali, nečasna želja za individualnim sebičnim interesom, niti borba u ime žena samo za vlastiti spol. Naprotiv, od vođa do najskromnijih među običnim ljudima, fundamentalno je bilo uvjerenje da će u svijetu naseljenom muškarcima i ženama i pod političkim sistemom koji kontroliše sudbine oba spola, zemlja koja isključuje iz svojih vijeća utjecaj, gledišta i talente više od polovine svog stanovništva, biti do te mjere onesposobljena u uspostavljanju najboljeg sistema vladavine. Ako su muškarci žrtve haotičnih ekonomskih uslova, žene su patile s njima. Ako su društveni uslovi pod kojima su muškarci vukli gotovo beznadežan život bili nepodnošljivi, podjednako su bili i za njihove žene.

Osmatrajući velike gradove svoje zemlje, od sjevera do juga i od istoka do zapada, vidjeli su stambene uvjete za koje su se muškarci i žene slagali da su sramota za modernu civilizaciju; promatrajući tržište rada, sa zebnjom su gledali utvaru nesigurnosti koja proganja radnike i koja je svojstvena starom sistemu. U političkoj oblasti, primijetili su

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

da su se, kako u unutrašnjoj tako i u vanjskoj politici, poslovi vodili na način koji je izazivao strah u srcu svake osobe koja je duboko brinula za Britaniju ili je shvatala dekadenciju koja je već počela da narušava sve političke stranke u državi. Zahtijevali su da se žene pozovu ravnopravno s muškarcima, da pruže ruku pomoći prije nego što bude prekasno.

Ovaj ustanak je ukratko bio izazov starim antagonizmima i poziv na saradnju unutar državnog tijela.

U ovoj koncepciji praktičnog građanstva, ženska borba veoma podsjeća na novu filozofiju fašizma. Zaista, fašizam je logična, ako ne i mnogo grandioznija, koncepcija značajnih pitanja koja su pokrenule militantne žene jedne generacije prije. Sličnosti se tu ne završavaju. Ženski pokret, poput fašističkog pokreta, vođen je pod strogom disciplinom i prelazio je svaku stranačku pripadnost; njegovi podržavaoci su dolazili iz svake klase i stranke. Apelovao je na žene da zaborave vlastiti interes; da se odreknu sitnih ličnih prednosti i privilegija zaštićene manjine za dobrobit mnogih; i da se zajedno suprotstave nepravdama i nepravdama koje su bile svojstvene sistemu tako katastrofalnom za dobrobit rase. Poput fašističkog pokreta, izabrao je svog Vođu, a nakon što ga je izabrao, dao je tom Vođi apsolutni autoritet da usmjerava svoju politiku i sudbinu, pokazujući odanost i predanost koja nikada nije nadmašena u historiji ove zemlje. Štaviše, kao i fašistički pokret, suočio se s brutalnošću ulica; podsmijehom svojih protivnika; zabludama dobronamjernih; i ogorčenost političara. Izdržala je mržnju postojeće vlade, a na kraju i usamljenost zatvorske ćelije i užas prisilnog hranjenja. Njenim govornicima koji su stajali na otvorenim prostorima i uličnim uglovima uskraćeno je pravo na slobodu govora; njene zagovornike koji su prodavali svoju literaturu pljuvali su i vrijeđali; njene deputacije su bile maltretirane. Sufražetkinje su postale sport svakog nasilnika koji je želio uzeti zakon u svoje ruke. Da bi analogija bila preciznija, nijedna kleveta nije bila previše podla i nijedna uvreda previše niska da bi se odnosila na moralni karakter njenih vođa ili na ciljeve i zadatke žena koje su im dugovale odanost.

Tako se dogodilo da žene okupljene u takvom udruženju nisu imale iluzija o političkim i stranačkim frazama, i kada su svete riječi "demokratija" i "individualna sloboda" postale uobičajeno mjesto na usnama njihovih klevetnika, sjetile su se da su se te stvari dešavale pod liberalnom upravom i od strane prvaka stranke koja je demokratski sistem učinila vrhuncem svoje političke mudrosti. Da su pod njom svrstane u kriminalce, luđake i djecu. Tvrdile su, i to s određenom uvjerljivošću, da ako je ovo demokratija, onda žene nemaju mnogo čemu da se nadaju od nje.

Njihovo iskustvo kao odmetnika demokratskog sistema bilo je ništa u poređenju s onim s čime su se suočili, kada su se našli kao uvaženi građani pod njegovom sumnjivom zaštitom.
Istina je da su zaslužili pravo na individualnu slobodu na vrlo kratak period svakih pet godina, ali kada su stavili taj kobni križ na glasački listić i zatvorili vrata biračkog mjesta za sobom, od tog trenutka su se našli potpuno bespomoćni pred demokratskom mašinom.

Iako će nam biti rečeno da smo se za to borili, trenutak razmišljanja pokazat će da se to smatralo samo simbolom. Žene nikada nisu napravile fatalnu grešku zamišljajući da su muškarci nužno slobodni zato što glasaju. Karakteristika je neinteligentne žene danas pretpostaviti da je žena slobodna zato što i glasa, ili da demokratija ikada može ponuditi išta osim pažljivog i organiziranog iskorištavanja muškaraca i žena koji joj dopuštaju da postoji.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

S obzirom na ograničeno pravo glasa na kraju rata, ženama je također dato pravo ulaska u Parlament, a izbori u kasnu jesen 1918. godine pružili su im prvu priliku. Stranački sistem već je počeo pokazivati prve znakove propadanja, i neumoljivim zakonom retributivne pravde, Stranka koja je rodila demokratiju u Britaniji bila je u potpunom povlačenju pred svojim nezahvalnim potomstvom. Ipak, žene su se u prvom naletu svog trijumfa okrenule tada postojećim strankama, bilo kao glasačice ili potencijalne kandidatkinje.

Moje vlastito nepovjerenje prema stranačkoj politici učinilo me je opreznom u skretanju u ovom smjeru, te sam radije ostajala nezavisna, padajući sa svim ostalim kandidatkinjama u ovoj prilici, osim jedne. Izuzetak je bila grofica Markievicz iz Sinn Feina, koja je, iako ozloglašena i otvorena neprijateljica Britanije, smatrala da je sasvim jednostavno u okviru demokratskog sistema osigurati izbore za Parlament zemlje za koju se otvoreno hvalila da će je uništiti, dezintegrirati i diskreditirati. Ako se dobro sjećam, nije imala protivkandidata. Sljedeći primjer nije bio ništa ohrabrujući, jer je prva žena izabrana za englesku izbornu jedinicu bila državljanka rođena u Americi koja nije imala nikakve kvalifikacije da predstavlja Britanke u vlastitom Parlamentu, osim što se udala za britanskog državljanina koji je nakon smrti oca bio prisiljen ući u Gornji dom. Protivnici Ženskog pokreta, s teško prikrivenim zadovoljstvom, ukazivali su na ovaj rasplet i trudili se da ovu damu predstave kao jadni primjer ženske neodgovornosti. Nisu morali biti toliko lični, jer ona nije bila ni bolja ni gora od bilo koje druge žene izabrane u Britanski dom komuna, kao rezultat godina truda i borbe militantnih žena. Žalosna je činjenica, iako ipak istinita, da kasniji izbori stranačkih žena u Westminster nisu napravili ni najmanju razliku ni za muškarce ni za žene, i iako su se mnoge sposobne žene pridružile redovima naših izabranih predstavnika, njihov utjecaj je bio potpuno zanemariv na sudbinu Britanije ili njenog Carstva. One, kao i njihove muške kolege, samo su zupčanici u stranačkim točkovima demokratskog sistema, maršijući u predvorja na znak stranačkog biča, bespomoćne pred silom službene mašinerije koja se kotrlja, uništavajući svaku inicijativu i nezavisnost pred sobom i svodeći svaku osobu koja mu duguje odanost na puku šifru za provođenje njegovih politika i mjera. A ako je ovo tačno za Parlament - a ko to može poreći? - to je još istinitije za ženu glasačicu. I ona je uhvaćena u ovaj neumoljivi sistem, prava robinja svoje partijske organizacije.

Onima koji ovo osporavaju, mora se postaviti pitanje: Kakvu moć ima članica ili glasačica, u okviru sadašnjeg sistema, da promijeni bilo koju politiku bilo koje vlade koja je do sada izabrana? Da li i najvatreniji poštovalac sadašnjeg sistema tvrdi da su žene, bez obzira kojoj stranci pripadaju, zadovoljne postojećim položajem ove zemlje? Da li su spremne da ekonomski uslovi, u kojima je broj zaposlenih dostigao nevjerovatan broj između dva i tri miliona, ostanu nepromijenjeni? Da li su zadovoljne prizorom tih napuštenih područja koja izazivaju očaj u srcu svake žive osobe? Da li su ravnodušne prema propadanju poljoprivrednih okruga i teškom položaju poljoprivredne industrije i nezainteresovane za užasne uslove stanovanja koje sve stranke podjednako osuđuju?

Ako se osvrnemo na široko polje imperijalne i vanjske politike, možemo li tvrditi da većina britanskih žena želi vidjeti raspad Imperije ili orijentaciju sadašnje vanjske politike navodne Nacionalne vlade, gdje se paktovi i obaveze sklapaju u njihovo ime i u tajnosti s otvorenim neprijateljima ove zemlje, dok istovremeno ostajemo bespomoćne, ne samo u svrhu naše neposredne odbrane, već i ako se ukaže potreba da ispoštujemo te obaveze? Da li zaista znamo čemu se služimo?

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

posvećeno; šta podrazumijeva ova politika kolektivne sigurnosti, ili šta je zlokobna sila koja je diktira? „Demokratija je zemlja izobilja o kojoj sanjaju beskrupulozni finansijeri“, kaže Georges Sorel. Imaju li žene koje su dobile pravo glasa ikakvu moć da kontroliraju unutrašnju ili vanjsku politiku diktiranu s ciljem da taj san postane živa stvarnost? Neka se zapamti da ćemo, kada dođe vrijeme da platimo račun, biti otjerani kao ovce na klanje, bespomoćni pred rezultatima ove politike. Koja je vrijednost takozvane slobode ako nam ne može dati moć da promijenimo ova značajna pitanja?

Ako je istina da prosječna glasačica ne želi ništa od ovoga, zašto, ako je slobodna u demokratskom sistemu, to dozvoljava? Ako posjeduje tu slobodu, zar nije dvostruko i trostruko kriva što ih trpi još jedan sat? Ovo je test njenog prava na odgovornu ulogu u upravljanju svojom zemljom. Ako je stekla potrebnu moć i slobodu u postojećem sistemu, optužba da nije sposobna da igra građansku ulogu u poslovima svoje zemlje i da je zapravo nesposobna za odgovornost, dokazana je u potpunosti.

Ništa od ovoga nije istina. Istina će se naći u činjenici da nema slobode ni za muškarce ni za žene u sadašnjem zastarjelom sistemu. Ono što sputava i muškarce i žene jeste da je partijski sistem u raspadanju, a to je još uočljivije od dodjeljivanja prava glasa odraslima u neobuzdanoj demokratiji. Širom svijeta nastupila je ista dekadencija, neizbježnim tokom vremena i okolnosti, promjena iz svijeta siromaštva u svijet neograničenog obilja čini uređeno planiranje ne samo neophodnim, već i vitalnim za postojanje. Pod ovim promjenama metode starog svijeta su zastarjele i moraju ustupiti mjesto novom. Ako žene žele biti dostojne svog mjesta u vijećima nacije, moraju se suočiti kao realisti s novim svjetskim uvjetima koji se okupljaju oko njih. Prije ili kasnije moraju birati. Odluka je monumentalna, jer će od nje zavisiti status žena tokom značajnog vremenskog perioda. Stoga nije lako da one dobro odvagnu historiju svijeta.

Ženi su otvorena dva puta. Prvi je da se nastavi boriti s propadajućim sistemom starog svijeta, zadovoljna da bude sluškinja profesionalnih političara raznih stranaka kojima se pridružuje. O tome se može reći da ga je dugo i vjerno testirala i da je, ako je pod tim sistemom mogla postići bilo kakvu praktičnu promjenu u smjeru društvene, političke ili ekonomske slobode, nažalost podbacila. Sada mora razmotriti da li je krivica u njoj samoj ili u sistemu kojeg se još uvijek drži. U vezi s tim, primijetit će da i odvojene stranke postepeno nestaju. Liberalna stranka je prešla u sumrak prošlosti; Konzervativna stranka se brzo raspada i znamo, na osnovu uvjeravanja njenog vlastitog Vođe, da nema nade da će ponovo steći svoju nezavisnost. Ista sudbina čeka i Socijalističku stranku, jer i ona mora putovati istim putem koji je usisao druge dvije stranke pod živi pijesak Socijaldemokratije.

Stoga mora tražiti neki bolji sistem; onaj koji je više u skladu sa savremenim uslovima.
Šta će zauzeti mjesto klimave građevine iz prošlosti?

Svaki student politike shvata da se sada pitanje nalazi između fašizma i komunizma.
Što se tiče britanskih žena, komunizam im nije baš privlačan. Da ne idemo dalje, to je filozofija uništenja i negacija prirodnih instinkta ženstvenosti. To je antiteza svakog principa i prakse koju žene cijene i zahtijevaju.

Fašizam se čini jedinim rješenjem. U sebi sadrži svaki princip posebno pogodan i prilagodljiv genijalnosti britanskog karaktera. Nudi stvarnu slobodu i neovisnost svim ljudima i

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

žene dobre volje prema ovoj zemlji. Da ne bi bilo nesporazuma, definirat ćemo ove tako često slobodno korištene termine, riječima s kojima se nijedan demokrat neće svađati, jer su preuzeti od apostola čiste demokratije, Johna Stuarta Milla.

„Jedini cilj“, napisao je, „zbog kojeg čovječanstvo ima pravo, pojedinačno ili kolektivno, miješati se u slobodu djelovanja bilo koga od sebe, jeste samozaštita. Jedina svrha zbog koje se moć može s pravom vršiti nad bilo kojim članom civilizirane zajednice protiv njegove volje jeste sprječavanje štete drugima.“

Upravo je ovo fašistička koncepcija individualne slobode, i to je očigledno koncepcija koja, što se tiče žena, pruža im svaku priliku koju legitimno mogu zahtijevati u svom budućem statusu građanki. Ni u jednom drugom sistemu ovi principi nisu utjelovljeni. Štaviše, u mašineriji Korporativne Države, fašizam osigurava ženama jednak status s njihovim muškarcima, jer u sebi sadrži jedino sredstvo kojim će im biti omogućeno da upravljaju i kontrolišu uslove pod kojima će živjeti; tako će samo fašizam dovršiti posao koji su u njihovo ime započele militantne žene od 1906. do 1914. godine. Osim toga, spasit će ih od izopačene atmosfere korupcije svojstvene Partijskom sistemu i po prvi put će im dati priliku, kroz mašineriju njihovih vlastitih posebnih Korporacija, da se s određenom nadom u uspjeh pozabave onim velikim pitanjima koja se tako blisko tiču njihovih i života njihove djece.

U ekonomskoj oblasti, to će osigurati sigurnost s jednakom plaćom za jednak rad, tu vječnu kost.
spora koji je razdvojio spolove s tako strašnim posljedicama za industriju.

U društvenoj sferi uklanja sve klasne barijere, dok u političkoj pruža pravdu i
ravnopravnost po prvi put u historiji ženske borbe.

I najvažnije od svega, fašizam dolazi da zauvijek ukloni proganjajuću avet rata, uklanjajući temeljne uzroke koji postoje i koji se nalaze u internacionalizmu, instrumentu kovanom s ciljem da omogući „beskrupuloznim finansijerima“ da iskoriste tu „zemlju izobilja“ zvanu „demokratija“ o kojoj sanjaju.

Da bi se sve ovo omogućilo, fašizam će zahtijevati da žene, ravnopravno s muškarcima, ponude disciplinovanu saradnju u izgradnji uređene države, i fašizam će s pravom svim građanima države prepustiti odgovornost i dužnost da rade u skladu, ne u interesu bilo kojeg dijela ili klase, već za dobrobit svih njenih ljudi. Pozivat će žene, kao i muškarce, da podrede sve sebične individualne privilegije, kako bi manje sretni mogli biti pod njegovom zaštitom sigurni od eksploatacije.

Ovo je fašizam. Sve ostalo je iluzija. Može li se reći da se britanske žene ne mogu uzdići do ovog velikog događaja u historiji svoje zemlje? Oni koji bi ih pozvali da odbace ovu priliku su neprijatelji ne samo žena, već i svakog napretka i civilizacije. One žene koje su izdržale iskušenje velike borbe predratnih dana, barem su zaslužile pravo da se suprotstave narodu koji ih je još jednom želio porobiti u podređenosti prošlosti i okovati ih sistemom koji im svima uskraćuje priliku da igraju časnu ulogu u neophodnoj reorganizaciji svoje zemlje. Britanske žene nikada nisu podbacile niti posustale kada ih je Britanija trebala. I one će, zajedno s muškarcima svoje generacije, podići zastavu britanskog fašizma i, noseći je visoko iznad previranja i prljavih svađa partijskog sistema, ubrzati taj dan koji će vidjeti njihovu naciju ponovo rođenom. U tom trijumfalnom času, one će zaista zaslužiti ponosno pravo da odaju počast obnovljenoj Velikoj Britaniji i da konačno počivaju u miru, sigurnosti i prosperitetu njenog suverenog naroda.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Dragocjeni hektari

od Joriana Jenksa

Oni koji bi mogli biti u iskušenju da pretpostave da Britanija nema problema sa zemljištem jer nema zemljišnu politiku, trebali bi pažljivo razmotriti ove uznemirujuće činjenice.

Sa izuzetkom Belgije i Holandije, Britanija je najgušće naseljena zemlja na svijetu; a budući da je udio prirodno neplodnog zemljišta (npr. planinskog) mnogo veći na ovim ostrvima nego u Niskim Zemljama, čini se neospornim da imamo manje zemljišta za proizvodnju hrane po glavi stanovnika od bilo koje druge zemlje.

Britanija je jedina civilizirana zemlja na svijetu bez utvrđene politike očuvanja, melioracije i unapređenja zemljišta. Nijedna vlada nije poduzela nikakve korake da zaustavi godišnji gubitak poljoprivrednog zemljišta, koji sada iznosi preko 2 miliona hektara, ili 7% od ukupnog broja, od završetka Prvog svjetskog rata.

Britanija je jedinstvena po visokom udjelu svog stanovništva koje je odvojeno od svakog kontakta sa svojim rodnim tlom, te po visokom udjelu ustajale, konzervirane hrane u nacionalnoj ishrani.
Naučnici počinju otkrivati posljedice ove vještačke prirode u smislu neuhranjenosti, nervnih poremećaja i društvenih nemira.

Stranom posmatraču bi se moglo oprostiti ako zaključi da pokušavamo, na naš perverzni britanski način, da sebe učinimo predmetom izuzetno opasnog eksperimenta, naime, da otkrijemo da li se nacionalni život može zdravo održavati u potpuno urbanizovanoj i praktično parazitskoj zajednici, koja za same životne potrebe zavisi od napora i dobre volje drugih nacija. Dalje bi mogao pretpostaviti da nam je tako nesigurna situacija nametnuta surovošću naše klime ili siromaštvom našeg tla. A njegov stav prema nama bi bio stav sažaljenja, a ne divljenja.

Kako je onda bolno priznati da ova alarmantna situacija proizlazi iz jednog, i samo jednog uzroka, naime bezosjećajnog i upornog zanemarivanja osnovnih principa. Neka ne bude sumnje u ovo. Naša klima nije nepovoljna; naprotiv, jedna je od najuravnoteženijih na svijetu. Naše tlo nije siromašno; naprotiv, u prosjeku je jedno od najproduktivnijih na svijetu. Ali, kao grijeh, imamo politički sistem koji odbija gledati dalje od sljedećih izbora, koji nose svi interesni krugovi sa sjekirom koju žele da izmleju i svaki zavedeni ekonomista sa akademskom reputacijom koju treba održavati.

Najdublja je greška pretpostaviti da je naša prirodna sudbina da budemo proizvođači, prevoznici i bankari ostatku svijeta i da takva situacija podrazumijeva stalni porez na sirovine i hranu. Na kratko vrijeme, svakako, ova hipoteza je postala živopisna zbog činjenice da nam je niz sretnih slučajnosti dao značajnu prednost u odnosu na druge nacije u razvoju onih usluga za koje je svijet u to vrijeme bio spreman platiti gotovo svaku cijenu. Ali brza i gotovo univerzalna pojava industrijskog i finansijskog nacionalizma uništila je naš privremeni monopol i učinila hipotezu ne samo neodrživom, već i pozitivno opasnom. Što se duže držimo nje, to smo manje sposobni da se suočimo s činjenicama modernog života. Svaki gest prema neopozivom "oporavku međunarodne trgovine" odgađa neizbježan dan obračuna kada moramo stati na vlastite noge i sastaviti inventuru vlastitog stanja.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

resursi.

Budući da je primarni izvor vitalnih potrepština, njegov pažljiv i prosvijećen razvoj je preduvjet nacionalnog prosperiteta. Budući da je nacionalno naslijeđe, kulturno i materijalno, njegovo očuvanje je svečana nacionalna dužnost.

Vrijedi se prisjetiti da su sve do relativno modernog doba ove činjenice bile općepriznate, iako ne uvijek ispravno interpretirane. Smatralo se da vlasništvo nad zemljom daje ne samo velike privilegije već i velike odgovornosti, društvene i novčane. Vladajuće klase su gotovo isključivo poticale iz zemljoposjedničkih porodica. Poljoprivreda je bila prepoznata kao velika osnovna industrija, a njena dobrobit je bila pitanje od nacionalnog značaja.

Tek kada je osiromašenu zemljoposjedničku aristokraciju zamijenila novopečena i uglavnom strana plutokracija koja je proizašla iz haotičnih finansija Napoleonskog perioda, nacionalni stav prema zemlji doživio je ozbiljno pogoršanje. I tek kada je viktorijanski izvozni kapitalizam počeo privlačiti ogromne prihode od uvoza, britanska poljoprivreda nije uspjela pratiti razvoj britanske manufakture. Ali kada je uspostavljena doktrina da je profit organizovanog kapitala mjera nacionalnog prosperiteta, neorganizovana poljoprivreda je uzalud mogla tražiti pomoć ili vodstvo od Westminstera.

I tako je danas proučavanje britanskog sela gotovo proučavanje izumrle civilizacije.
Duboko usječeni putevi koji nisu nosili točkove već generacijama, prostrane živice koje nisu vidjele željezo već desetljećem, drevni tragovi plugova još uvijek vidljivi na pašnjacima prekrivenim gustom busom, štale i kućice u svim fazama propadanja, crkve izgrađene za kongregacije pet puta veće od sadašnjih župa, tihe vodenice i raspadajuća imanja: sve to govori o izgubljenom seoskom stanovništvu koje je nekada aktivno obavljalo najmuževniji od svih zadataka.

Istina je, naravno, da se bolja zemlja još uvijek obrađuje, i to često dobro, iako se broj onih koji imaju direktan interes za nju smanjuje iz godine u godinu. I tu i tamo se nađu hrabri avanturisti koji ulažu sve što imaju na svinje ili perad, voće ili mlijeko. Ali nad velikim dijelom sela visi propast metoda prodaje od ruke do usta, rođenih iz nedostatka samopouzdanja i izraženih u zapuštenim pašnjacima s nedostatkom neugledne stoke. Atmosfera je toliko apatična da se čak i rasipni i neljubazni upadi spekulativnog graditelja prihvataju gotovo bez traga ogorčenja koje bi takvo skrnavljenje izazvalo prije nekoliko generacija.

Važno je shvatiti obim štete koja je nanesena nezamjenjivoj nacionalnoj imovini. Teoretski, zemlja je neuništiva, osim ako je, naravno, ne odnese more, proces koji se, usput rečeno, može vidjeti na nekoliko mjesta na našoj obali. Ali, može joj se dogoditi nekoliko stvari koje će je učiniti praktično beskorisnom sa stanovišta proizvodnje hrane, a to je najvažnije gledište za naciju.

Prije svega, obrađeno zemljište, bilo da je obradivo ili pašnjak, može brzo zapasti u zapušteno stanje u kojem ne proizvodi ništa osim oskudne hrane za stoku i ovce, a čak i one ostaju bez hrane ako zečevi stignu prvi. Zloslutno povećanje površine koja se vraća kao "gruba ispaša" tokom perioda kada se obrađena površina stalno smanjuje dovoljno jasno pokazuje šta se dešava. Najveći dio naše grube ispaše su, naravno, planinski vrhovi i vrištine. Ali cijelo nedavno povećanje, i mnogo više od toga, sastoji se od neobradivog zemljišta tipa koje bi se obrađivalo u bilo kojoj drugoj evropskoj zemlji ili čak u našim vlastitim dominionima, ali koje se ovdje ne može obrađivati zbog upornog zvaničnog zanemarivanja.

Političari tipa Inskip žele da vjerujemo da se ova napuštena zemlja može pretvoriti u ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

proizvodnja u vanrednim situacijama. Očigledno, razočaravajuća iskustva posljednjeg rata nisu ih naučila da se zemljište ne može iznenada ubrzati i učiniti produktivnim samo s nekoliko traktora i nešto nekvalificirane radne snage. Melioracija zemljišta je visokokvalificiran posao koji zahtijeva nekoliko godina strpljivog rada prije nego što se postignu rezultati. Može se vrlo korisno uključiti u dugoročnu poljoprivrednu politiku; ali kao sredstvo proizvodnje hrane u vanrednim situacijama praktično je bezvrijedno.

Drugo, građevinski radovi, bilo stambeni ili industrijski, svake godine koriste veliku količinu zemljišta i steriliziraju u potpunosti onoliko koliko ga zapravo koriste. Od 1929. godine, samo Engleska i Wales izgubili su 421.000 hektara poljoprivrednog zemljišta, od čega se samo 159.000 hektara ponovo pojavilo kao neobrađeni pašnjaci; gotovo cijelih preostalih 262.000 hektara prešlo je u ralju graditelja, od čega je veliki dio ravno i plodno obradivo zemljište u visokom stanju obradivosti.

Treba imati na umu da gubitak poljoprivrednog zemljišta ne završava na površini koju zapravo zauzimaju fabrike, kuće i vrtovi. Moraju se obezbijediti putevi i rekreacijska područja, a uvijek postoje, posebno u novoizgrađenim područjima, veliki blokovi neiskorištenog zemljišta. Štaviše, poljoprivredno zemljište na rubu izgrađenog područja ili poljoprivredno zemljište koje je, na moderan način, posuto izolovanim nastambama, znatno pati. Vrapci i pacovi dolaze u hiljadama; kapije i ograde se ruše; psi lutalice uznemiravaju stoku, a sitna šteta se enormno povećava. Pojavom jeftinog drumskog transporta i posljedičnim prodorom prigradskog razvoja prema van, područje koje je na taj način pogođeno, iako se i dalje vraća kao poljoprivredno zemljište, mora iznositi stotine hiljada hektara.

Nemoguće je izbjeći zaključak da Britanija rasipa svoju nacionalnu baštinu u vrijeme kada tok svjetskih događaja čini od vitalne važnosti da ona treba sačuvati svaki hektar zemlje. Onima koji ovo smatraju alarmističnom izjavom savjetuje se da pažljivo prouče nedavno djelo profesora R. G. Stapledona, Zemlja; Sada i sutra. Autoritet smatra da se „naše poljoprivredne površine brzo smanjuju i da se neizbježno moraju smanjivati, i, osim ako se ne donese neka odluka o minimalnoj površini koju treba po svaku cijenu zadržati za proizvodnju hrane i ne preduzmu odgovarajuće mjere, ne više od dvjesto godina poljoprivredno zemljište Engleske može se smanjiti na polovinu.“

Dvjesto godina možda zvuči kao dug period, ali ima li iko dovoljno hrabar da pretpostavi da će naša djeca, a kamoli naši unuci, moći crpiti neograničene zalihe hrane iz Amerike i Antipoda? Želimo li ući u historiju kao generacija koja je rasipala nacionalno imanje i ostavila naše potomke da se suoče s elementarnim problemom gladi? Viktorijanski izvozni kapitalizam nam je ostavio u nasljeđe ugrožena područja; trebamo li biti odgovorni za novi niz uništenih područja?

Daljnje razmatranje nutritivnih i ekonomskih aspekata našeg problema sa zemljištem odvelo bi nas duboko u raspravu o mnogim funkcijama poljoprivrede kao sastavnog dijela nacionalnog života.
Stoga je potrebno napraviti pauzu kako bismo razgovarali o jednako važnom kulturnom aspektu.

Istina je da ovaj aspekt već dobija određenu pažnju na spastičan i jednostran način u okviru urbanističkog planskog pokreta. Ali sam naziv ovog pokreta otkriva njegova ograničenja. Zajednica koja je ohrabrena da zaboravi značaj svoje poljoprivrede i da uvozne zalihe hrane smatra prirodnim fenomenom, počela je da seoski prostor smatra pukim dodatkom gradovima, nekom vrstom proslavljenog javnog parka. Zaista postoji velika opasnost da ruralna Engleska postane bezličan "otvoreni prostor" na isti način na koji je ogroman dio Home Countiesa postao bezlično vrtno predgrađe.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Urođena želja urbaniziranog naroda da pobjegne od bučne, kontaminirane atmosfere svojih gradova može izazvati samo simpatije. To što će ovi ljudi rado provesti pola nedjelje gutajući benzinske ispušne plinove na zakrčenoj glavnoj cesti kako bi drugu polovinu proveli na svježem zraku je patetično značajno. Šteta je što se čini da toliko njih nije u stanju iskoristiti plodove svog poduhvata, a da ih ne pokvare.

Jer selo ne može ispuniti svoju kulturnu funkciju osim ako mu se ne dozvoli da sačuva svoj vlastiti karakter, a taj karakter je neodvojiv od njegove materijalne ili poljoprivredne funkcije. Grad ne može pobjeći od grada, ako ga povuče sa sobom, ništa više nego što intelektualac može dati svom umu odmor ako svoje argumente ponese sa sobom na svoje seoske šetnje. Prizor sela koje su suburbanizirali oni koji su došli da "žive na selu" jednako je patetičan kao i prizor grupe intelektualaca koji koračaju u punom žaru priče dok se oko njih odvijaju deset hiljada aktivnosti zanimljivijih i važnijih od njihovih vlastitih. Kao što je jedan farmer nedavno rekao: "Ne smeta mi toliko što hodaju po mojim poljima. Ne smeta mi toliko što vježbaju svoje glupe pse na moj račun. Ne smeta mi čak ni što se penju preko kapija koje bi dijete moglo otvoriti. Ali kada pomislim da su prešli preko dvije milje dobrog poljoprivrednog zemljišta i nikada nisu pomislili da pogledaju šta se dešava, osjećam da je moja uljudnost protraćena."

Ono što bismo mogli nazvati stavom "javnog parka" ispoljava se na načine ozbiljnije od ravnodušnosti prema seoskim aktivnostima. Kao što ovčar smatra da nema ništa loše u bacanju kamenja na patke kada čuvar ne gleda, tako postoje hiljade obrazovanih odraslih osoba koje ne vide ništa loše u sitnim prekršajima kada postoji mala ili nikakva šansa za otkrivanje. A kumulativni efekat sitnih prekršaja stvara neprijatnu situaciju u četvrtima koje preferiraju urbani eskapisti.

U Njemačkoj se voćke sade u živicama uz cestu, a zemlja se obrađuje do samog ruba metala. U Engleskoj je takav postupak potpuno nemoguć, jer bi organizirane pljačkaške grupe ogolile drveće, a usjeve zgazile širinom lanca. Britanac nije nužno manje pošten ili destruktivniji od Nijemca; on je jednostavno do te mjere deruraliziran da njegov osjećaj vrijednosti i njegov kodeks moralnog ponašanja nestaju s posljednjim uličnim svjetiljkama. Osobe koje bi bile šokirane pomišlju na krađu olovke od penija s pulta trgovine neće vidjeti ništa nemoralno u probijanju kroz pola tuceta živica kako bi ukrale gljive.

Seoski krajolik nudi toliko istinskog bogatstva svojim posjetiteljima da je očigledan način da se prevaziđu sadašnje žalosne tendencije pokazati ljudima gdje se to bogatstvo nalazi. Čak i sada postoje mnogi koji mogu cijeniti i cijene ljekoviti melem samoće, duhovnu utjehu mira i sigurnosti, fascinantno zanimanje stalno promjenjivih polja i šuma; ali ih je premalo.
Niko neće voljno povrijediti ili uništiti ono za što osjeća dubok lični interes, a prvi korak ka očuvanju sela je nacionalni poticaj za razvoj onoga što profesor Stapledon naziva „ruralnom svešću“.

Fašistička vlada će se prirodno morati suočiti s problemom zemlje u cijelosti, jer je zemlja jedan od temelja na kojem se gradi njena koncepcija žive nacije. Zapravo, njena deklarirana politika poljoprivrednog razvoja sama po sebi će stvoriti hitan problem stimulirajući špekulativnu aktivnost na tržištu nekretnina, a ta aktivnost će se morati ozbiljno suzbiti prije nego što se poljoprivredna politika može u potpunosti razviti.

Fašistički stav prema zemlji može se izložiti u nekoliko rečenica.

Zemlja se više ne smije smatrati spekulativnom robom. Njena vrijednost mora biti pravedno procijenjena, a sav prirast moraju dijeliti oni koji su pomogli u njenom stvaranju, uključujući i

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Korištenje zemljišta mora biti predmet pažljivog dugoročnog nacionalnog planiranja. Koliko god je to moguće, građevinske aktivnosti moraju biti ograničene na područja niske poljoprivredne vrijednosti.

Vlasništvo nad zemljom mora biti što je moguće šire rasprostranjeno, a cilj je veliki broj malih, sigurnih porodičnih posjeda. Međutim, to će također podrazumijevati odgovornosti, a oni koji zloupotrebljavaju svoju zemlju bit će smatrani društvenim neprijateljima.

Javni pristup zemljištu mora se poboljšati proširenjem i boljim definiranjem poljskih staza, mjesta za kampiranje i odmorišta uz cestu. Istovremeno, zakon o ukidanju posjeda mora se revidirati, a seoskoj zajednici pružiti bolju zaštitu od uplitanja i štete. Moguće je da će biti potrebno osnovati korpus čuvara.

Rat se mora voditi protiv štetočina poput zečeva, vrana i golubova; i iako neće biti diskriminacije prema sportovima na otvorenom, ne smije se dozvoliti da takvi sportovi ometaju poljoprivredne ili rekreativne aktivnosti.

Javnost mora biti obrazovana da poštuje i cijeni seoski krajolik i da pokaže inteligentan interes za njegove aktivnosti.

Kao rasa nismo skloni sentimentalnom izražavanju prema zemlji. Riječ Domovina koristimo rijetko, domovina nikad. Stoljeće laissez-faire liberalizma i financijskog konzervativizma stvorilo je kratkovidni komercijalizirani stav prema našem tlu.

Pa ipak, Britanija naših snova, fizičko utjelovljenje našeg nacionalnog duha, nije Britanija ulica i tvornica, pa čak ni parkova i javnih zgrada, već Britanija nasmijanih dolina i valovitih visoravni, obrađenih polja i ugodnih domaćinstava. Grad je grad širom svijeta; a gradovi svijeta svake godine teže standardizaciji. Ali ruralna Britanija je posebno naša, neodvojiva od našeg nacionalnog karaktera. Moramo je ljubomorno čuvati, ne u muzejskoj atmosferi Stratforda na Avonu, već u prirodnoj snazi produktivnosti.

Malo nas je više od nekoliko generacija udaljeno od zemlje. Malo preodgojstva putem štampe i radija bi nas ponovo učinilo seljacima, barem u našim slobodnim trenucima: ne obrazovanje profesionalnog učitelja, čija se "poljoprivreda" sastoji od korisnih, ali prilično dosadnih osnovnih nauka, već obrazovanje koje bi nas poslalo na puteve i poljske staze otvorenih očiju i radoznalih umova. Uvod u historiju i svakodnevni život na selu ne bi samo ohrabrio građanina da cijeni probleme poljoprivrede, već bi i svoje seoske izlete uložio u zanimljivo zanimanje. Inteligentan seoski način razmišljanja mogao bi se učiniti najboljim mogućim protuotrovom za stres gradskog života, jer Majka Zemlja može pružiti utjehu za dušu kao i za tijelo.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Hitlerov Berhtesgaden idila Nove Nemačke Joan Morgan

Čak i ako dobro poznajete Bavarsku, pa čak i ako imate na umu da su Wittelbachovi sa cijelom Bavarskom i Führer sa cijelom Njemačkom birali baš Berchtesgaden za svoje ljetnikovce, ništa vas ne može sasvim pripremiti za ovo mjesto koje uspijeva biti istovremeno i srce stare Bavarske i duša nove Njemačke. Sve o čemu ste sanjali o Bavarskoj u njenom najbajkovitijem izdanju i nacionalsocijalizmu u njegovom najboljem izdanju, sažeto je u ovom planinskom trgovačkom gradu koji se može pohvaliti otprilike istom populacijom kao i najnoviji londonski blok stanova.

Nakon što voz napusti Bad Reichenhall, on ide sve dublje i dublje u planine dok ne osjetite da će vas potpuno obuhvatiti dok se probijate dubokom dolinom koja je klin Njemačke utisnut u Austriju. (Moguće je, i prilično uzbudljivo, pješice doći do Austrije u bilo kojem od tri smjera.)

Prvi utisak je utisak kretanja. Svi od dvije godine nadalje su na prstima u nekoj vrsti iščekivanja. Da li je to zbog nadmorske visine, bavarskog dobrog raspoloženja ili činjenice da Führer može proći svakog trenutka, nikada nisam otkrio; činjenica ostaje da vazduh odiše vitalnošću.

Ovdje, u ovom preslatkom muzičko-komičnom okruženju, nacionalsocijalizam djeluje vrlo zabavno.
Osim na povremenim sastancima, koji su jednostavni i neobično inspirativni, niste toliko svjesni duboke mistične ozbiljnosti svega toga; neizmjernosti izvršenog zadatka i zadatka koji je pred vama.

Osjećate da je SS sa svojom atraktivnom uniformom, kontaktom s Führerom i zdravim životom u lijepom okruženju vrlo ugodno zanimanje, a SS je zaista sjajna organizacija, otvorena za sve uzraste i klase na zajedničkom temelju patriotizma.

Ovdje, više nego bilo gdje drugdje u Njemačkoj, vidite kako svako, od najstarijeg SS člana do najmlađeg djeteta koje prodaje značke Zimske pomoći, ima udjela u zemlji; niko ne pati od agonije koja uništava dušu osjećaja neželjenosti. Svako postignuće je njihovo postignuće; svaki neuspjeh je njihov. Shvatate kako je nacionalsocijalizam, vraćajući nadu, oživljavajući vjeru u budućnost svoje zemlje, dao ljudima nešto za što će živjeti.

Stoljetni život ovog mjesta teče dalje kao i uvijek, uz nacionalsocijalizam; i stoga je život u Berchtesgadenu neprekidna predstava. Kada se zavjesa spusti na jedan čin, počinje drugi. Čujete monotono zujanje kako pored vašeg prozora prolazi stotinu seljanki u nacionalnim nošnjama s malim crno-zeleno-crvenim pletenim kaputima koje zovu Berchtesgadnerice. S njima je svećenik, i kreću se polako, skandirajući, oborenih očiju. Kasnije čujete prodorne glasove mladih BDM-ova (Hitlerovih djevojaka) koje marširaju u svojim kratkim smeđim kaputima ili četu Hitlerjugenda, ogromne, snažne dječake koji nose zastave. Uvijek se u zraku čuje marširajuća pjesma.

Kad sve drugo zakaže, imaju vatrogasnu vježbu. Stotinu vatrogasaca (ili jedan na svakih trideset stanovnika) u tunikama, kacigama i pancirima hrabro nastupaju ispred vašeg prozora. Nedjelja je, međutim, taj dan. Na Markt Platzu, koji je vrh grada, okupljaju se seljaci; muškarci, koji se međusobno takmiče u ogromnosti četki u svojim zelenim šeširima, s jedne strane fontane ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

sa svojim bavarskim lavom, s druge strane žene sa ravnim crnim šeširima koji su sjedili na svojim vijencima od pletenica. U deset se odlaze na pivo i kobasice u supu u Neuhaus (taj manji brat Hofbrauhausa) sa svojom pivskom baštom pod kestenima, gdje vam provjetravaju posteljinu na ogradi dvorca Wittelsbach, njegovu pivnicu sa nenadmašnom gemütlichkeit, gdje se stranački vođe trljaju rame uz rame sa vodičima; vitalni centar vitalnog grada.

Grand Hotel, dovoljno veličanstven za svakoga. Kurhaus sa svojim odličnim orkestrom i gostujućim glumcima iz Münchena. Seljačko pozorište, sa svojim grubim humorom i atraktivnom muzikom. Tu su i plesna mjesta; Hofschaffer sa svojom intimnom atmosferom, podijem za ples u obliku džepnih maramica punim više nego što se može sanjati o londonskom konobaru, i Kur Cafe, gdje ogromni, elegantni dječaci SS tjelohranitelja plešu u onome što je nekada bila kraljevska vila Bavarske kuće. Tu su umjetnici, Fritz Richter sa svojim neobičnim inspirativnim drvorezima i jedan od prvoklasnih pejzažnih slikara moderne alpske škole.

Izaći na vidjelo: prvo, tu je Führerova kuća, na vrhu svijeta, sa staklenim zidom koji gleda na niz planina, smještena na tako strmoj lokaciji da se čini kao da je nagnuta unatrag. Kuća dominira dolinom kao što Führer dominira gradom.

Tu je Konigsee, najljepše od svih alpskih jezera, najdublje zeleno, sa strmim planinama koje ga okružuju sa svih strana. Tu je i Zauberwald, čarobna šuma, gdje potok iz Hinterseea juri kroz zelene plišane stijene.

Tu je rudnik soli gdje se (u ovoj zemlji uniformi) obučete u crnu tuniku i bijele hlače s plus four hlačama (što nije ni približno tako šik i prikladno kao što zvuči) i sanjkate se do podzemnog jezera s ogrlicom od svjetala i svastikom na drugom kraju. Tu je i Schloss Platz s ratnim spomenikom.

Tu su alpske livade s prirodnim nizom boja, ružičaste jedne sedmice, plave i žute sljedeće, što bi dovelo do zavidnog ludila cvjećare Londona, Pariza i New Yorka.

Tu su šume, jednolične, koje se protežu pravo i snažno do snježne granice. Planine; prekrasni Watzmann, drugi najviši u Njemačkoj; pustošni Goll i surovi, legendama opsjednuti Untersberg. Za hrabre srce tu je osvijetljena ledena rupa, šest hiljada stopa visoko unutar Untersberga, a tu je i Almbach Klamm, bučna, zapanjujuća klisura, gdje se čini da se spuštate mnogo više nego što se penjete, koja završava tek kada izgubite nadu i spada pod naslov "Emocionalno iskustvo", a ne "Pejzaž".

U Berchtesgadener Landu vas pozdravljaju podjednako sa "Grass Gott" i "Heil Hitler!" Nije ni čudo, pozdrav Bogu što je stvorio nešto tako lijepo i zdravo Hitler što je to sačuvao za ljude koji to vole više od života.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Nordijska svjetska federacija, autor

Vidkun Quisling

LIDER NORVEŠKE NASJONAL SAMLING

A Stari svijet se ruši, novi se rađa. Istovremeno s našim trećim godišnjim skupom u Stavangeru prošle godine, sedmi Svjetski kongres Komunističke internacionale otvoren je u bivšem "plemićkom klubu" u Moskvi, nakon privremenog perioda od sedam godina od posljednjeg svjetskog kongresa 1928. godine.

Kongres je trajao od 25. jula do 21. augusta. Njegova primarna svrha bila je da se preispita šta je jevrejska međunarodna marksistička zavjera postigla tokom tih sedam godina unutar i izvan Sovjetske Rusije u vezi sa izvršenjem Staljinovog programa boljševizacije svijeta, što je bilo tema rasprave na prethodnom svjetskom kongresu.

Drugo, potvrdila je taktiku svog programa uništenja snaga nacionalnog otpora i rasplamsavanja vatre komunističke svjetske revolucije. Naglasak je posebno stavljen na taktiku takozvanog ujedinjenog i narodnog fronta, čiji smo razvoj vidjeli u Francuskoj, Španiji, Belgiji i drugdje. Također smo dobro upoznati s tim ovdje u Norveškoj u takozvanom "kriznom sporazumu" sa seljačkom strankom i u novoj kamuflažnoj taktici Laburističke stranke kroz usvajanje buržoaske i nacionalne maske. Još jedno pitanje koje se direktno tiče naše zemlje, naime, učešće Sovjetske Rusije u Ligi naroda, također je simptom iste taktike narodnog fronta koja je odavno uključena u program Komintema.

Ove godine, dok se mi iz Nacionalne skupštine okupljamo na našem godišnjem skupu, vidimo sazivanje još jednog svjetskog kongresa.

Ovog puta dioničari bankrotiranog koncerna Lige naroda održavaju svoju vanrednu generalnu skupštinu kako bi raspravljali o likvidaciji preduzeća ili njegovoj mogućoj rekonstrukciji na jesen, kada skupština održava svoju uobičajenu godišnju sjednicu.

Spominjem ove događaje, koji su se odigrali istovremeno s naša dva posljednja nacionalna skupa, ne samo zbog njihovog velikog značaja, već i zato što vrlo jasno ilustruju vanjskopolitičku situaciju s kojom se danas suočavamo.

S jedne strane imamo neumorno aktivni svjetski boljševizam, koji je, sa historijske tačke gledišta, jednostavno alarmantan simptom prolaska starog svijeta i uporan napor zlokobnih sila da prisile svjetsku evoluciju na vlastiti put uništenja, odnosno prema univerzalnoj materijalističkoj republici pod jevrejskom diktaturom.

S druge strane nalazimo besciljne pokušaje starog svijeta da riješi imperativne zahtjeve današnjice, zahtjeve za mirom i saradnjom među narodima. Čitava stvar je osujećena sukobom pojedinačnih interesa, baš kao što unutrašnju nacionalnu saradnju, koju situacija zahtijeva, uništavaju klasni ratovi i sebični stranački sukobi. Ovaj proces dezintegracije prate nemiri i krize, rat i građanski sukobi.

Internacionalističke sile intervenišu i cijela briga postepeno prerasta u marksizam i destrukciju na isti način na koji se buržoasko-liberalna država postepeno uništava, od strane ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marksizam, kao što tako jasno vidimo u našoj vlastitoj zemlji. Usred svega ovoga, vječno mlado čovječanstvo pušta nove izdanke; nacionalni pokreti renesanse i ujedinjenja najavljuju novo doba, donoseći novu državu i novi svjetski poredak. Novi poredak je u toku i u ovoj zemlji.

SANKCIJE I KOLAPS LIGE

Druga značajna činjenica je da kolaps te buržoaske parlamentarne kapitalističke institucije, Lige naroda, nije posljedica samo njene vlastite nesolidnosti i podzemnih aktivnosti marksizma ili fundamentalnih i formalnih grešaka u organizaciji Lige.

Uništila ga je fašistička Italija, jedan od predstavnika organiziranih zajednica novog doba. Uprkos pedeset sankcionističkih država i protivljenju cijelog demokratskog i marksističkog svijeta, te svjetskog javnog mnjenja koje je mobilizirano protiv fašizma i Italije, nacionalno jedinstvo se pokazalo kao najjača snaga.

Bez ikakvog identificiranja s talijanskim fašizmom ili talijanskim interesima, vođe Nacionalnog saveza (Nasjonal Samling) su od samog početka zauzele jasan i odlučan stav prema etiopskom sukobu. Zalagali su se za neutralnost Norveške i protivili se njenom sudjelovanju u takozvanim sankcijama.

U tome smo bili isključivo pod utjecajem interesa naše zemlje. Međutim, vjerujem da je javno mnijenje ovdje, kao i na mnogim drugim mjestima, bilo žrtva propagande koja je u stvarnosti služila sasvim drugim interesima od visokih ideala koje je pretvarala da usađuje.

Međutim, naš pokret nije zauzeo stranu. Zahtijevali smo neutralnost Norveške i pokazali licemjerje i besciljnost cijele sankcionističke igre. Danas možemo reći da smo ispravno procijenili situaciju.

Sa vojne tačke gledišta, bili smo u pravu. Uprkos opštem mišljenju, ispravno smo procijenili značaj modernih ratnih materijala, kao i snagu otpora Etiopije i Engleske, a ne najmanje ogromnu moralnu i materijalnu snagu stvorenu u narodu organizovanom za ujedinjeni napor na istorijskoj i nacionalnoj osnovi.

I politički smo ispravno prosudili. Beskorisnost i ozbiljne greške u procjeni sankcionističke politike sada su očigledne. Pogledajte tragičnu neuspjeh moćne Engleske zbog njene kratkovide politike Lige; to je najveći moralni i praktični poraz koji je Britansko carstvo pretrpjelo otkako je izgubilo Ameriku.

Sovjetska Rusija, ta nova i izvanredna članica Lige naroda, vidjela je u politici sankcija mogućnost zavađe prvo s Mussolinijem, a zatim i s Hitlerom, ali kada su im proračuni počeli promašivati, lukavi boljševički Jevreji su se tiho povukli u pozadinu i, izvukli se nekažnjeno, prepustili britanskoj vladi da snosi krivicu i trpi sramotu.

NACIONALISTIČKA POLITIKA I MEĐUNARODNA SARADNJA

Norveška se prvi put od Drugog svjetskog rata morala suočiti sa stvarnim, teškim činjenicama u vanjskoj politici, koje joj uveliko otežavaju vođenje uobičajene uskogrudne politike.

U vezi s tim, želim naglasiti činjenicu koja je, nažalost, potcijenjena u ovoj zemlji:

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

naime da živote ljudi određuje vanjska, a ne domaća politika.
Pored vlastite "volje za životom" nacije, njenim unutrašnjim uslovima i njenom strukturom dominiraju međunarodni uslovi ekonomije i moći. Ove uslove stvaraju primitivne i imperativne potrebe naroda i država, njihova borba za opstanak i za prostor za život. Ali uticaj države u vanjskoj politici uvijek odgovara stepenu razvoja njene unutrašnje snage.

Stoga, potreba za samoodrživošću u slučaju rata i, prije svega, preoblikovanje strukture svjetske ekonomije jednostavno prisiljava zajednice da se organizuju na ekonomskoj osnovi kao nacionalne radničke države. Promijenjeni uslovi širom svijeta prisiljavaju svaku naciju da se prema svojim susjedima odnosi kao prema organizovanoj ekonomskoj jedinici sa punom i sposobnom kontrolom nad svim svojim resursima i moći da ih iskoristi na najbolji mogući način. U tom smislu, sadašnja kriza je uglavnom kriza ponovnog prilagođavanja u svjetskoj proizvodnji i trgovini.

Međutim, ne postoji inherentna suprotnost između zahtjeva ovog doba za ovim ujedinjenim i snažno okarakteriziranim ekonomskim nacionalnim jedinicama i zahtjeva za planiranom međunarodnom saradnjom, koju neodoljivom snagom pokreću ekonomski uzroci, kao i razmatranje održavanja mira.

Upravo će formiranje takvih organiziranih nacionalnih ličnosti donijeti poštenje
i efikasnu međunarodnu saradnju, oslobođenu pristrasnosti ili ugnjetavanja.

DVA NEPRIJATELJSKA LOGORA U EVROPI I U SVIJETU

Situacija je takva da se u svijetu, a posebno u Evropi, formiraju dva neprijateljska tabora na isti način kao i prije svjetskog rata. Sovjetska Rusija, Francuska i Čehoslovačka, podržane od strane međunarodnog jevrejstva, koje ih podstiče na rat protiv nacionalsocijalističke Njemačke, već predstavljaju jedinstveni front protiv te zemlje i nastoje još više opkoliti Njemačku, i politički i vojno.

U ovim uslovima položaj Norveške je izuzetno izložen, budući da se nalazi na raskršću Rusije, Njemačke i Engleske, a njena unutrašnja politika je već u vlasti marksista.

Rusija je od velike evropske sile s azijskim interesima postala velika azijska sila s evropskim interesima, posebno prema Atlantiku. Ali, prije svega, ona je baza svjetske revolucije.

Svjetski boljševizam pokušava pretvoriti Norvešku, a s njom i cijelu Skandinaviju, u desno krilo svog evropskog fronta napada protiv Njemačke i Engleske. Ovaj plan sadrži zlokobne mogućnosti za našu zemlju. U slučaju sukoba između Njemačke i Sovjetske Rusije, cijeli pogled Laburističke stranke će navesti Norvešku da zauzme stranu boljševika u suprotnosti s Njemačkom, a to će biti suprotno našoj obećanju o neutralnosti.

Tranmal, neodgovorni diktator Laburističke stranke, nedavno je dovoljno jasno govorio u tom smjeru. Sve dok su Norveška i Sovjetska Rusija članice sadašnjeg Lige naroda, a Njemačka nije, čini se da nam ozbiljno prijeti rat u ovom smjeru, jer smo obavezni dozvoliti Crvenoj armiji i Ratnom zrakoplovstvu slobodan tranzit kroz zemlju u slučaju njemačko-ruskog sukoba.

U sadašnjim uslovima u Evropi postoji i mogućnost da Njemačka i Engleska zarataju. To se može dogoditi, na primjer, u vezi sa sukobom između Njemačke i

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Trojni savez Francuske, Čehoslovačke i Sovjetske Rusije, pri čemu je Čehoslovačka gotovo osjetljivija tačka od Austrije. To što će Francuska tada zaratiti protiv Njemačke dalo bi Engleskoj razlog za rat, što je sada još izvjesnije nego prije ogromnog razvoja avijacije.

Takav rat između Engleske i Njemačke predstavlja katastrofalnu mogućnost za Norvešku, jer od tada svjetskog rata cijela situacija se sada potpuno promijenila.

Kroz Ligu naroda kao instrument britanske svjetske politike, bili bismo prisiljeni direktno ući u rat i, čak i ako se Liga naroda raspadne, mi bismo, prema autoritetu poput Lorda Lloyda, sigurno bili izloženi kaznenom bombardiranju ako bismo, kao što je bio slučaj u svjetskom ratu, dozvolili našoj trgovačkoj floti da prevozi robu za Englesku, na čemu bi ona sa svoje strane nesumnjivo insistirala sada kao što je to činila i tada.

Norveška laburistička stranka – Vladina stranka – aktivno pomaže ovu politiku usmjerenu protiv Njemačke. Ako Norveška pristane na ovo, to znači da smo nepovratno uvučeni direktno u ovu ratnu politiku protiv volje najmanje 99 posto norveškog naroda. Norveška ne može i neće marširati osim ako naša vlastita sloboda i naše vlastite granice nisu u opasnosti.

MIR S ENGLESKOM I NJEMAČKOM

Već sam naglasio da je mir između Njemačke i Engleske vitalna potreba za našu zemlju. Ono što moramo, prije svega, spriječiti jeste da se Njemačka i Engleska nađu na suprotnim stranama u novom ratu. Za nas bi to bilo kobno; zapravo bi značilo uništenje.
Stoga, na nama je da učinimo sve što je u našoj moći kako bismo stvorili mir i razumijevanje između ove dvije zemlje, koje su, kao i mi, nordijskog porijekla i pogleda na svijet. Čak i ako nismo u mogućnosti mnogo učiniti u tom pogledu i moramo paziti da se ne miješamo u poslove drugih zemalja, naša je neposredna dužnost da se svim pravednim sredstvima suprotstavimo onima koji pokušavaju izazvati razdor među ovim našim srodnicima, obično na lažnim i nepoštenim osnovama.

Znamo sile u čijim interesima se zapravo ulažu ovi napori. Jedna je svjetski boljševizam. Rad na miru i pomirenju između Njemačke i Engleske trebao bi biti naš cilj norveške vanjske politike bez obzira na stranačke interese. U najvećoj mjeri je očigledno da interesi Norveške to zahtijevaju. Jedini način na koji možemo izbjeći rat i haos ovisi o održavanju mira i razumijevanja između ovih naših velikih susjeda na jugu i zapadu, s kojima imamo i najveće trgovinske veze.

Prije otprilike 40 godina postojala je, kao što postoji i sada, prilika za iskren pokušaj stvaranja trajnog razumijevanja između velikih nordijskih naroda. Prilika je zanemarena ili odbijena, a katastrofa koja je uslijedila nakon ovog propusta zahvatila je cijeli svijet. Svako ko se sada usudi promovirati istu katastrofalnu politiku mora to činiti otvorenih očiju.

Ali svako ko razumije vrijeme u kojem živimo mora se potruditi da preduzme snažnu i pozitivnu reakciju.

Još jedno odlučujuće razmatranje dovodi nas do istog zaključka kao i kod glavnih linija naše vanjske politike. Dekadentni liberalizam i njegov potomak i nasljednik, marksizam, imaju svoje ciljeve usmjerene protiv nacionalnih zajednica, prvenstveno protiv nordijskih.

Svjesno ili nesvjesno, cilj ove politike je razbijanje prirodnog nacionalnog
organizacija naroda radi ostvarenja međunarodne svjetske republike. ******ebook converter
DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Tada će unutrašnja kohezija nacija biti uništena. One će biti plijen one nacije koja je, za razliku od svih drugih nacija, raspršena po cijeloj Zemlji i živi kao parazit na drugim nacijama; upravo zbog toga joj je potreban takav aranžman kako bi ostvarila svoju strastveno željenu vladavinu nad svijetom. Jer u toj vladavini leži tajna jevrejskog nacionalizma i imperijalizma.

Dvoboj između judaizma i nordijskog duha je neizbježan, budući da su marksizam i internacionalizam u stvarnosti jevrejski nacionalizam i imperijalizam, zavjera inspirisana i vođena judaizmom protiv definitivno nordijske evropske civilizacije. Jasno je da su procesi propadanja današnjice najozbiljnija prijetnja idealima života i da su najmoćniji antagonizmi našeg vremena svedeni na borbu između judaizma i nordijsko-evropskog principa. S obzirom na to, moramo shvatiti da će se najefikasniji lijek za sadašnju dekadenciju i podzemne aktivnosti marksističkog materijalizma naći u nacionalnoj renesansi za naš narod na vitalizirajućim ili vitalnim temeljima nordijske rase i karakterističnog temperamenta.

A s druge strane, mora postojati u najširem smislu bliža kulturna, ekonomska i politička saradnja između nordijskih i nordijski određenih naroda širom svijeta: u skandinavskim zemljama, Holandiji, Flandriji, Britanskom Carstvu, Njemačkoj i drugim zemljama gdje su članovi nordijske porodice relativno manje brojni.

Značenje riječi "nordijski" stoga nije ograničeno samo na skandinavske narode, već se odnosi na sve velike nordijske rase, i sada ne razmatramo nesigurnu sjevernu saradnju.

Naprotiv, to je, s jedne strane, nužna posljedica spoznaje da je očuvanje nacionalnog karaktera i organizacije najvažnije životno pitanje za sve kreativne narode. Samo na taj način moguće je osigurati slobodan i miran razvoj nordijske kulture i karakteristika, kako u nacionalnoj tako i u univerzalnoj sferi. Istovremeno, to je jedan od uslova duboko ukorijenjenog prepoznavanja vrijednosti i kulturnih doprinosa drugih rasa i tako će ojačati sve nacije od raspadanja i haosa.

S druge strane, neizbježna je posljedica činjenice da bi međunarodna saradnja koja se mora izgraditi u ovim vremenima trebala po mogućnosti biti zasnovana na nordijskim narodima koji su tako blisko povezani po rasi, jeziku, kulturi i interesima. Imaju isti životni standard i sličan pogled na život, a također su grupirani i geografski.

I ekonomski gledano, oni su jedni drugima najbolji kupci.

UNIJA NORDIJSKIH NARODA

Blokovska formacija ovih naroda, unija nordijskih naroda, bit će nepobjediva. Takva unija bit će mnogo sposobnija od bankrotirane liberalističko-marksističke Ženevske lige da djeluje kao bedem protiv svjetskog boljševizma i stvori garancije za miran razvoj svijeta. Put do organiziranog čovječanstva bit će pronađen u uniji velike nordijske porodice naroda u takvoj blokovskoj formaciji sa zajedničkom valutom, unutrašnjom slobodnom trgovinom i zajedničkom carinskom politikom; njihov cilj će biti da u ovaj sistem privuku i druge zemlje i grupe sila.

Takva vanjska politika bit će najbolja garancija položaja Norveške u svijetu i protiv boljševizma. I za dobrobit nas samih i drugih, stvorit će polje djelovanja u inostranstvu.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

za višak energije koji se mora očekivati u ovoj zemlji ako naši vlastiti resursi nisu dovoljni.

SARADNJA ZASNOVANA NA NACIONALNIM POKRETIMA

Dok naglašavamo zajedničku nordijsku sudbinu, ne smijemo podcijeniti značaj i dostignuća drugih ili našeg zajedničkog čovječanstva; i, prije svega, ne smijemo podcijeniti važnost obične evropske i univerzalne saradnje. Ali ovo međunarodno zajedništvo mora biti zasnovano na sistemu nacionalnih država. Mora biti stvoreno nacionalnim uzdizanjem naroda u Evropi i širom svijeta, a ne kao rezultat liberalističkih i marksističkih eksperimenata poput Lige naroda, PanEvrope i Sovjetske Rusije, sjedišta svjetske Sovjetske Republike.

Historija života pokazuje da sav napredak zavisi od jedinstva slobode i diskriminacije sa zajedništvom i organizacijom. Univerzalne monarhije i svjetske republike završavaju anarhijom i raspadom. Hegemonija jedne nacije je katastrofalna za druge i za nju samu.
Babilonska mješavina svih nacija i rasa, što je cilj liberalizma i marksizma, znači uništenje individualnih karakteristika i vrijednosti svake od njih. Historija nas uči da je istinska harmonija rezultat segregacije i razvoja.

Čovječanski instinkt za organiziranim formiranjem usmjeren je prema nacionalnom životu i saradnji nacionalnih zajednica. Iz tog razloga sve međunarodne institucije koje su proizašle iz liberalizma i marksizma nisu uspjele u svojim navodnim ciljevima, a to su bili osiguranje dobrog razumijevanja među narodima i promoviranje njihovog napretka.

S obzirom na neuspjeh liberalističkih ideja Lige i međunarodnog marksizma, hitno je potrebno stvoriti novo zajedništvo nacija s evropskim i svjetskim karakterom, zasnovano na novim idejama za organizaciju zajednica koje je utvrdio kongres novog poretka u Montreuxu 16. i 17. decembra 1934. godine. Prvo razmatranje kongresa je poštovanje duhovnih i nacionalnih vrijednosti.

Umjesto licemjernih i tehničkih metoda stare diplomatije, mora se razviti spontana i časna saradnja između svih mladih i zdravih nacionalnih pokreta i nacionalnih država koje oni ponovo stvore, kako bi se postigla opšta duhovna obnova i politički i ekonomski oporavak širom svijeta. Ali unutar okvira ovog univerzalnog plana, nacije koje potiču iz istog porijekla i dijele istu kulturu i civilizaciju moraju se grupirati u skladu sa svojim najbližim interesima.

NORDIČKI SVJETSKI POKRET

Glavni princip na kojem Nacionalna skupština zauzima svoj stav jeste da naša politika, pored ispunjavanja zahtjeva koje su moderne promjene učinile imperativnim, mora biti u skladu sa svime što je potrebno i što želi naša porodica naroda. Beskorisno je očekivati nacionalni oporavak ukoliko ne ponovo rasplamsamo vatru nordijskog duha i ne gradimo na duhovnom i odgovornom pogledu na život.

Ne može se očekivati napredak ako ne održimo nordijski soj nepomiješanim; ako to ne učinimo sačuvamo naš prepoznatljivi karakter, izgubit ćemo ga i krenuti prema nacionalnom izumiranju.

Takozvana nordijska ideja, da se nordijski narod može obnoviti samo izgradnjom nove države

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

U skladu sa modernim zahtjevima i na dvostrukoj osnovi nacionalnog porijekla i duhovnog pogleda na svijet, ima stalno rastući utjecaj i popularnost u odgovarajućim nordijskim zemljama i već igra važnu ulogu u praktičnoj politici.

Sjeme i tlo za pannordijsku saradnju su stoga već prisutni. Ali, da bi se ideja mogla dovoljno brzo proširiti, mora pronaći definitivan i adekvatno organiziran izraz.

U ovim okolnostima, smatram da je došlo vrijeme da nastavimo promovirati kulturnu, ekonomsku i političku saradnju između nordijskih naroda i drugih naroda s nordijskim pogledom širom svijeta sa sljedećim ciljevima:

- Stvaranje međunarodnog nordijskog pokreta.
- Formiranje Nordijske unije naroda.

Aktivno učešće u radu na organizaciji svijeta i njegovom mirnom razvoju; i za osiguranje mjesta i doprinosa naše vlastite zemlje u revolucijama i novim ustavima koji su sada u toku. Ova saradnja mora započeti, kao i obično, na polju ideja, kako bi se politički postigla na čvrstoj ekonomskoj osnovi.

Ako bi se, dakle, postojeća valutna osnova mogla proširiti u uspostavljenu valutnu uniju između nordijskih naroda, i ako bi se kroz političku fiskalnu saradnju mogla uspostaviti carinska unija između ovih naroda, time bi se u potpunosti postavili temelji za političku realizaciju naših deklariranih ciljeva: velike unije nordijskih naroda u svjetskoj zajednici.

Ovaj ideal je već duže vrijeme dio programa Nacionalnog udruženja (Nasjonal Samling). Iz toga slijedi da pan-nordijska saradnja zapravo podrazumijeva dalje intenziviranje saradnje sjevernih država u užem smislu: Norveške, Švedske, Danske, Finske i nordijskih ostrva u Sjevernom moru. Položaj Danske i Finske je toliko izloženiji od položaja Norveške i Švedske da je Norveška, u svakom slučaju, isključena iz dobrovoljnog povezivanja svoje sudbine s ovim zemljama bez podrške koja bi se dobila iz mirnog i sigurnog odnosa s Engleskom i Njemačkom. Ali, nakon što je ovo osigurano, poželjno je da i sjeverne zemlje zauzmu svoje mjesto kao prirodna grupa u nordijskom svijetu - saradnja uz Britance, Nijemce, Holanđane i ostale.

U vezi s tim, želim naglasiti činjenicu da to ne mijenja slučaj ako mnogi ljudi u ovoj zemlji smatraju da se moraju ne slagati s raznim detaljima britanske i njemačke politike.
Uslovi koji danas zahtijevaju saradnju sa i između ovih naših srodnika važniji su od onih koji bi nas mogli razdvojiti.

Možda postoje i oni koji se protive bilo kakvoj našoj vanjskoj politici i smatraju da su naši poslovi ono što možemo sami riješiti. Podsjetio bih ih da je karakteristična osobina našeg vremena činjenica da svijet postaje jedna velika ekonomska jedinica i da nijedna zemlja više ne može biti sama sebi dovoljna; ona ovisi o drugima; i, ako je takva saradnja u trenutnoj politici od vitalnog interesa za našu zemlju, onda je podjednako važna i za naš pokret. Budući da su snage koje rade na našem nacionalnom uništenju međunarodno organizirane, dužni smo im se suočiti organizacijom koja cilja izvan nacionalnih interesa. Potpuno učinkovita organizacija ove vrste može se izgraditi samo na zajedničkoj vitalnoj osnovi naših naroda, nordijskom principu.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

NORDIČKI PRINCIP

Nordijski princip počiva na nordijskim tradicijama, nordijskoj misli i konstruktivnoj saradnji, za razliku od jevrejskog liberalizma i marksizma, koji promovišu svoje destruktivne ciljeve putem mržnje, zavisti i klasnog rata za vlastite ciljeve. Jedan je saveznik Božanskog; drugi đavolskog.

Duhovna snaga nordijskog principa je, stoga, jača i dublja od marksističko-materijalističkog pogleda na postojanje koji prijeti uništenjem naše rase i civilizacije. To je u stvarnosti naš suštinski nacionalni princip kojeg se moramo pridržavati i koji moramo ostvarivati s neumoljivom dosljednošću.

Također sam uvjeren da, kada prepoznamo duboke istine historijske prošlosti, kao i historijske sadašnjosti, i vidimo velike stvari koje su postigli narodi nordijske rase od početka historije do naših dana, kada su moćniji nego ikad prije; i kada smo, istovremeno, uvjereni da se Božja volja otkriva u historijskom toku svjetskog razvoja, moramo, ne potcjenjujući važnost i doprinos drugih, biti uvjereni u kontinuiranu historijsku i božansku misiju nordijskih naroda u svijetu. Kao i u prošlim vremenima, misija naše velike porodice naroda mora biti da se riješimo zastarjelog svijeta i stvorimo novi svijet koji može podići cijelu ljudsku porodicu na viši nivo.

Nacionalna skupština poziva sve ljude nordijske rase i pogleda na svijet u svakoj zemlji - Norvežane, Šveđane, Dance, Islanđane, Britance, Nijemce, Holanđane i sve ostale nordijske krvi i duha - da se ujedine u Nordijskom svjetskom pokretu kako bi stvorili mir i saradnju između svih nordijskih naroda širom svijeta i nastavili borbu za spas i napredak naše civilizacije.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Interpretacija fašizma od Clauda Suttona

FASCISM, u smislu u kojem će se koristiti u ovom članku, nezgodan je i nepraktičan termin za opisivanje svjetskog pokreta koji se pojavio u naše vrijeme kako bi se takmičio s marksizmom i liberalnom demokratijom za odanost ljudi. Nesumnjivo bi se trebao ograničiti na imenovanje posebnog oblika koji je ovaj pokret poprimio u Italiji. Ipak, popularni um, osjećajući da se u italijanskom fašizmu pojavilo nešto novo i od svjetskog značaja, istrajava u korištenju termina u širem smislu.

Fašizam nije internacionalan kao što je komunizam, u smislu da je dogma koju treba nametnuti svakoj naciji, bez obzira na njenu historiju i okolnosti. To je prije temeljna sličnost pogleda koja se može uočiti u raznim modernim nacionalnim pokretima i koja se može smatrati da s nekom vrstom nužnosti proizlazi iz situacije u kojoj se naša evropska kultura trenutno nalazi. Mi u Engleskoj dijelimo zajedničko kulturno nasljeđe Evrope; baš kao što su na nas najdublje utjecale ideje Francuske revolucije, tako smo dužni biti duboko pogođeni idejama fašističkog pokreta i reagirati na te ideje na naš vlastiti nacionalni način.

Dva faktora koja svugdje rađaju ovaj pokret su propadanje liberalne demokratije i uspon marksizma.

Potrebno je samo površno poznavanje historije da bi se shvatilo da u liberalnoj demokratiji nema ničeg neizbježnog ili vječnog. U poređenju s drugim oblicima vlasti, demokratske vlade nisu bile ni uobičajene ni stabilne, niti su doprinijele ljudskoj kulturi tolikom trajnom vrijednošću kao aristokratske i monarhističke vlade. Naravno, moguće je - i često se to radi - definirati demokratiju na način da se u nju uključe svi podnošljivi oblici vlasti, na primjer, opisati Englesku pod kraljicom Elizabetom ili pod Pittom kao demokratiju. Ali ovo je gruba zloupotreba jezika i obezvređivanje intelektualne vrijednosti. "Demokratija" se ne bi trebala koristiti za označavanje svake vlade koja vlada uz pristanak gotovo svih onih kojima se vlada; niti one koja svjesno teži dobrobiti cijelog naroda; niti one koja je tolerantna prema različitim mišljenjima i podstiče slobodnu diskusiju; niti one koja vlada prema utvrđenom i poznatom zakonu, koji se nepristrasno primjenjuje. Mnoge demokratske vlade su upadljivo zakazale u ovim aspektima; mnoge nedemokratske vlade su pokazale ove vrline u visokom stepenu. Apsurdno je nazivati "demokratijom" bilo koju vladu koja nije tiranska; Demokratija je jedan poseban historijski oblik vladavine, koji je ponekad funkcionirao na opće zadovoljstvo, a ponekad ne. Čini se da je njena glavna karakteristika odlučivanje o svim važnim pitanjima većinom glasova, bilo cijelog naroda ili velikih predstavničkih skupština.

Demokratija kakvu poznajemo u Zapadnoj Evropi i Americi – koju ću u daljem tekstu nazvati „liberalna demokratija“ – poseban je proizvod Francuske revolucije i zasnovana je na osebujnim teorijama određenih utjecajnih mislilaca tog doba. Temeljna filozofija ljudske prirode na kojoj se zasniva nije uvijek bila prihvaćena od strane mislećih ljudi i nema razloga pretpostaviti da će njen utjecaj na ljudske umove biti vječan. Naprotiv, postoje značajni dokazi da ova filozofija „Prava čovjeka i građanina“ više ne nosi ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

uvjerenje, i da je sistem vlasti zasnovan na njemu stoga osuđen na propast.

Kao i druge političke filozofije, nije stekla opće prihvatanje bez borbe. Ali danas, ko može uočiti bilo kakvu razliku između konzervativaca, liberala i desničarskih (nemarksističkih) laburista u pogledu njihovih ideala ili općeg karaktera metoda kojima predlažu da ih ostvare?

Koje su filozofske pretpostavke, ili aksiomi, ovog sistema liberalne demokratije?
Prvo je da su svi ljudi jednaki, barem u onoj mjeri u kojoj moraju imati jednak udio u vlasti. Drugo je da vlada postoji samo da bi spriječila bilo kojeg čovjeka da se miješa u jednaku slobodu drugih (JS Mill); ili kako mi je to snažnije izrazio jedan student: „vlada postoji samo da bi omogućila svakom čovjeku da ode u pakao na svoj način“. Treće, da takva individualna sloboda rezultira najvećim mogućim zadovoljstvom svih.
[1]

Fašizam se zasniva na poricanju svih ovih principa. Na prvi odgovor odgovara da svi ljudi nisu jednaki u svojoj sposobnosti za kooperativni poduhvat - a vlada je kooperativni poduhvat.
Muškarci se značajno razlikuju po svojoj hrabrosti, pravičnosti, odanosti, istinoljubivosti i drugim osobinama karaktera koje su potrebne za bilo koji korporativni poduhvat. Takve osobine nisu monopol nijedne klase, niti zavise od obrazovanja u uobičajenom smislu te riječi. Neki ljudi imaju značajan nedostatak u njima - na primjer, svi staroboljševički vođe, ako ćemo vjerovati njihovim priznanjima; bilo ko od nas bi pokušao da ih isključi iz vlasti u bilo kojoj organizaciji za koju je bio odgovoran.

Politička reprezentacija mora biti zasnovana na selektivnom sistemu stvarnih grupa čiji se članovi lično poznaju. Dobar politički sistem ne bi trebao ni pokušavati osigurati da sva mišljenja imaju jednaku težinu.

U vezi s drugim principom, primjećuje se da je jednaka sloboda nemoguća, jer ne žele svi ljudi činiti iste stvari; da svaki pravni sistem pretpostavlja neke pozitivne ideje o tome šta je objektivno dobro ili loše za svakoga; da je princip ili besmislen ili katastrofalan.

Trećem, da zbog prirode čovjeka i društva, najveći mogući iznos zadovoljstva ne može se postići sistemom maksimalne individualne slobode; niti je ovo „najveća sreća najvećeg broja, svako da znači samo jednog, a niko više od kraja života. Ljudi su i trebali bi biti više zainteresovani za dobrobit vlastite porodice, vlastite profesije, vlastitog [2] jedan”– susjedstva, vlastite nacije; i dobra vlada treba da uzme u obzir ovu činjenicu. Vratit ćemo se na ove tačke kasnije.“

Liberalna demokratija je lijena filozofija. Umjesto da odluči šta treba učiniti i da se uporno bori da to ostvari, dobri demokrata čeka i vidi u kom će smjeru većina skočiti, siguran u svoje uvjerenje da je glas masa glas Boga. Ne smijemo čak ni pokušavati uvjeriti ljude današnjice da je pokretačka snaga Liberalne demokratije svugdje oslabila. Malo ljudi iskreno vjeruje u njene slogane. Polovina njenih današnjih zagovornika su zapravo plašljivi marksisti. Njihov deklarirani cilj je jednako bogatstvo za sve, a demokratija je samo sredstvo za to. Oni naivno zamišljaju da se taj cilj može postići pukim glasanjem, bez sile, barem u dalekoj budućnosti. Često odaju svoj prezir prema individualnoj slobodi kao takvoj. Zavidni su, ali brinu o svojoj koži. Takvi su Lib-Lab Socijaldemokrati.

Koja je filozofska osnova nesvetog saveza između komunista i demokrata,
gdje god se fašizam pojavi na sceni? Na ovaj problem sada moramo usmjeriti pažnju.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Komunizam - ili bolje marksizam, jer postoji mnogo marksista izvan Komunističke partije - u potpunosti je proizvod individualističke, egalitarne filozofije liberalne demokratije. Česti u historiji bili su revolucionarni pokreti manje sretnih klasa; ovaj je preuzeo osebujnu ideologiju ranog viktorijanskog doba u kojem je rođen. I on zajednicu shvata kao skup, a društvenu sreću kao zbir. Prihvata prva dva principa liberalne demokratije; svi ljudi su jednaki - iako nema Boga - i stoga bi trebali imati ne samo jednaka politička prava, već i jednako bogatstvo.3 Opet, sreća se postiže davanjem svima jednakog bogatstva , a zatim dopuštanjem da s njim rade šta žele; kada se jednom postigne ekonomska jednakost, država treba da "odumre". Ali najodlučnije odbacuje treći princip liberalne demokratije, da se ovo sretno stanje stvari postiže ostavljanjem ljudi na miru. Laisser-faire je krajnji cilj, kada se jednom postigne ekonomska jednakost; ali to se mora postići prisilnom diktaturom proletarijata, odnosno nekvalifikovanog fabričkog radnika.

Njegova centralna doktrina je klasni rat između proletera i kapitalista. On i dalje tjera cijelo čovječanstvo da se natjera da se natjera u ova dva torova, iako nijedan ekonomista više ne shvata ozbiljno teoriju "viška vrijednosti" na kojoj je ta razlika zasnovana. Koliko su nestvarna ta dva torova! Zaista postoji sukob između grupa, a takav sukob je suština žive zajednice. Ali veliki dio stanovnika moderne države, koji žive od zajedničkog prihoda od svog rada i imovine potrebne da taj rad bude plodonosan, ne može se ugurati ni u jedan tor osim na silu. I zar sukobi interesa između građana i seljaka, između proizvođača i finansijera, između zanatlija i nekvalificiranih radnika, između rasnih i vjerskih grupa nisu jednako stvarni i vitalni kao ovaj navodni sukob između kapitalista i proletarijata?

Ključna riječ marksizma je klasni rat, u kojem su sve metode dozvoljene. Zato, gdje god se politika pokaže, postaje toliko ogorčena i prljava da uništava svaki osjećaj moralnog jedinstva nacije koji je ranije ublažavao sukobe između grupa. Zato se mora boriti do smrti.

Ali, reći će se, zar komunističkim eksperimentom u Rusiji nije postignuto ništa vrijedno? I zar nema sličnosti između „diktatura“ komunizma i fašizma?

Nemoguće je razumjeti razvoj komunizma u Rusiji, osim ako ne razlikujemo sadašnju fazu "boljševizma u povlačenju", kako je nazvana, od ranije faze u kojoj je doktrinarni komunizam imao punu moć. Ovu raniju fazu obilježilo je neviđeno uništavanje, zbog teorije klasnog rata, ljudskih i materijalnih resursa nacije - poljoprivrednika, tehničara i nastavnika, stoke, mašina, zgrada i umjetničkih blaga. Isti fenomen se manifestovao u Španiji i drugdje, gdje god je boljševizam preuzeo vlast. Kada je nakon nekih deset godina proizvodnja dostigla tako nizak nivo da se činilo da je dostignuta granica ljudske izdržljivosti, doktrine su uglavnom napuštene; i uz pomoć kapitalističkih kredita, stranih tehničara i mašina, te stahanovističkog progona radnika, započela je ponovna izgradnja. Svakako, promjena srca je daleko od potpune. Jedan od simptoma čini se da je sadašnji sukob između Staljina, robusnog i nedoktrinarnog razbojnika s Kavkaza, i jevrejske bande koja je do sada kontrolirala Rusiju, a sada je uglavnom eliminirana. Rusija nije napustila Kominternu i marksistički ideal svjetske revolucije. Ali što se nje tiče, čini se da je prećutno napustila izjednačavanje bogatstva i diktaturu proletarijata, te da gradi moćnu...

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

nacionalistička država. Pod Staljinom, postoje znaci neke vrste stidljivog fašizma sa grižnjom savjesti koja se pojavljuje. Ako je ovo trebao biti cilj, po koju cijenu je postignut! [4]

"Fašizam" je nastao iz propadanja liberalne demokratije i kao odgovor na prijetnju boljševizma. Za razliku od boljševizma, on nije bio primjena akademske teorije u praksi; nastao je kao odgovor na stvarnu situaciju i stoga se može razumjeti samo u svjetlu dva svjetska pokreta koja je predodređen da nadvlada. Izvorno je bio vrsta instinktivne reakcije evropskog čovjeka na sile nereda, materijalizma, plutokratije i kosmopolitizma. Slaže se s komunizmom u apsolutnom poricanju da postoji unaprijed uspostavljena harmonija koja čini da najveća sreća od svih proizilazi iz najveće slobode svakog. Ali to je sve što ima zajedničko s komunizmom. Zauzima radikalno drugačiji stav i od komunizma i od liberalne demokratije u pogledu "sreće" koju država treba osigurati. Jer on naciju shvata kao organsko jedinstvo mnogih različitih funkcionalnih grupa; svaka od njih predstavlja određeni jedinstveni doprinos naciji, sa svojim vlastitim tipom života koji se mora njegovati. Ako se poremete pravi odnosi između ovih grupa, u državi ne može biti trajne sreće ili zdravlja. „Mogli bismo“, rekao je Platon, „učiniti naše lončare mnogo sretnijima dopuštajući im da leže na kaučima ispred vatre, jedu i piju, i okreću svoje kolo kad god požele. Ali nemojte nam savjetovati da to činimo, jer naši lončari više ne bi bili lončari, niti bi naši poljoprivrednici poljoprivrednici.“ [5]

Štaviše, ona naciju, riječima Burkea, shvata kao „partnerstvo ne samo živih, već živih s mrtvima i s onima koji se još nisu rodili“. Ako je to nešto što traje, s ljudskim i prirodnim resursima, koji se mogu rasipati ili koji se mogu učiniti plodnijima.

U svakoj od „fašističkih“ zemalja na vlast je došao pokret s željom da izvuče najbolje iz nacionalnog imanja, kao što je stari plemićki zemljoposjednik činio iz vlastite porodice i imanja. Ovo je ono što se naziva religijom Krvi i Tla.

Očigledno je da ovi pokreti ne mogu priznati neograničena prava većine. Oni ne mogu, na primjer, dozvoliti da sadašnja većina građana zbriše seljake s lica zemlje, niti da uživaju u najvećem mogućem sadašnjem bogatstvu na štetu buduće moći. Zla koja donosi vladavina kratkovidnih većina - propadanje javnog poštenja i duha samopomoći, propadanje porodice, mentalne i fizičke spremnosti, propadanje zemljišta, šuma i brodova - mogu se izliječiti samo davanjem velike slobode i nezavisnosti vođama.

Fašizam očigledno mora, i zaista, posvetiti svoje glavne napore jačanju najslabijih karika u nacionalnom lancu, odnosno poboljšanju uslova onih grupa koje su najteže pogođene. Međutim, ne može priznati jednakost između lijenih i aktivnih, između maštovitih i rutinskih radova, čak ni kao daleki ideal. „Fašizam potvrđuje nepromjenjivu, korisnu, plodonosnu nejednakost ljudi.“ (Mussolini.)

Liberalna demokratija je paralizirana rivalstvom funkcionalnih grupa, čije postojanje se pretvara da ignorira. Fašizam to prepoznaje i na njima zasniva svoj predstavnički sistem, vjerujući da može savladati njihove potencijalne sukobe kroz ojačani nacionalni osjećaj jedinstva i „princip vođstva“, princip individualne odgovornosti. „Demokratija“ – princip kontrole od strane anonimnih većina – „nalazi se na iskušenju u industrijskoj, a ne manje u političkoj oblasti.“ [6]

U ekonomskoj sferi, cilj fašizma, u skladu s njegovim općim pogledom na svijet, jeste postizanje najveće moguće sigurnosti i stabilnosti za sve proizvođače, a ne maksimalne slobode izbora.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

za potrošače. U tom cilju, međunarodna trgovina mora biti svedena na podređeni i pomoćni položaj, u interesu nacionalnog planiranja. A etička razmatranja - razmatranja o vrsti života koju treba podsticati ili obeshrabrivati - često moraju nadjačati ekonomska.

U fašističkom nacionalizmu nema ničega što je nespojivo s dobro shvaćenim interesima drugih nacija. Njegova vanjska politika zasniva se na principu brige o vlastitim poslovima i stvarne spremnosti da se bori za određene dobro poznate vitalne interese i samo za njih. Prirodno se protivi demokratskim, egalitarnim i univerzalističkim principima Lige naroda. Želi prijateljsku saradnju s onim koordiniranim nacijama s kojima zaista ima zajedničke interese, zasnovanu na planiranom uklanjanju mogućih uzroka trenja. Želi vodstvo u međunarodnim poslovima kao kod kuće. U Evropi, njegov zadatak je da obnovi Koncert Evrope koji su osnivači Lige naroda uništili.

Konačno, možemo pokušati odgovoriti na prigovor koji se tako često čuje da fašizam potpuno podređuje pojedinca državi, živo biće nestvarnoj apstrakciji. Odgovor na ovo je implicitan u prethodnom. Vlada, smatra fašista, ne postoji samo da bi povećala sreću pojedinačnih građana. Ona je staratelj trajne nacionalne kulture i materijalnih resursa koji čine njenu neophodnu osnovu. Bez toga pojedinac ne bi bio ništa; niti se može toga riješiti čak i ako napusti teritoriju države; to je cjelokupan zbir tradicija predaka koji ga razlikuju od čovjeka kamenog doba. Vlada koja osigurava skladan razvoj različitih grupa koje nose kulturu i sprječava njihovo međusobno uništavanje ima pravo na našu odanost. Ali država je samo dio mašinerije, samo "kontejner", kako je Hitler rekao, za narod, shvaćen kao trajni biološki i kulturni entitet. Fašizam nije etatiste; za razliku od hegelijanaca, on ne obožava državu kao takvu.

Historijski posmatrano, predstavlja analogije sa drevnim evropskim državnim oblikom kakav je bio „prije nego što se Orontes počeo ulijevati u Tiber“ - prije pojave apstraktnog individualizma i želje za spasenjem u drugom životu. Ponovo, predstavlja analogije sa feudalizmom, sa njegovom koncepcijom da vlada mora biti zasnovana na ličnoj odanosti čovjeka čovjeku - prvobitna teutonska ideja comitatusa . Nadalje, podsjeća na cilj srednjovjekovnih cehova da regulišu proizvodnju u interesu svih kategorija proizvođača. Kao i svaki veliki pokret, ima korijene u prošlosti. Ali to nije puko vraćanje na zastarjele sisteme. Nerazumljivo je odvojeno od suštinski modernih koncepcija nacionalnosti, rase, dobrovoljnih trgovinskih udruženja, razdvajanja vlasništva od upravljanja, ideje odgovornosti bez krivice, interakcije kultura nasuprot „jednokolosječnoj“ civilizaciji - i mnogih drugih.

[7] To je skroz moderno i kreatura našeg vremena. Prije pet godina, mnogima od nas se činilo da nema izbora osim između ne baš prihvatljivih alternativa individualističke liberalne demokratije i marksističkog socijalizma. Sada postoji i treća alternativa.

---

[1] Ovaj treći aksiom, kako je istakao M. Haldv, ima dva oblika. Prema jednoj verziji, maksimalno društveno zadovoljstvo automatski proizilazi iz maksimalne individualne slobode, bez obzira na zakone i institucije društva. S druge strane, određena zakonska ograničenja su neophodna da bi se postigao ovaj najveći zbir zadovoljstava. Većina pisaca se ne drži sasvim dosljedno jedne ili druge verzije; ali nemaju sumnje u cilj, niti u sredstva - individualna sloboda ograničena što je manje moguće.
(E. Halevy: Rast filozofskog radikalizma.)

[2] J. Bentham: Principi morala i zakonodavstva. Follett: Nova država, str. 27.

[3] Uporedite to s Aristotelom. Politika III, 9 i 12: Pravda je davanje jednakog tretmana jednakima, a nejednakog tretmana nejednakima. Ljudi izostavljaju jedan ili drugi faktor, kako im odgovara; jer nisu dobri suci u vlastitoj stvari.“ Ali to nas ne bi trebalo osloboditi dužnosti da sudimo najbolje što možemo.

[4] Sam Staljin izgleda kao sasvim drugačiji tip od "starih boljševičkih" jevrejskih šefova Rusije. Upečatljivo je da njih dvojica zaista

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Veliki ljudi koje je Ruska revolucija iznjedrila 'nisu bili Jevreji. Ali ne znamo koliki je bio uticaj Staljina'
tast, Lazar Mojsejevič Kaganovič, koji izgleda kao drugi čovjek u državi.

[5] Platon: septembar 420e. Burke: Razmišljanja o Francuskoj revoluciji.

[6] Miller i Campbell: Finansijska demokratija, nedavno istraživanje dva ekonomista sa Univerziteta u Liverpulu o funkcionisanju Britanske industrijske kompanije.

[7] A. Toynbee: Studija historije. Svezak I, str. 149 i dalje.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Rat u Španiji, general-major JFC Fuller

Budući da sam kao vojnik ili novinar učestvovao u četiri rata, naime u Južnoafričkom ratu, Drugom svjetskom ratu, Italijansko-abesinskom ratu i konačno u sadašnjem Španskom ratu, otkrio sam da je svaki od njih izuzetno drugačiji.

Razlog za to je očigledan, a to je da se njihovi uzroci razlikuju; ipak, u popularnom mišljenju, to nije tako. očigledno je da ovi uzroci zauzvrat uveliko utiču na oblik koji rat poprima.

Na primjer, u slučaju posljednjeg od ovih ratova, općeprihvaćeno je da su njegovi uzroci politički; to jest, da je riječ o sukobu dva sistema vlasti koji imaju jasno definirane, ali nekompatibilne stavove. Je li to istina? Mislim da nije; jer, iako politika igra nipošto beznačajnu ulogu, sigurno je da glavnu ulogu igra kultura, što, ako sam u pravu, znači da su uzroci ovog rata daleko dublji od političke pjene koja prekriva njegovu površinu.

Stoga sam mišljenja da nećemo uspjeti shvatiti šta se dešava, osim ako na to ne gledamo kao na sukob između kultura, kao i sukob između političkih teorija i oružanih snaga.
Od ovih kultura postoje tri:

Prvo, reakcionarna Španija historije - stagnirajuća crkva, mlitava aristokracija i umiruća buržoazija. Drugo, revolucionarna Španija - reakcija protiv ove inercije koju predstavljaju socijalisti, anarhisti i komunisti koji su svoje ideale uglavnom posudili iz stranih izvora - Marx, Bakunjin, Trocki i drugi. Treće, hipotetička Španija budućnosti; o kojoj nije sanjao Primo de Rivera, koji je bio malo više od vojnog diktatora, već njegov sin Jose Antonio, kojeg je prije kratkog vremena ubila Crvena vlada.

Godine 1933. ovaj mladić, iako nije zapravo stvorio Španski fašistički pokret, učvrstio je Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nacional Sindicalista - Komitete aktivnih nacionalnih sindikalista) i dao joj život i oblik. Njenu povelju je razradio u dvadeset sedam tačaka koje se mogu sažeti pod četiri glavna naslova:

Nacionalne fondacije. Španija je vrhovna realnost svih Španaca. Svaki separatizam je zločin.
Stoga je jedinstvo Španije cilj, i to jedinstvo ne samo da ne priznaje ni međunarodnu izolaciju ni strana posredovanja, već zahtijeva i usađivanje vojničkih vrlina i stvaranje moćne vojske i flote.

Politički temelji. Država će biti totalitarnog karaktera, u kojoj će sve političke stranke biti ukinute. Korporativni sistem će zamijeniti parlamentarni. Politička disciplina je neophodna, ali privatna inicijativa je neophodna sve dok je kompatibilna sa kolektivnim interesima nacional-sindikalističke države.

Ekonomski temelji. Kapitalistički sistem „koji ignoriše potrebe ljudi, dehumanizira privatnu imovinu i svodi radnike na bezoblične mase izložene bijedi i očaju“ se odbacuje. Isto važi i za marksizam. Jaki više ne smiju dominirati slabima.

Priznaje se privatna svojina, kao i pravo na rad. Životni standard seljaštva treba podići osnivanjem porodičnih gazdinstava, a poljoprivreda i stočarstvo treba racionalizirati.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Moralni temelji. Temelji države su jedinstvo, disciplina i vojna obuka.
Obrazovanje treba biti organizirano „tako da se nijedan talenat ne izgubi zbog nedostatka ekonomskih sredstava“. Katolički duh, oslobođen politike, treba biti uključen, a život treba smatrati dužnošću „koju treba živjeti u duhu uzvišenog služenja i žrtve“.

RAT U ŠPANIJI

Suprotno mnogo čemu što je napisano u britanskoj štampi, ovaj Pokret je imao malo veze s izbijanjem pobune u julu prošle godine. U to vrijeme je još bio u povojima, ali je tokom posljednjih osam mjeseci njegov rast bio čudesan. Danas broj njegovih članova i simpatizera broji milione, od kojih je 180.000 formirano u Miliciju. Obim ovog rasta dobro je ilustrovan činjenicom da Pokret sada objavljuje devetnaest dnevnih i trideset sedmičnih novina.

Kada je izbila pobuna, cilj generala Franca izgleda bio je donekle nejasan.
Bio je to revolt protiv nepodnošljivih uslova - zapravo, reda protiv anarhije; jer život i imovina više nisu bili poštovani, a crkve su svakodnevno pljačkane ili spaljivane. Njegov cilj, čini se, bio je gotovo u potpunosti vojni, naime, da obnovi red, ali za koji oblik vladavine, nije sigurno. Da je njegova pobjeda bila brza, najvjerovatnije bi dovela do uspostavljanja vojne diktature tipa Primo de Rivera.

Po iskrcavanju u Španiji, suočio se ne samo s potpunom zbunjenošću, već i s potpunim nedostatkom jedinstva i cilja među frakcijama koje su tražile njegovu podršku. Na primjer, Accion Popular, ili Stranka Gil Roblesa, bila je vatreno katolička i zadubljena u kršćanski socijalizam; nije imala definiranu politiku, bila je politički amorfna i oruđe Crkve. Zatim su tu bili Requetes, ili Carlisti, čiji je moto "Bog, domovina i kralj". Vjerovali su u apsolutni suverenitet, korporativnu državu i bili su žestoki antiparlamentarci. Osim njih, postojali su monarhisti - i druge frakcije, od kojih je najvažnija bila Falanga. Sve te različite stranke i pokrete morao je apsorbirati.

Za sada to nije bilo teško, jer su Crveni insistirali na konsolidaciji. Mješavina demokrata, republikanaca, komunista, anarhista i svega ostalog, njihov jedini neprijatelj Španija je stoga privučena Njemačkoj i njenom savezniku Italiji, baš kao što Francusku privlače Rusija i njena polusaveznica Engleska. U stvari, još jednom se vodi tajni rat protiv Njemačke kako bi se osigurala Francuska, kao što se vodio prije godinu dana tokom italijansko-abesinskog sukoba.

O ovoj unutrašnjoj borbi se malo čuje u štampi; ali njeno ime je "neintervencija", što u stvarnosti znači nesaradnju s Burgosom i francusku saradnju s Valencijom kako bi se napala Njemačka. Da je međunarodna "blokada" Španije bila nepristrasna, nema sumnje da bi favorizirala nacionalističku stvar; ali to je daleko od toga da bude tako, jer iskrenost nije karakteristika moderne Francuske.

Iako je uvijek najteže, posebno tokom ratnog vremena, utvrditi istinu, nema sumnje da je francuska pomoć crvenima bila pretjerana i profitabilna, jer je svaka pomoć plaćena zlatom. Gdje god se krene u Bijeloj Španiji, može se čuti ista priča, naime, da je francuska pomoć crvenima bila daleko važnija od ruske. Da je od prošlog jula Francuska prepustila preko Pirineja trideset do četrdeset hiljada crvenih međunarodnih boraca i da se ta trgovina i dalje nastavlja. Da su Francuzi štampali španske pasoše, samo u Bordeauxu, i da daju unaprijed datirane ugovore za "specijalizovane" radnike kako bi im omogućili ulazak u Crvenu Španiju. Nadalje, da se veliki broj međunarodnih radnika prepušta ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

granicu kao repatrirane izbjeglice ili se šalju u katalonske luke kao članovi teretnih brodova kojima putuju. Municija se šalje preko Andore; kamioni koji prevoze benzin svakodnevno prelaze granicu; u Francuskoj postoji škola crvene avijacije, a oružje se krijumčari u Bilbao.

Uprkos svemu ovome, šanse su definitivno da će Nacional Španija pobijediti; jer je Francova politika kreativna, dok politika Crvenih nije.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Govor generala Franca

Emisija 1. oktobra 1936. godine, o preuzimanju ovlasti šefa države

POZDRAV svima vama, koji slušate ratne vijesti u svojim domovima, ili ste na frontu, mislite na svoje domove, ili ste u crvenim područjima, s čežnjom iščekujete dolazak naših trupa, ili ste preko naših granica, s nestrpljenjem pratite našu sudbinu - pozdravi s mikrofona Radio Kastilje!

Neću govoriti o ratu, zbog državnih obaveza koje, pretpostavljam, nalažu da vam kažem nešto o poslu koji je pred nama.

Ne moramo raspravljati ni o kakvoj utopiji, niti dijeliti ostvarenje naših nada na krute faze. Međutim, da bismo govorili o našim namjerama, potrebno je prvo ukratko ispitati prošlost, kako bismo iskoristili naša iskustva i korisno primijenili naše odluke.

Španija, čije ime prizivam svom odanošću svoje duše, godinama je patila od mnogih zala, od kojih nije najmanje poguban bio utjecaj neuravnoteženih intelektualaca, koji su pokušavali sniziti ugled mislilaca naše rase i gledali su preko naših granica kako bi u Španiju unijeli sve vrste egzotičnih i destruktivnih ideja koje su se ukorijenjivale u drugim zemljama. Demoralizirajuća književnost, demagogijske doktrine, ogorčeni rasizam, infiltracija defetističkih ideja i izopačenje historije - sve to i mnogo više doprinijelo je poljuljanju temelja našeg patriotizma, tako da smo izgubili glavne karakteristike našeg naroda, postidjeli se svoje sadašnjosti, zaboravljali svoju prošlost i bojali se svoje budućnosti.

Nakon što su postigli moralni pad rase, ovim ljudima nije bilo teško da stave zemlju na aukciju i prodaju je najvišem stranom ponuđaču. Naša trgovina je počela pokazivati dug umjesto kredita, a plodovi naše zemlje tretirani su kao da su plodovi neke osvojene kolonije, dok je podstican pseudo-pacifizam, kako bi se oslabila mačevna ruka svakog mogućeg oslobodioca. Pojavili su se lažni proroci koji su, sijući mržnju i klasni rat, obećavali zemlju seljacima, diktaturu radnicima i autonomiju našim provincijama.

Krajnje cinični, ovi ljudi, da su došli na vlast, oteli bi zemlju seljacima, slobodu radnicima i svu nadu u autonomnu fleksibilnost provincijama.

A sada naša Nova Španija, uzimajući u obzir veličinu svog zadatka, ide naprijed ka svom oslobođenju, odlučna da pokaže, u duhu društvene saradnje, da je ponovno uspostavljanje zakona i reda prethodni uslov i siguran put ka slobodi, čije će dobrobiti teći svim njenim ljudima, unutar i izvan granica matične zemlje.

Španija se uglavnom organizuje po totalitarnom konceptu, u kojem će njene matične institucije osigurati njenu nacionalnost, jedinstvo i kontinuitet. Primjena ovih novih metoda vlasti ne znači da će naš režim biti isključivo vojnog karaktera; naprotiv, naš sistem će uspostaviti hijerarhijski režim u kojem će svi kapaciteti i energije zemlje pronaći svoj izraz.

Individualnost španskih provincija mora se poštovati, u skladu sa starom nacionalnom tradicijom u vrijeme našeg najvećeg sjaja; uvijek pod uslovom da to doprinosi nacionalnom jedinstvu.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Španska opština će ponovo preuzeti svoj istorijski značaj kako bi mogla obavljati njegove drevne funkcije kao jedinice u našem javnom životu.

Nakon što smo ukinuli opće pravo glasa, s njegovim katastrofalnim lokalnim i nacionalnim posljedicama, i ugnjetavanjem kroz sindikate i političke interese, pobrinut ćemo se da se volja nacije izrazi kroz one tehničke i korporativne organe u kojima se potrebe i ideali zemlje najbolje razvijaju.

Kako snaga nove španske države raste, tako će se postići i decentralizacija, tako da će okruzi, općine, udruženja i pojedinci uživati najveću moguću slobodu u okviru vrhovnih interesa države.

U svom društvenom aspektu, rad će dobiti apsolutnu garanciju da neće biti rob kapitalizma, pod uslovom da ne usvoji one ogorčene i borbene metode koje onemogućavaju međusobnu saradnju. Radnik je dostojan svoje plaće: ne samo da će se uspostaviti sigurnost nadnica, već će se održati i svi dosadašnji pomaci u nadnicama. Uz prava radnika koja su ovdje priznata, postojat će i njegova odgovornost za lojalnu saradnju s elementima koji stvaraju nacionalno bogatstvo.

Svi Španci će biti obavezni da rade u skladu sa svojim sposobnostima. Nova država ne može priznati bilo kakve parazite.

Država će dati Katoličkoj crkvi njena prava i privilegije, poštujući tako našu tradiciju i vjeru velike većine španskog naroda; ali država neće dozvoliti uplitanje bilo koje vanjske sile u specifične funkcije vlade.

Što se tiče prihoda, država će organizovati pravednu raspodjelu poreza, vodeći računa da njihov teret pada na ramena koja ga najbolje mogu podnijeti.

Što se tiče poljoprivrede, porodični posjedi će se ostvariti uspostavljanjem obrađivača na zemlji, ne nekim hipotetičkim sistemom vlasništva, već direktnom i stalnom pomoći, čiji će cilj biti da seljaku pruži nezavisnost. Trajna karakteristika našeg rada bit će usmjerena na taj cilj. Poljoprivredni radnik će primati dio onoga što grad danas apsorbira kao plaćanje za svoje komercijalne i administrativne usluge.

Što se tiče međunarodnih odnosa, nadamo se da ćemo živjeti u miru sa svim narodima, otvarajući širok horizont prijateljstva sa cijelim svijetom. Od ovoga postoji jedan nedvosmislen izuzetak: nećemo imati kontakt sa Savezom Socijalističkih Sovjetskih Republika, čija je politika imala tako katastrofalne posljedice za čovječanstvo i civilizaciju.

Siguran sam da će ova zemlja heroja i mučenika, suočavajući se sa svojim teškoćama, ispisati još jednu slavnu stranicu historije i pronaći rješenje koje neće doći ni sa istoka ni sa zapada, već će biti istinski špansko.

Španci, živjela Španija!

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Prema ekonomskoj ortologiji, autor Ezra Pound

DOUBT o prirodi takozvane ortodoksne ekonomije, tj. o tome da li je treba smatrati iskrenim istraživanjem ili kriminalnom i obmanjujućom prevarom, danas se može reći da je zastarjela najmanje 50 godina. Danas se u sljedbenike ortodoksije mogu ubrojiti samo jednostavni, slijepi i karijeristi koji djeluju u lošoj namjeri.

Svakome ko ozbiljno istražuje neku temu ne može trebati 15 godina da postane svjestan vidljivih i uobičajenih fenomena.

Reći da ekonomija nije nauka je puki defetizam i može samo izazvati zabunu. Sredinom prošlog vijeka aeronautika i radio još nisu mogli biti nazvani naukama (iako je izvjesni Loomis krajem 1864. godine uspio prenijeti električne signale s jednog broda na drugi bez upotrebe žica).

Ono što ozbiljni ljudi danas mogu učiniti jeste da prave razliku između dijela ekonomije koji je nauka (područje znanja - episteme) i dijela koji je techne ili polje vještine (prečesto podmuklosti).

Moglo bi se reći da umjetnost upravljanja brodom nije prava nauka: ipak, nauka o
Navigacija postoji i usavršava se: od jednostavnog brodskog kompasa do žiroskopa.

Čini se sasvim prirodnim da u ekonomskim radovima vlada velika zbrka kada se uzme u obzir da su ekonomiju zapravo proučavali empiristi, ljudi kojima nedostaje ozbiljna terminološka priprema. Na primjer, razmotrite ozbiljne i poštene pisce anglosaksonskog svijeta koji su izgradili živu ekonomsku nauku. Soddy, dobitnik Nobelove nagrade za fiziku; Douglas, inženjer, šef Westinghousea u Indiji; Larranaga, inženjer cesta; Orage, novinar kojeg je Douglas preobratio; Kitson, izumitelj Kitsonove lampe; Gesell, poslovni čovjek; itd. Svi praktični ljudi!

Reći da su otkrili mjesec ne bi značilo ništa, ali su ponovo otkrili pravi mjesec, dok profesori nastavljaju svoju djetinjastu igru s mjesecom od scenskog rekvizita; iluzionisti, sposobni zavarati publiku samo unutar svojih kabina.

Da bismo stekli predstavu o mentalitetu osnivača takozvane ortodoksne ekonomije, uzmimo, na primjer, Ricardovu frazu (naravno, ne trepćući da je prepoznao vrijednost papirnog novca): „Ne postoji roba čija proizvodnja ne zahtijeva više ili manje rada.“ Čini se da David Ricardo nikada nije bio u kokošinjcu i da je jaje bilo isključeno iz njegovog ekonomskog sistema. Samo kao mjera nutritivne vrijednosti (životne vrijednosti), jaje je prethodilo indeksu cijena. Direktnim posmatranjem prirodnih pojava prosječan čovjek manje griješi nego kada mu se glava puni logaritmima i bankarskom mitologijom. I ne šalim se! Vrijednost jajeta raste i opada u odnosu na glad i sitost.

Aristotel nam je ostavio riječ nejasnog i složenog značenja: Xpeia, korisnost, poželjnost, koju Rackham, prirodno iz Cambridgea, prevodi kao potražnja. Sholijast nas ne prosvjetljuje. Aristotel je bio u pravu, ali je namjeravao reći da vrijednost novčane jedinice „vrijedi ono što možete dobiti za nju“. Apsolutno tačno, ali to se ne može nazvati naučnom terminologijom.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Student može otići u biblioteku i konsultovati 500 lažnih rasprava o ekonomiji, a da ne pronađe nijednu koja počinje euklidskom tabelom definicija najčešćih, osnovnih i neophodnih termina za diskusiju o ekonomskim pitanjima.

Počnimo, na primjer, s pojmom „Novac“. Aristotel ga loše definira, ili bolje rečeno, uopće ga ne definira, već o njemu govori bez da ga istinski definira. I čovjek je ostao 20 stoljeća u tom stanju polu-nepoznatosti.

Pokušat ću dati nekoliko definicija, iako svjestan da one ne mogu biti od velike koristi dok neka akademija ili kongres, ili još bolje, grupa ozbiljnih i autoritativnih stručnjaka, ne prizna valjanost ovog leksikografskog djela.

Nekovano zlato nije novac; razmjena monetarnog zlata za drugu robu je u osnovi vrsta trampe: trampa određene količine robe ili određene težine robe za metal koji je unaprijed izvagan i izmjeren.

Suštinska osobina novca je da se može mjeriti i da može služiti kao mjera. Čak i pri zamjeni diska od plemenitog metala za robu, otisak države određuje da je novac. Vlada koja kaže: „Ne možemo graditi puteve jer nemamo novca“ bila bi jednako smiješna kao i vlada koja kaže: „Ne možemo graditi puteve jer nemamo kilometara.“

Pokušajmo definirati šta je novac. „Novac je odmjereno potraživanje.“ Novac je titula ili odmjereno potraživanje. „Novac je opće potraživanje.“ Novac je titula koja nije specifična (poput željezničke karte, čeka za gostionicu, parobrodske karte koja nosi pravo na prijevoz, hranu, kabinu itd.). On je opći. Štaviše, novac je zamjenjiv, odnosno može se prenositi s jedne osobe na drugu bez formalnosti. Ne nosi kamatu kao državna obveznica, željeznička obveznica ili obveznica bilo kojeg „anonimnog društva“.

Razmotrimo termin "kredit". Kaže se da čovjek ima kredit kada se vjeruje da će moći platiti gotovinom i kada se pretpostavlja da neće pokušati izbjeći ili odgoditi plaćanje. "Dug" nije upravo suprotno od "kredita". U stvari, kredit je često mogućnost zaduživanja i ne znači uvijek nužno suprotno od već nastalog duga. Stoga se suočavamo s dvosmislenim terminom.

Konačno, razmotrimo „inflaciju“. Među poluistinama ortodoksnih pretenzija, neke se zasnivaju na prirodnim i ponavljajućim pojavama. Takozvana inflacija se prije svega mora razlikovati od prave inflacije, koja se dešava kada se novac izdaje „u skladu“ s robom ili uslugama koje niko ne želi ili u većoj količini od željene. Novac nema vrijednost kada se izdaje „u odnosu na“ (to jest, u pseudo-korespondenciji s) robom ili uslugama koje se ne mogu isporučiti ili nabaviti. Na primjer, izdavanje novca „u odnosu na“ granatu koja je eksplodirala 1917. godine bila bi inflacija, a sam novac ne bi imao vrijednost, jer niko ne želi granatu, a niko je ne može isporučiti.

Kratak popis valjanih definicija omogućio bi prosječnom čovjeku da izbjegne obmane i apsolutno prokletu i trulu perfidnost velikih lihvara i monopolista.

U stvari, s definicijom, ili bolje rečeno, s ozbiljnim i pravednim konceptom novca, Soddy, nakon što je objavio niz opskurnih knjiga (opskurnih, to jest, za čitaoca, iako izuzetno dubokih i dragih za profesora Soddyja), piše u knjizi Tomorrow's Money : „Kao što je nezamislivo da privatni ljudi imaju moć uvođenja poreza, tako je apsurdno da banke, uprkos svim ustavnim zaštitama protiv toga, pukim trikom uzurpiraju tu funkciju.“

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Parlamenta i, bez ikakvog ovlaštenja, vršiti prisilne namete bogatstvu zajednice."

Napravimo razliku između današnje italijanske situacije i situacije u anglosaksonskim zemljama. Napravimo razliku između zemalja u kojima obilje bogatstva stvara krize i zemalja u kojima postoji ozbiljan nedostatak određenih materijala; vratimo se malo unazad da bismo skicirali historiju „nove ekonomije", koja ipak uključuje toliko starog znanja ili svijesti.

U današnjoj ekonomskoj misli postoje četiri aktivna pravca: (1) Daglasizam; (2) Gezelizam; (3) kanonska ekonomija koja vuče korijene od S. Ambrozija, a razvila se sa S. Antoninom; (4)
Korporativna ekonomija sa svojom politikom unapređenja (isušivanje močvara, itd.), bitka za žito, štednja, porodični čekovi, čekovi za hranu, čekovi za rad, državna kontrola, gomilanje, itd.

Ortološka ekonomija koju bismo trebali pokrenuti mora uzeti u obzir određene činjenice koje prikriva takozvana ortodoksija. Roba je nejednake trajnosti, stolice, sir: djela Fejdije, Praksitela ili Botičelija imaju različitu trajnost. Primitivni čovjek je koristio jedan instrument, dok civilizovani čovjek koristi dvanaest.

Čini mi se da moramo napraviti spisak ozbiljnih ljudi koji danas sarađuju u ekonomskoj nauci, čak i ako su empiričari, čak i ako su napravili jedno usamljeno otkriće u svojoj aktivnosti, a nisu u procesu usklađivanja s historijom i s pravednim i valjanim idejama drugih škola, ili drugih vremena, ili drugih ekonomskih sekti.

Odmah priznajmo da je taj i taj primijetio moć pare da podigne poklopac čajnika. Ovo je vrijedno, čak i ako izumitelj nije objavio enciklopediju ili obimnu raspravu o fizici.

Priznajmo da je CH Douglas sam otkrio nedovoljnost kupovne moći koju distribuira (i unutar) industrijskog sistema. Njegova fabrika je distribuirala kupovnu moć sporije nego što je stvarala „cijene", odnosno robe bačene na tržište. Stoga je u jednom mjesecu stvorena količina cijena veća od distribuirane kupovne moći.

Delinkvent, imbecil i monopolista, koji žive od gladi drugih, najradije bi čovjeka krojili prema njegovom kaputu. Douglas je, umjesto toga, vidio mogućnost izdavanja kupovne moći koja odgovara količini robe koju ljudi mogu isporučiti i koju žele. U tome je bilo malo toga novog, a mnogo poštenog. David Hume je već vidio da prosperitet ne zavisi od količine novca koju posjeduje bilo koja nacija, već od činjenice da se ta količina povećava. Precizirajmo da povećanje mora biti sporo i konstantno.

Među korisnim piscima navedimo MacNaira Wilsona, koji je educirao svoju javnost da shvati da banke ne posuđuju novac, već samo obećavaju plaćanje. (Obećanje plaćanja.) Gesell, polazeći od gledišta slobodne razmjene, ponovo je prizvao brakteate srednjovjekovnih biskupa.
Svojom naknadom za ležarinu (marke koje se moraju pričvršćivati na novčanicu svakog mjeseca kako bi se održala njena deklarisana vrijednost), namjeravao je stimulisati brzinu cirkulacije, a gradonačelnik Unterguggenberger u Wörglu demonstrirao je efikasnost ovog sistema.

Gesell je uništio mrtvi dio Marxa svojom lapidarnom frazom: „Marx nikada nije dovodio u pitanje
„Novac." To jest, Marx nikada nije dovodio u pitanje prirodu novca, niti ga analizirao.

Prednosti Gesellovog sistema su barem sljedeće: (1) u pseudodemokratskim zemljama on može osloboditi naciju; to jest, vladu i narod (uključujući sve proizvođače, bili oni poslodavci ili zaposleni) od moći banaka i lihvara.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Pa ipak, nijedan čistokrvni gezelit nikada nije razmatrao novac za ležarinu sa državnog - i korporativnog - stanovišta.

S markom proporcionalnom jednom postotku vrijednosti novčanice koja se dodaje mjesečno, cirkulacija od 8⅓ milijardi bi državi dala prihod od jedne milijarde godišnje, praktično bez ikakvih troškova za naplatu, koja bi bila automatska i gotovo u potpunosti oslobođena birokratskog majmuniranja ili uplitanja.

Umjesto gomilanja dugova (astronomskih dugova) nacionalnim obveznicama kao što je to učinio Roosevelt, svaki državni dug, svako pravo na državno bogatstvo, bi, umjesto da se udvostruči, bilo poništeno za 100 mjeseci. (Englezi još uvijek plaćaju porez za bitku kod Waterlooa.)

Obveznice državne blagajne mogle bi se i dalje držati u privatnom vlasništvu, kao način štednje za one koji žele da se brinu o starosti i svojim porodicama, ali bi se smatrale državnom dividendom vrijednoj klasi građana, a ne neizbježnom potrebom za vladu koja želi da koristi svoj kredit.

Insistiram: država ne mora plaćati "najamninu" za svoj kredit; to jest, ne mora posuđivati od velikih profesionalnih lihvara, kao što se to radi u gotovo svakoj zemlji, zbog neznanja i predrasuda; na primjer, u mojoj nesretnoj zemlji, u Francuskoj u njenoj sadašnjoj teškoj moralnoj krizi, u Engleskoj snagom tradicija prihvaćenih bez poznavanja novih događaja u svijetu.

Druga generacija društvenih kreditora, nakon empiričara i izumitelja, dala je Butcharta, koji je, podstaknut AR Orageom, objavio prvu knjigu ekonomske ortologije, Novac. Sa svojim drugim tomom, Novac sutrašnjice, Butchart je bio manje uspješan; on je, zapravo, sakupio sedam pisaca različitih mišljenja, svi su vrijedni pohvale, ali nije uspio natjerati pojedinačne autore da čitaju eseje jedni drugih i da ih povežu. Knjiga je vrijedna uglavnom zbog ponovnog štampanja nekih Douglasovih djela i zbog stranice Soddyja koja je već citirana u ovom članku.

Među popularnim piscima, treba spomenuti Irvinga Fishera i Christophera Hollisa. Ali treba napraviti razliku; Fisher je novinar (zvanično profesor, ali u srcu novinar) koji dobro piše.
Četrdeset stranica njegovog Stamp Scrip-a zaslužuje pažnju svakog ozbiljnog čovjeka, kao i profesora.
Fisher se ne upušta previše duboko u bitku. Možda je optimističan i nastoji uvjeriti velike američke lihvare da se zadovolje s pola funte mesa umjesto da im ukradu i posljednji komadić i gram.

Christopher Hollis je napisao knjigu velike vrijednosti, Dvije nacije, i nastavio borbu za javnost u različitim knjigama, u kojima se može reći da ima sretan dodir; on je, zapravo, među rijetkim ekonomistima koji uspijevaju obraditi monetarnu nauku i različite probleme lihvarenja na takav način da se njihove knjige prodaju i dostignu treće izdanje. Ove faze pripadaju popularnom obrazovanju, dovoljno neophodnom u zemljama u kojima opstaju takozvane "većinske" vlade.

Wyndham Lewis naziva englesku vladu lažnom antikom. Iako je prvenstveno čovjek od književnosti, satiričar, nedavno je doprinio knjigom visoke sociološke vrijednosti, namijenjenoj odabranoj publici: Brojte svoje mrtve, oni su živi (priprema za još jedan Veliki rat ni oko čega). Ne navodim je kao ekonomiju, već da bih sugerirao ritam kojim ovi problemi prodiru u djela živih pisaca prvog ranga. Četiri najbolja američka pjesnika danas su zabrinuti zbog monetarnih problema (ne više sa starim "ružičastim" Webbiteom, Fabijanom, Manchesterovcem ili Villardovcem) kao što su, u stvari, bili veliki pisci poput Dantea, Shakespearea, Aristotela, Humea, Berkeleyja, Montesquieua itd.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Druga struja misli koja je usmjerena na ove ideje pojavljuje se u spisima onih koji su ojačali temelje sjevernoameričke republike, odnosno u spisima Jeffersona, Jacksona, Van Burena. Mog Jeffersona i/ili Mussolinija, knjigama WL Woodwarda, Nova američka historija, člancima oca Coughlina i Bucka ili, preciznije, najboljem dijelu Coughlinove knjige koji se zove Novac (str. 211-213).

Teško bi bilo reći koje engleske i američke časopise stranac treba čitati, jer intelektualni život u tim zemljama se manifestira u kratkotrajnim publikacijama koje traju samo dvije ili tri godine (ili čak i manje), a zatim iznenada prestaju postojati ili degeneriraju u neku vrstu književne ili ideološke birokratije, poprimaju zaštitnu boju i opuštaju se u proizvedenim idejama. Međutim, moramo napomenuti da su engleski fašisti prije godinu dana započeli izdavanje društveno-ekonomskog časopisa visoke vitalnosti: The Fascist Quarterly. Ovo je jedini engleski časopis u kojem sam mogao pročitati radove ostalih autora, među kojima su general Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, A. K. Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, koji ima velike zasluge što je u Teksasu o svom trošku objavio Geselijevu knjigu Prirodni ekonomski poredak , kada veliki izdavači nisu smatrali da je takva publikacija dobar posao, obojio je svoj mali rad, Izlaz, idejama preostalim iz Ekonomije oskudice, uprkos objavljivanju Loebove Grafikona izobilja (vidi Odon Porovu recenziju u Rivista del Lavoro, mart 1936).

Sloboda govora ne postoji među ovim sektama liberalne vrste. Ni publikacije gezelita ni službene publikacije douglasizma ne dozvoljavaju otvorenu diskusiju o ekonomskim idejama. Čini se da su hipnotizirani i ukočeni poput dekadentnih dagnjaka. Svađaju se među sobom. Douglas smatra da marke na novcu za prekovremeni otplatu predstavljaju opresivni porez - beskoristan i trajan, iako razumljiviji od "otkaza" Douglasovog kredita ili od njegovog popusta i drugih načina otkaza izdanog kredita.

Geseliti su gotovo sadistički razjareni pri pomisli da cijela rasa može profitirati od rada onih koji su već mrtvi i od naučnih otkrića. (Vrijednost proizlazi iz rada, ali veliku količinu rada obavili su naši prethodnici koji nisu jeli ovdje da bi konzumirali njegove plodove.)

"Smokva " (duglasovac) ne ukazuje na napredak neduglasovaca - ka gezelitima ili ka korporativnom sistemu. "Novi engleski sedmičnik" je utonuo u engleski prigradski temperament i stoga je obojen tim blijedim životom, a ne specifičnom i definiranom ideologijom. "Nova demokratija" (New York) je bila korisna, ali više ne postoji. Coughlin izvodi djelo popularnog obrazovanja kroz sedmičnik za širu javnost, a ne za inicirane (Socijalna pravda). Ali u mjesecu junu anno XV, u njegovim novinama nalazim vijesti koje ili nisu štampane nigdje drugdje ili im je dato samo nekoliko redaka, skrivene među stupcima skandala i kamuflaže. Od urednika periodične štampe općeg karaktera često dobijam poziv: " Ne možete li pisati ni o čemu osim o ekonomiji?"

Žudim za laskanjem ozbiljnog čitaoca: govorio sam o previše raznolikim stvarima.

Ovaj članak se sastoji od dva dijela: u prvom sam gotovo molio ekonomiste da razmotre hitnu potrebu za tačnom terminologijom; u drugom sam ukratko ukazao na određena djela, fragmentarna, ali iskrena, odabrana iz niza raštrkanih pisaca, koja nisu, ali bi mogla biti, koordinirana, kada bi se moglo pronaći jezgro sastavljeno od tehničara spremnih da preuzmu leksikografsku odgovornost.

Najodlučnije kažem da bez zdrave etike ne može biti ni razumnog, ni naučnog ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ekonomija. Razmatranje pukog dinamizma, bez uzimanja u obzir cilja i objekta monetarne politike, dovelo bi do haosa. Smjer volje je jedna od komponenti proučavanja u ekonomskoj nauci. Badoglio, koji kaže: „Naše zlato je volja i oružje naših vojnika“, više je ekonomista nego svi profesori u Londonu.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Uzroci krize, autor A. Raven Thomson

Ja U nekoliko navrata sam pisao u Fascist Quarterlyju i British Union Quarterlyju o nadolazećoj depresiji, koja je trebala uslijediti nakon kratkotrajnog procvata oporavka koji su potaknuli stari ekonomisti. Pokazao sam kako je trgovinski ciklus procvata i pada djelovao posljednjih stotinu godina, otkako je kapitalizam osnovan, i kako je pokazivao redovan period od prosječno devet godina, povremeno padajući na sedam ili rastući na jedanaest. U prosjeku, sljedeća krizna godina trebala je biti 1938., s vjerovatnoćom odgađanja na 1939., zbog neuobičajene dubine depresije. Zapravo, kriza je nastala godinu dana ranije nego inače, a sljedeća kriza je već počela 1937. godine.

Ovo je iznenadilo čak i one od nas koji su bili uvjereni da „prosperitet“ ne može potrajati. Tek u posljednjem broju Quarterlyja raspravljao sam o utjecaju ponovnog naoružavanja i jeftinog novca na nadolazeću krizu, i iako sam prepoznao da je pretjerana špekulacija stvorila preuranjeni procvat, smatrao sam da će nas zamah ponovnog naoružavanja u svakom slučaju provesti do jeseni 1938. godine, kada sam tvrdio da bi rat za potrošnju akumuliranog naoružanja sam po sebi spriječio recesiju. Zapravo, upozoravao sam na opasnost da finansijeri namjerno traže rat kao alternativu recesiji.

Zapravo, potcijenio sam težinu koju američka ekonomija ima u svijetu finansijske demokratije koji se smanjuje, i odsustvo bilo kakvog velikog programa ponovnog naoružavanja u Americi.
Upravo iz Amerike, kao i tokom posljednje recesije, zrači nova depresija, a svo podsticanje profita od ponovnog naoružavanja nije dovoljno da spriječi Throgmorton Street da reaguje na dramatičan pad vrijednosti dionica na Wall Streetu.

Iako ova prerana kriza, poput one iz 1907. godine, može biti manjeg intenziteta, te stoga biti manji udarac kapitalističkoj stabilnosti od kasnijeg i intenzivnijeg nazadovanja, ona ima jednu prednost, a to je da je stigla prije nego što su ratni huškači, uprkos svim svojim naporima, uspjeli da nas gurnu u rat. Kako se depresija pojačava, javni interes će se vratiti sa vanjskih poslova na hitne domaće probleme, a opasnost od međunarodnog sukoba će se smanjiti. Opasnost od rata kao preventive krize već prolazi.

PANIKA NA WALL STREET-u

Uprkos nastojanju naše štampe da to zataška, panika na Wall Streetu je ove jeseni bila jednako jaka kao što je bila u jesen 1929. Pad potražnje za čelikom za kapitalne radove bio je odlučujući faktor, a dionice kompanije United States Steel i drugih čeličnih kompanija predvodile su pad vrijednosti. Početkom ove godine, dionica US Steela kotirala se po cijeni od 129¼ za 100 dolara. Čak i nakon krize zlata u aprilu, vrijednost je bila znatno iznad 100. Stalni pad u septembru donio je SAD-u...
Čelik na 80. Zatim je uslijedio oktobarski pad, s cijenama koje su padale iz dana u dan. SAD je pao.
Čelik je kroz 70-te do 68. Kratki rast, a zatim na "crni utorak" panična prodaja poslala je cijenu na 54. Od tada je došlo do daljnjeg oporavka, koji je vratio US Steel na oko 65, ali već u novembru cijena ponovo pada na 50-te zbog novih izvještaja o smanjenoj proizvodnji čelika, koja je sada manja od 50 posto kapaciteta.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Sve se ovo ne može odbaciti kao puka "nervoza" na berzi. Postoje fundamentalni uzroci pada na Wall Streetu. Potražnja za potrošačkim dobrima možda je još uvijek dobro održavana, ali potražnja za kapitalnim dobrima brzo opada. Prekomjerna proizvodnja, ako još nije stvarna, u svakom slučaju je potencijalna, a industrijalci prestaju širiti pogone. Kao rezultat toga, proizvođači kapitalnih dobara, u koja čelik sada ulazi u sve većem udjelu, već su teško pogođeni, a pad vrijednosti dionica čelika, koji je dezorganizirao tržište, nije puki tržišni manevar, već razumno očekivanje smanjenog profita na smanjenoj proizvodnji.

MOŽE LI ROOSEVELT POMOĆI?

U gradovima čelika, poput Pittsburgha, nezaposlenost već raste, što će, naravno, utjecati na potražnju za potrošačkim dobrima, s dvostrukim posljedicama po investicije.
Amerika je ponovo na dobrom putu u klasičnu depresiju, prije nego što se pravilno oporavila od prethodne. Ako Roosevelt interveniše, što se čini još uvijek nevoljnim da učini, plivat će protiv plime, kao što je Hoover nastojao učiniti od 1929. do 1932. Ovaj put neće biti lak zadatak, kao što je bio 1933., usmjeriti Ameriku na plimu općeg svjetskog oporavka. Ovaj put moćni predsjednik će morati upotrijebiti svu svoju snagu.

Monetarne manipulacije, javni radovi i tako dalje, neće biti dovoljni za rješavanje krize, zapravo, u okviru svojih ovlaštenja, Roosevelt može pomoći samo gigantskim državnim kupovinama, koje će možda morati biti toliko intenzivne da će većinu američke industrije staviti u vlasništvo vlade.
Budući da Roosevelt nema moć da nametne fašističku alternativu državne kontrole industrije, a njegov New Deal je diskreditovan i uglavnom uništen odlukama Vrhovnog suda, mogao bi biti prisiljen na komunističku metodu uvođenja državnog kapitalizma. Koliko daleko njegovi jevrejski savjetnici rade u ovom smjeru, tek ćemo vidjeti. SAD i SSSR bi se mogli još više zbližiti kao dvije velike materijalističke republike, u kojima je jevrejska kontrola od najveće važnosti.

BRITANSKA REAKCIJA

Naši konzervativni političari, uprkos svim dokazima o kolapsu berze, uvjeravaju nas da nema znakova nadolazeće "recesije" (posebna riječ skovana u svrhu uvjeravanja javnosti), da Britanija nije pogođena istim ekonomskim problemima kao Amerika i da će nas ponovno naoružavanje provesti kroz to. Sve je to besmislica, jer su sve finansijske demokratije usko povezane međunarodnim finansijama, a Wall Street je i ostaje finansijski centar svijeta.

Šta god se tamo dogodi, neizbježno će imati posljedice i drugdje, jednako 1937. kao i 1929. Nismo li, na kraju krajeva, naglasili "uniju velikih demokratija" putem trojnog sporazuma? Zar naša vlada, usred aplauza stranaka "stare bande", ne pregovara o bližim trgovinskim odnosima s Amerikom? Ovaj posljednji manevar izgleda otprilike jednako koristan kao plivač koji namjerno grli davljenika, dobar ako je naš cilj spašavanje judejsko-američkih finansija, loš ako želimo spasiti Britaniju od potapanja u valovima nove depresije.

Što se tiče ponovnog naoružavanja, daleko od toga da nas je spasilo od depresije, ono je nesumnjivo izazvalo probleme, ne samo ovdje već i u Americi. Špekulanti, koji, naravno, uživaju punu slobodu demokratije, vidjeli su u ponovnom naoružavanju i mogućnosti rata nebrojene prilike za profit i, koristeći izuzetno jeftin novac, nastavili su kupovati zalihe svih vrsta za koje su smatrali da su potrebne nacijama koje se naoružavaju ili koje bi mogle postati rijetke u vrijeme rata.
Kao rezultat toga, cijene svih roba, posebno metala, porasle su u roku od osamnaest mjeseci za iznose koji su u nekim slučajevima dostigli i 100 posto: spekulativni bum bez presedana u historiji tokom ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

period mira, nadmašen, zaista, samo tokom najgorih perioda posljednjeg rata.

Srećom po nas, špekulanti su se pretjerali. Rat koji su očekivali bio je ograničen na Španiju i Kinu, uprkos naporima ljevičarskih ratnih huškača, i, kao i svi koji pokušavaju da prisvoje proizvode, ubrzo su se osjećali neugodno zbog obnovljene proizvodnje, privučeni profitabilnijim nivoima cijena. Zapravo, potpuno su potcijenili ogroman proizvodni kapacitet moderne industrije i bili su odneseni poplavom roba koje su više cijene proizvodile. Sada je potrebno vrlo malo stimulansa za proizvodnju prekomjerne proizvodnje u odnosu na trenutnu potrošnju. Ogroman stimulans neviđenog rasta cijena potpuno je preplavio ne samo same špekulante, već i legitimnu trgovinu, koja se, uprkos ponovnom naoružavanju, ne može nositi s prezasićenošću. Zapravo, već postoje obnovljeni zahtjevi za smanjenjem kvota proizvodnje, čak i prije nego što je depresija u potpunosti započela. Kako će se takva smanjenja odraziti na nezaposlenost i posljedični nedostatak kupovne moći, ostavljamo našim čitaocima da zamisle.

Već ima 80.000 više nezaposlenih nego u augustu.

TEMELJNI UZROK

Ispod svih ovih vanjskih simptoma, s njihovom reakcijom na ponovno naoružavanje i ratne strahove, krije se jedan fundamentalni uzrok, a to je hronična nejednakost između moderne industrijske proizvodnje i opće potrošnje javnosti. Sve dok postoji ova apsurdna nejednakost, naš ekonomski sistem je očigledno podložan inherentnoj nestabilnosti, koja ga uključuje u ponavljajuće procvate i padove finansijskog kapitalizma. Zaista, kako nauka sve više povećava moć proizvodnje, a sindikalizam je nemoćan da dalje poveća plate radnika protiv rastućeg otpora finansijskih kombinata, nejednakost postaje sve veća i, kao što je Mosley istakao, procvat postaje sve kraći i kraći, a padovi sve duži i duži, kako kapitalizam opada.

Osnovni uzrok ovoga, kao i svake depresije, jeste nedostatak kupovne moći u rukama masa naroda, a kriza je ovom prilikom neobično rano izazvana neviđenim porastom cijena, koji je ne samo podstakao višak proizvodnje, već je i dodatno smanjio kupovnu moć ljudi, čije plate nisu uspjele pratiti rastuće troškove života. Rezultirajući pad može se trajno ispraviti samo, ne ekonomijom i smanjenjem plata, kako vjeruje "stara banda", već javnim radovima i konstruktivnim povećanjem plata, sve dok država i narod zajedno ne potroše proizvodnju moderne industrije. Istina je da država trenutno, kroz ponovno naoružavanje, troši proizvodnju neobičnom brzinom, ali čak ni to nipošto ne nadoknađuje nedostatak kupovne moći većine ljudi, osiromašenih nedavnim porastom cijena roba.

LIJEKOVI

Rješenja koja se uglavnom razmatraju su monetarna reforma i ekonomsko planiranje. Prvo je izgubilo svoj najjači argument, jer je novac 1937. godine bio jeftin kao što je bio skup 1929. godine, a ipak je recesija jednako loša kao i prije. Monetarni problemi su očigledno sekundarni u odnosu na primarni problem ekonomske neprilagođenosti potrošnje proizvodnji, i nijedan oblik monetarne teorije nije dobar ako ne objašnjava kako novac dolazi do potrošača. Društveni kredit ima svoj interes u ovom smjeru i zaslužuje razmatranje, ali pristalice društvenog kredita moraju prepoznati potrebu za ekstremnim autoritetom kako bi se svrgnula sadašnja finansijska diktatura. U tom smislu, mjere koje je preduzela Vlada društvenog kredita u Alberti kako bi kontrolisala banke, pa čak i štampu, veoma su značajne. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ekonomsko planiranje je očigledno neophodno, ali opet je potreban autoritet, i postavlja se pitanje kako će taj autoritet dobiti svoj naziv. Prema finansijerima, koji, poput Israela Mosesa Sieffa, podržavaju PEP, industrijski i distributivni kombinat, autoritet za planiranje dolazi putem kapitalističke kupovine i spajanja. Planiranje kupovinom, zapravo. Prema socijalistima, koji se zalažu za nacionalizaciju sredstava za proizvodnju, distribuciju i razmjenu, autoritet za planiranje dolazi putem državne konfiskacije u okviru državne službe. U ovom slučaju, planiranje konfiskacijom .

Britanska unija favorizuje manje materijalistički način sticanja ovlasti za planiranje, ne kombinovanom kapitalističkom kupovinom ili državno-kapitalističkom konfiskacijom privatne imovine, što je vrlo slično, već ovlaštenjem naroda da nametne ekonomski plan privatnim i javnim preduzećima podjednako. Planiranje uz pristanak. Načini na koje se državna vlast i privatno vlasništvo spajaju u uglavnom samoupravni ekonomski sistem mogu se proučavati u brojnim knjigama, koje su već objavljene, o korporativnoj državi. Međutim, ono što se mora shvatiti jeste da korporativna država postoji da bi distribuirala industrijske proizvode ljudima, a finansije su u potpunosti podređene ovom glavnom cilju. Posebno su zabranjene sve špekulacije i prekomjerni prinosi na kapital kako bi se spriječila nestabilnost i omogućilo da pravičan udio proizvoda pređe na proizvođača.

IZOLACIJA OD DALJNJIH PADOVA

Korporativna država ne samo da mora uravnotežiti proizvodnju kapitalnih i potrošačkih dobara, okončavajući nestabilnost spekulativnih investicija i omogućavajući ljudima da konzumiraju proizvode moderne nauke; ona također mora zaštititi naciju od vanjske konkurencije jeftine strane radne snage kakva trenutno dolazi iz Japana. U tu svrhu mora se uvesti politika Izoliranog carstva, rezervirajući carska tržišta za domaću i carsku industriju, a nudeći dominionima i kolonijama potpuno zaštićeni udio domaće potražnje za sirovinama.

Samo na ovaj način možemo provesti potpuni plan za naše ekonomske poslove i samo tako možemo garantirati našem narodu da se ne ponovi užasna kriza koja im sada prijeti. Nikada više ne smijemo dozvoliti da panika na Wall Streetu baci britansku industriju u depresiju. Izolirajmo se, kao što je to učinila Njemačka, od ludih fluktuacija kapitalističkog svijeta i planirajmo svoje poslove u punom saznanju da nijedan nepoznati faktor izvan naše kontrole ne može iznenada uništiti sve što smo učinili. Politika Britanske Unije o korporativnoj državi unutar izoliranog carstva sama po sebi nudi sigurnost od procvata i krize, te distribuciju plodova modernog naučnog izuma britanskom narodu.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Revolucija koju je izdao Ezra Pound

Revolucija koja je izdana je, u osnovi, „naša“ Američka revolucija iz 1776. godine, ne u svojim lokalnim i posebnim fazama, a svakako ne kao potpuno nepotrebna podjela engleske RASE.

Šta god dobro proizašlo ili ne proizašlo iz tog raskida, taj raspad je bio potpuno nepotreban i, uglavnom, nenamjeran. Svakako nije bio od koristi Britaniji. To je možda bila prva velika rana koju su vašoj zemlji nanijeli zalagaonici koje je Cromwell pustio unutra.

Devetnaesti vijek je bio sve kako ga je La Tour du Pin nazivao, sve kako su Maurras i francuski rojalistički klaunovi pokušavali zaboraviti da ga je La Tour du Pin nazivao. Bio je to vijek lihvarenja. Bio je to vijek raspadanja. Bio je to vijek podliji od bilo kojeg drugog kojeg mogu zamisliti kao doba IZDAJE termina, doba kvarenja i prljanja značenja riječi.

IZDANA REVOLUCIJA nije revolucija izdana za godinu ili dvije zbog jednog ili dva pogrešna koraka Joea Staljina ili bilo koje vlade.

Izdana revolucija bila je revolucija rođena Leopoldovim reformama u Toskani, a sasvim očita u Jeffersonovom procesu koji je kulminirao pobjedama - previše kratkotrajnim - Andyja Jacksona i Martina van Burena.

Prije njih, Leopoldinske reforme su se razvile u koncept autarhije i uvjerenje da ŽITARICE jedne nacije postoje prvenstveno da bi nacija (u liku svakog od svojih građana) JELA.

Tu revoluciju su sasvim jasno izdale generacije Dana Webstera, Biddlesa, Morgansa, Barucha, kamuflaža svih vrsta, Trockija, Wallacea, Perkinsa, dvije skupine Rooseveltovih savjetnika, organizama poput Morgenthaua, od kolijevke natopljenih lihvarskim predrasudama, škrtih arjo-židova.

Na ovom terminu insistiram. Semitski otrov je u Semitu, ublaženom semitskom nestabilnošću, Semitovo kolebanje od jednog ekscesa do drugog.

Ova nestabilnost ga čini opasnošću za statične i paralitički nastrojene rase. Ali u svoj Rooseveltovoj odvratnoj, opasnoj i subverzivnoj pratnji, Jevrej, M. Ezekiel, prvi je krenuo prema ekonomiji IZOBILJA sa svojih 2.500 dolara godišnje.

Ova knjiga je neugodna, izbjegava odgovore koliko god to bilo koji semitski spis može biti, izbjegava problem pravog novca. To je jevrejski kompromis, ima svu onu Simonovu želju za glatkim dogovorom i općim mirom, ALI je bolja od Wallacea i Perkinsa. I svaki razuman objektivni antisemita će također priznati da činjenice kojima Mordecai Ezekiel pokušava postići kompromis proizlaze iz izvještaja odbora na čelu sa sportskim Jevrejem, Loebom (g. Hemingwayev stidljivi frajer).

Ako vjerujete da bi cijela rasa trebala biti kažnjena za grijeh nekih njenih članova, priznajem da protjerivanje dva miliona Jevreja iz New Yorka ne bi bila pretjerana kazna za štetu koju su jevrejske finansije nanijele engleskoj rasi u Americi.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Šta god drug Wyndham Lewis rekao o tome da Jevreji prilično dobro upravljaju Engleskom, Jevreji NE upravljaju Amerikom na zadovoljavajući način, ali jevrejski finansijer nije naše najgore zlo.

Naše najgore zlo je aryo-kike koji je u stanju da zauzme prljavu liniju i da je se drži bez odstupanja ili trunke skretanja s puta, bez ikakvih jevrejskih trenutaka sažaljenja, uzbuđenja ili potrebe za raskošnim pokazivanjem.

Rasa se može smatrati odgovornom za svoje najgore pojedince. Židovska rasa vekovima nije preuzela odgovornost za sprovođenje vlastitog zakona. U priči iz Evanđelja, bilo da je uzimate kao činjenicu ili kao ilustrativnu fikciju, pogubljenje Isusa je postignuto prebacivanjem odgovornosti. Provođenje zakona je bilo na Rimljanima. Ako će čovjek biti antisemita, neka bude objektivno antisemita. Neka prikupi što više činjenica i neka ih ne zanemaruje.

Jevrej je sam na sebe navukao antisemitizam NEDOSTATKOM ORGANIZACIJE, odbijanjem da preuzeti odgovornost.

Ako Jevrej želi živjeti u susjedskom svijetu među PROSVJETLJENIM narodima, mora prihvatiti disciplinu manje ugodnih prekršitelja jevrejskog zakona. Koliko ja znam, on je 2000 godina bio potpuno nespreman da to učini. Nijedna druga rasa ne traži da se zbog nje država bori ili osvaja, barem ne na Zapadu. Ako bramani to čine, zaslužuju naziv "prljavi crnci", a to možda čine i neki kineski epigoni, nekonfucijanci.

Rooseveltov kabinet ima dvije bolesti. Njujorško lihvarstvo, koje je povezano sa svim lihvarstvom u Londonu, a odatle s Baselom i kanalizacijom Pariza.

Ali posjeduje i arijo-kike podlost i škrtost Perkinsa. To je podlost "okrugloglavog" i posjeduje upornost okrugloglavog, lažni moral škrtosti, rođen vrlo vjerovatno iz zavisti, ali u svakom slučaju proklete prirode.

„Dvanaest ekonomista“ koje je NY Tribune naveo u novembru 1937. godine kao savjetnike Rooseveltu da okonča recesiju, ne zaslužuju nikakvo ljudsko sažaljenje za savjete koje su dali, bilo da su dati iz grubog neznanja ili čiste zlobe.

„Ojačati javno povjerenje“ itd. Ovi ljudi su imali priliku da se pozabave problemom izjednačavanja javne kupovne moći s dostupnom potrebnom robom, ali je nisu iskoristili, i nisu vrijedni sažaljenja kao Neimeyer, Baruch ili bilo koji zet korporacijskog lihvarstva.

Pogledajte ovo i ono!

Što se tiče organizovane države, imamo porez na INKORPORATIVNI kapital.

Ovaj ogroman potez gotovo da nije izazvao ni najmanju reakciju na izdržljivu štampu u pseudodemokratskim zemljama. Cmrdljivi crveni nisu ga pozdravili kao trijumf ideja. Novine o zajmovnom kapitalu su to predstavile kao da se radi o nametu privatnog vlasništva.

NIJEDNE velike dnevne novine nisu napravile razliku između imovine (zemljište, kuće, namještaj) i potraživanja na osnovu „kamate plus imovine“ ili na osnovu kamate „i potpunog posjeda ako se kamata ne plati odmah“. Naravno, one to nisu učinile, one su naslijeđe, mrtva i trula ruka iz groba, iz zajedničkog jarka XIX vijeka.

To stoljeće je izdalo riječi. Ono je uprljalo svaku blistavu ideju stoljeća prije njega. Voltaire, deista, proglašen je ateistom.

SLOBODA, - koja je značila pravo da se čini ono što NE šteti drugima, bila je prikrivena kao pravo na otkrivanje krvi drugima. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

JEDNAKOST je u Jeffersonovim ustima značila da ljudi imaju ista prava pred zakonom; da se nijedan čovjek ne rađa s nepremostivim hendikepom. Imala je prizvuk Burnsovog "čovjek je čovjek za to", ali u Jeffersonovo vrijeme nije značila čak ni opće pravo glasa. Pravo glasa moglo je biti nagrada za zasluge.
Nije bilo strogo definirano kao članstvo u stranci, ali nije bilo ni bačeno na svinje nesvjesno.
Prije nego što su se ova zdrava razuma mogla oskvrnuti i oskrnaviti, bilo je neophodno da horda lihvara izda sama sredstva komunikacije. Jezik je morao biti torpedovan. Svaka riječ koja je bila oplemenjena morala je biti izbušena kako bi se prikrili prikriveni gangsteri bankarskog 'Leihkapitala'.

SLOBODA je nemoguća bez reda, a red dolazi iz organizacije.

Poljoprivrednoj naciji, kakva je uglavnom bila Jeffersonova, nije odmah bila potrebna cehovska organizacija kao što je to bilo potrebno srednjovjekovnim gradovima i koji su je razvijali. Nijedan sistem nije nepogrešiv i otporan na vrijeme. Razvijte savršen društveni mehanizam i stavite ga u akciju, i sinovi pakla će početi dlijetati; pijavice će početi sisati krv, a štetočine će zaraziti uglove ostavljene bez nadzora.

Stepen do kojeg je zadržana štampa zbunila anglosaksonskog čitaoca u Engleskoj i SAD-u očigledan je iz pisma koje je stiglo juče, a sada je na mom stolu, od čovjeka koji nipošto nije imbecil. Citiram ga da pokažem šta može biti:

U svojoj najnovijoj knjizi, Christopher Hollis kaže da je Mussolini dao Italiji pristojan novčani sistem oduzevši privatnim bankarima moć da proizvoljno stvaraju novac ili kredite nalivperom. On implicira da vlada kontroliše i uzrokuje emisiju novca tamo.
Nerado mu vjerujem samo na riječ za tako revolucionarnu reformu nacionalne ekonomije, protiv koje se bankari moraju boriti zubima i noktima, pa vas pitam je li to slučaj. Ako je tako, Italija bi trebala biti mjesto gdje treba otići.

Ovo je datiran na novembar 1937. godine; tj. dvije godine nakon reforme italijanskih banaka. Činjenice su tu, ali mladić je toliko uslovljen štampom Leihkapitala da im jednostavno ne može vjerovati bez lične informacije od prijatelja.

Gospodin kojeg smo upravo vidjeli u kafiću ispod, tek došao iz Engleske, nije znao da se porez odnosi na kapital DRUŠTVA, a ne na privatni kapital. Mislio je da zna šta se dogodilo. Pročitao je kratko nenaglašeno obavještenje u svojim londonskim novinama.

Ruska revolucija je bila KRAJ ciklusa. Nastavila je izdaju riječi iz XIX vijeka, koristila je lažne riječi, kao u "diktaturi proletarijata", da bi označila diktaturu nekolicine ljudi itd. Boljševici čak ni sada ne žele da definišu riječi. Oni ne žele revoluciju. Barem niko koga sam sreo u štampi, ili u danima kada su tražili odgovore, to ne želi. Oni neće da se bore za jasne termine, za jasnu definiciju značenja, tako da koliko god nekome bile ne sviđane neke stvari koje su oni htjeli uništiti, jednostavno ne može da nastavi da stoji mirno, usidren s njima.

Ne možemo, ili barem ja ne mogu, u ovom trenutku, dobiti nikakve jasne informacije od Rusije o tome šta Staljin misli monetarno. Niko čak ni ne tvrdi da on, Staljin, zna. Barem ja nisam vidio takvu tvrdnju, a ni njegov protivnik, gospodin Bronstein, nije ništa jasniji. Otuda i ružičasta inteligencija.

Oni se NE bave definiranjem riječi. Oni se NE bave prikupljanjem informacija. Oni ne žele izvještavati o stvarnim događajima na ovom poluotoku, kao što su Rossonijevi postupci i jasni
izjave.

„U zalihama žita postoji, dalje, politički razlog: Hljeb treba biti zagarantovan svakom Italijanu, bez apsurdnih skokova cijena, bez nemoralnih spekulacija.“ Rossoni priznaje da

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Ovo nije nova ekonomija, ili bolje rečeno, njegove riječi su „mi ne postižemo novu ekonomiju“. Međutim, sasvim smo definitivno krenuli od principa „mrkva prije nosa“ („potraga“ za srećom).

U jednom smislu, ovo je manje-više povratak sistemu devet polja kojem se divio Mencius. S negativne strane, to ne izjednačava DIREKTNO novac s masom potrošne robe. Ali, s druge strane, to je efikasno, jer svaka poštena kontrola cijena za javnost i javno dobro utiče na kupovnu moć takvog novca koji postoji. Prije dvije godine, jedan Italijan, poznat kao Rossoni ili možda poznatiji, ali ne u Kabinetu, napisao mi je:

„Dvije bolesti modernog društva su legalizacija lihvarenja putem banaka i
legalizacija krađe u zakonima o društvima s ograničenom odgovornošću.”

Bilo je to privatno pismo i nikada nisam sasvim znao da li ga smijem citirati. Sada se osjećam sasvim slobodno da to učinim, jer takva ideja više nije nerazumna. Bilo da je pismo prvobitno bilo privatno mišljenje ili naznaka onoga što će uskoro biti javno objavljeno u pogodnom trenutku, osnovna ideja je ostvarena U ITALIJI.

Fašistički kurs možete mjeriti po stepenima:

1. U Consegni, anno XII: „disciplinirati ekonomske sile i izjednačiti ih sa
   potrebe nacije.”
2. Govor u Milanu sljedeće jeseni: „proizvodnja riješena, ekonomisti podsticani“
   od strane države treba da riješi problem distribucije.”
3. Autarhija. Doktrina CH Douglasa. Analogija s Jeffersonovom politikom. Osnove zdrave ekonomije su iste
   milenijumima. „Svakako nacija NE MOŽE pravilno i pošteno isplatiti dividendu dok nema šta da podijeli.“

Različite moguće metode raspodjele kupovne moći zahtijevale bi čitavo izdanje
ovaj časopis da ih opiše.

Da bi pohvala ostala u pravoj mjeri, antidemokrata mora priznati da Ustav SAD-a daje Vladi SAD-a puno pravo da centralizuje vlastitu valutu. Napuhavanje balona o ustavnosti nije ništa drugo do Rooseveltovsko slinjenje i baruhijanska glupost. Kongres SAD-a, kad bi bio pošten i pod pretpostavkom da među stotinama svojih majmuna ima nekoliko desetina ljudi, MOGIO BI sutra odrediti kupovnu moć dolara na jedan bušel ili koliko god pšenice, na šest funti najboljeg goveđeg odreska, na dva jarda sarža ili četiri funte vune određene vrste, ili šta god da se pronađe odmah nakon odgovarajućeg istraživanja nacionalnih resursa.

Niko osim lažova ili čovjeka koji se bori za ličnu političku korist ne može pokušati ovo prikriti.
U SAD-u to NIJE nedostatak verbalnog instrumenta Vlade, već korijenska trulež volje ili čisto životinjsko neznanje ono što ometa ove reforme.

Ako je takva reforma fašizam, onda mora biti Jacksonovski fašizam. Svakoj zemlji je potreban neki oblik reda. Špansko-američki rat, kada smo mi djeca (djeca mog vremena) bili obučavani, uveo je žargon o otvorenom redu. Moguće je da krajnja ostrva i američki kontinent zahtijevaju OTVORENI poredak, neprilagođen Evropi kao kontinentu. Ali u svakom slučaju, pokušajmo vidjeti šta jeste i šta je bilo, i pokušajmo odvojiti ove stvarnosti od onoga što nam Milords Bunkum i Wunkum govore i što nam govore u svojim novinama.

Disciplina trupa u otvorenoj formaciji razlikuje se od discipline trupa pod Braddockom, koje su pokušale da se bore protiv Indijanaca prije 1776. godine. Izvinjavam se zbog vojnih poređenja ako su u pitanju maniri.
******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

da ja to uradim. Ali želio bih nekako iznijeti svoju poentu. Želio bih uspostaviti pravu demarkaciju za riječi "sloboda", "red", "odgovornost", "nepredvidljivost".

Mussolinijeva nedavna izjava da je „kapital u službi države“ odgovor je na Adamovu Smithovu rečenicu: „Ljudi istog zanata se nikada ne sastaju bez zavjere protiv šire javnosti.“

Prokleta stvar kod održavane štampe i unajmljenih pseudoekonomista je to što nikada ne ističu pravu veličinu pisaca koje tvrde da dive i kojima pripisuju svoje štetne teorije. Ta Smithova rečenica je bila istinita.

XIX vijek se nikada nije suočio s tim. Trebalo mu je sto godina i sin kovača iz Romanje da pronađe odgovor i ravnotežu. Otuda su nastali razni korporacionovi, odnosno visokocentralne cehovske organizacije, uključujući korporacionovu organizaciju „Predviđanje i kredit“. Kredit je proglašen životnom krvlju.

Ostatak ovog članka odnosi se na odgovaranje na razne izjave iskrenih pisaca.
Neko mora pokušati povezati trenutne misli, mora pokušati eliminirati određene nesporazume, čak i ako se ne odnose svi na isti dio teme.

Kao fusnota u odgovoru na pismo u kojem se pita o tome da li Italija stvara vlastiti novac. Italija stvara vlastiti novac, ali kredit je prirodni ljudski proizvod. Sve dok jedan čovjek vjeruje drugome, nijedna država ne može POTPUNO spriječiti da male površine individualnog kredita niču kao trava, po prirodi, blagotvorna i bratska.

Italija NEMA državoljubivosti. Izraz "obožavanje države" je skovan iz neznanja i u propagandne svrhe.

Možete to dobiti direktno iz izvora. Država u Italiji nije ovdje da suzbija individualnu inicijativu, već da sprječava zloupotrebe i pronalazi pravednu mjeru kada suprotstavljeni interesi nemaju dovoljno razuma da pronađu vlastito rješenje.

Kao odgovor na dvanaest dopisnika i na završetke dva tuceta razgovora, DA, postoje nedostaci u italijanskoj korporativnoj državi u ovom trenutku I oni su posljedica praznovjerja, ostataka, prljavih navika bivših monopolista. U Italiji, kao i u svim zemljama, postoje ljudske svinje i trom i lijen umovi koji i dalje žive u staroj močvari, pokušavajući sabotirati, pokušavajući prevariti svoje susjede, sprječavajući jednostavne i naivne osobe da ostvare maksimalne rezultate za sebe i za što veći dio javnosti na koji bi njihove aktivnosti mogle utjecati.

Ali čvrsto vjerujem da će se ovi nedostaci rješavati u dogledno vrijeme. Nikada još nisam primijetio tendenciju koja bi obeshrabrila bilo koga ko krene u borbu protiv ovih sve manjih prepreka ili "vjetrenjača".

„Rimska donacija je mjera“, pod čime mislim da je rimski genij za 2.000 i
više godina bio je genije za mjeru.

Postoje ograničenja moći države (bez obzira na teoriju na kojoj se zasniva), neke stvari država NE može učiniti. Neumjereni ruski eksperiment sada ilustruje šta se dešava kada država pokuša previše opteretiti svoj Plimsoll.

Država XIX vijeka pokušala je da se snađe bez balasta. Mussolinijeva Italija je možda prva država koja se ozbiljno zapitala koliko slobode može ostati u privatnim rukama, a da ne postane sjeme propasti.
Mislim da nijedna druga država nikada nije ozbiljno ispitala ovo pitanje.

Jeffersonovi pristalice napadale su zla privilegija i trulež centraliziranih financijskih sistema.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

tiranija. Znali su da za svoje vrijeme neće moći stići predaleko prema suprotnom.

Da ne vjerujem da fašizam u Italiji znači najpotpuniji razvoj i maksimalno polje individualne slobode kompatibilno sa zdravim društvenim poretkom, bio bih antifašista kao i dječaci s ružičastim čajem i francuski pseudo-literati, koji još ne znaju da je nešto počelo u Italiji. Dozvoljeno je vjerovati u slobodu kroz red. Mnogo je vjerovatnije da ćete je postići pristojnim saobraćajnim propisima nego kukavicom ili dezinvolturom, kao kod heroja koji je uspio upucati vlastitu kamilu tokom napada na kamile.

Sada sam jednako zabrinut zbog nedostatka prenosa ekonomskih i političkih vijesti, ili, recimo, vijesti o stanju ekonomske misli, kao što sam prije 25 godina bio zabrinut zbog nedostatka pravih vijesti o knjigama. Tada nije postojalo mjesto gdje bi se moglo lako saznati šta se piše u inostranstvu. Ozbiljan antifašista bi danas želio znati protiv čega se bori i da li njegove omiljene mržnje odgovaraju postojećoj i objektivnoj stvarnosti.

„Postoji“, kaže Karl Winter u oktobarskom izdanju časopisa Civilta Fascista, „antifašizam u demokratskom svijetu koji je samo stav i loša namjera; postoji i antifašizam koji je u neznanju i dobroj namjeri.“

Preporučujem taj Winterov članak i ono što on ima reći o ljevici kao konstruktivnom elementu u totalitarnim zemljama. Beniamino de Ritis također doprinosi tom izdanju "CF-a" člankom o nestanku neprijateljstva između (Sjevera i Juga) u SAD-u, člankom koji bi mogao navesti na razmišljanje o mogućnostima nove i izliječene Evrope.

Više sam puta rekao da svako ko želi inteligentno voljeti ili mrziti novu Italiju mora pročitati barem nekoliko italijanskih mjesečnih časopisa, kao što su Rossonijeve La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista ili Rassegna Monet aria, koje uređuju prof. Spinedi, senator Bevione i Furio Lenzi.

Konačno, postoji jedan izraz u Montague Fordhamovom izvrsnom članku u BUQ-u iz decembra koji bih volio vidjeti jasnije definisan. Kada on „sumnja u vrijednost posebnih novčanih izdanja za potrošače kao takve“, nisam sasvim siguran šta misli. Zar ne bi neki čitaoci mogli pomisliti da su takva pitanja dio Douglasove osnovne teze? Nisu.

Kao puko pitanje izjednačavanja ukupne kupovne moći sa dostupnom traženom robom, razlika, kada postoji, teoretski bi se mogla nadoknaditi na neposrednom tržištu od strane bilo koga ko bi mogao stvoriti i potrošiti novi novac (ili kredit).

Mnogi protivnici Douglasa su vidjeli da raspodjela najpotrebnijima znači najbržu potrošnju. Britanska (prokleta) socijalna pomoć se svakako daje ljudima koji NISU angažovani u proizvodnji, odnosno neproizvođačima koji nisu zaposleni. "Pro tem" je prilično slaba teorija u slučajevima muškaraca osam godina bez posla.

Ali Douglasova dividenda se daje, čini mi se da nam je major rekao, dioničarima, kao takvima, u naciji. Daje se u odnosu na rad (uglavnom inventivni, ali i rad na izgradnji postrojenja) koji su obavili naši preci, odnosno radnici koji više nisu prisutni da jedu hranu i koriste kuće.

Ne znam da li gospodin Fordham smatra da se dječji dodatak u Italiji daje budućim proizvođačima ili neproizvođačima pro tem; on se svakako daje neposrednim potrošačima i pro tem neproizvođačima.

Postoje barem sljedeće alternative, koje ispunjavaju sljedeće uvjete.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Emisija kredita - ako se ne vrši kao direktna emisija nekamatonosnih "izmjerenih potraživanja", tj. državnih zapisa (kako ih je barem do 1816. godine shvatao Jefferson i svi informisani ekonomisti od tada) izdaje se zaduživanjem i plaćanjem kamate, i volio bih znati ko, po mišljenju gospodina F., treba da primi takvu kamatu, čak i ako je ona niska kao što bi gospodin Roosevelt trebao da plati pristalicama starih ideja.

Emisije pozajmljenih kredita evidentiraju se kao dug.

Problemi nepozajmljenih kredita su novčani problemi.

G. Fordham kaže „posebna novčana pitanja“, i ne želim da se ovo nepravedno tumači kao što znači „emisije posebnih vrsta“ novca.

Međutim, želim pojasniti da je izdanje moneta d'Avigliano ili Gesellite scrip-a sa svojim troškovima za ležarinu izdanje odmjerenih potraživanja koja nestaju za 100 mjeseci, ne ostavljajući dug.

Douglas naziva mjesečne marke porezom, ali ja ponovo ističem da država, pružajući mjeru razmjene koja je ujedno i zamjenjivo potraživanje, zaista vrši uslugu i da se mjesečna marka može smatrati naknadom za takvu uslugu. Ona, u svakom slučaju, eliminira potrebu za drugim oporezivanjem do iznosa jednakog 12 posto novčanica u opticaju godišnje.

To je lakše razumjeti nego bilo koji Douglasov program otpisivanja. Njegova pedagoška vrijednost je ogromna. Mislim da čak i sasvim jednostavni ljudi koji su koristili takav novac imaju mnogo jasniju predstavu o tome šta JE novac nego što to ima većina studenata "ekonomije" na Cambridgeu.

Postoje brojne alternativne sheme za naknade za ležarinu na neiskorištenoj kupovnoj moći, ali nijedna od njih nije toliko generalno edukativna. Milhaud-ov plan, na primjer, bi educirao samo nekoliko izvoznika i uvoznika i nekoliko njihovih službenika.

Naravno, ako izdajete kredit ili novac ili čak posebne vrste novca u većoj količini nego što je dostupno TRAŽENO, imate inflaciju, odnosno bolest, koja uništava cilj emisije, OSIM AKO nemate vladino fiksiranje cijena, kako to danas zahtijevaju Douglas i OPERATIVE u Italiji.

Devalvacija je varanje i, štaviše, drastično smanjenje kupovne moći općenito. Čovjek koji bira vrijeme devalvacije uvijek može prevariti nekog drugog.
Čak i ako mu je namjera poštena, on iskušava i gotovo prisiljava na špekulacije prevarante i ljude u teškoj situaciji koji se bore da žive u blatu trgovništva i paklu merkantilističko-lihvarskog miljea.

Vlasnici zlata, budući da su daleko pametniji, lukaviji i krvopijači od šire javnosti, sasvim su prirodno, i (da već nismo takve budale) poučno, osnovali stabilizacijske fondove kako bi se brinuli o SVOJIM interesima.

ROB je onaj koji čeka da ga neko oslobodi.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Marksizam, doktrina propadanja, Francis Mcevoy

MARKSIZAM je doktrina univerzalnog uništenja koju je predložio njemački Jevrej Karl Marx, a koja je pronašla politički izraz u Rusiji pod nazivom "komunizam".
Ova potonja prevara, lišena svog pseudonaučnog žargona o dijalektičkom materijalizmu i svojih mumbo-jumbo for bullens - diktatura proletarijata, bratstvo ljudi i ostalo - otkriva se kao ništa drugo do režim despotskog državnog kapitalizma, održavan atentatima i terorom. U njegovom sistemu kolektivizacije, kolektivni vampirizam je dominantan faktor.

Nepotrebno je reći da utopijski egalitarizam denacionaliziranog intelektualca nikada nigdje nije postojao, ali nije politički takozvani komunizam taj koji prijeti neposrednom opasnošću za ovu zemlju. To bi bio konačni završetak, ali prije nego što orijentalni komesari dođu na svoje, umovi potencijalnih žrtava moraju biti pripremljeni za događaj, to jest, izopačeni i otrovani do potrebnog stepena prijemčivosti. U tome leži zadatak kulturnog marksizma, preliminarne boljševizacije uma, koju olakšava neselektivna tolerancijska psihoza liberalizma, svojstvena socijaldemokratiji, a koja vodi do njenog konačnog neizbježnog sloma.

Dakle, u Rusiji marksizam za sada ima političku prevlast i time kontrolira svaku sferu aktivnosti, dok je ovdje, i u drugim demokratijama, njegov koruptivni utjecaj zasad uglavnom očigledan u društvenom i kulturnom životu. Ovo je daleko podmuklije i fundamentalno destruktivnije od bilo koje puke doktrinarne političke aktivnosti, jer je vjerovanje subverzivnog materijalizma, suptilno uvedeno u život naroda, uništavač svake duhovnosti, moralnih vrijednosti i nacionalne kulture. To je, citirajući Mommsenove riječi, „aktivno vrenje kosmopolitizma i nacionalnog raspadanja“. Mnogi ljudi, i protivnici i prevaranti političkog komunizma, kao i veliki elementi površnih masa, nesvjesno plove u Saragoško more kulturnog boljševizma na mnogim nezdravim strujama koje zaražavaju savremeni život.

Brojni su cvjetovi zla koji mame tragače za senzacijama i hedoniste...
moderni gradovi, sa prelijevanjem njihove truleži!

Uporedite ono što se danas naziva umjetnošću sa zadivljujućim dostignućima elizabetanske ere, ili sa dostignućima drugih i manje važnih epoha, čak i do početka ovog stoljeća. Otupljivanje narodnog uma ozbiljno je počelo s pojavom industrijske revolucije i pratećim uništenjem seljaštva. Postavši sada amorfan, on nije sposoban reagovati protiv duhovne infekcije. Uprkos svemu, 19. stoljeće je u svom padu još uvijek moglo pokazati neke velike pisce i pjesnike, dobre slikare i sposobne kompozitore.

Šta je intelektualna hrana naroda danas, ambrozija naše blagoslovljene demokratije?
Nadrealističko slikarstvo i skulptura, orgija morbidnih i iskrivljenih maštarija, koja pronalazi svoj kakofonični pandan u pjevušenju i vrućem ritmu - muzika iz džungle okaljana neurozom noćnog kluba. Filmovi nabijeni uzbuđenjem, kosmopolitizmom i propagandom. Knjige i časopisi ili senzacionalni ili seksualni, ili oboje. Novine prepune laži, trivijalnosti i fotografija više sračunatih da privuku pažnju na tijela žena nego na njihova lica. Čudno je da toliko "lijepih i glamuroznih gospođica tih i tih" podiže suknje do...

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

biti fotografisan.

U ekonomskoj sferi, liberalizam, koji je filozofski lajt-motiv svih demokratskih stranaka, daje nesmetanu igru predatorskim instinktima i dominaciji ili istrebljenju slabih i manje lukavih od strane jakih. Apokrifni humanitarci koji s ogorčenjem osuđuju svako pribjegavanje fizičkoj sili, pozivaju na neograničenje korištenja masovne novčane moći ili ekonomske tiranije beskrupuloznih "poslovnih sposobnosti". Pa ipak, mogu postojati i drugi, prezreniji oblici maltretiranja od grubog fizičkog nasilja.

Ropstvo i potčinjenost nisu uvijek samo fizički. Pojedinci koji nemaju nijednu spasonosnu milost i nikakav talenat osim pukog trgovačkog lukavstva, mogu, i to čine, prisiliti druge beskonačno vrijednije i nadarenije ljude u stanje bijedne ekonomske zavisnosti. Oni su borbu prenijeli na teren gdje znaju da su sigurni u pobjedu, gdje prevladava zakon Mamona. Pod novčanom diktaturom profit je nužno prvi i konačni cilj, a masovna standardizacija u svakoj fazi života nudi najracionaliziraniju i stoga unosniju metodu iscrpljivanja javne muzare. Nacija se sve više nalazi pod dominacijom finansijskog i komercijalnog lančanog sistema od kolijevke do groba. Moralni, duhovni i kulturni ideali nisu "isplativi prijedlozi". Ne mogu se "nametnuti" ili "podnijeti" na berzama. Također, ljudima koji ih posjeduju nedostaje potrebna poslušnost i apatija da postanu pratioci standardizirane eksploatacije i prevare.

Tako marksistička duhovna subverzija ide ruku pod ruku s komercijalnim materijalizmom, „unovčavajući“ ludost i dekadenciju. Jedan presedan se širi u drugi (fraza koja kristalizira slom modernog demokratskog uma) dozvola rađa još veću dozvolu i kulminira nekontroliranom zloupotrebom. Klasični tanki kraj klina zabijao se ovdje, ondje i svugdje, a pukotina se širila, sve dok se „prava“ nacija ne posrće prema svom padu.

Apostoli propadanja ovo nazivaju "napredkom". To je samo napredak na njihovom vlastitom određenom putu u Gehenu. Razvratni napredak duhovnog boljševizma, trulež marksizma koja nagriza vitalne organe nacije - zlokobni afrodizijak koji daju vračevi dekadencije pod raznim etiketama demokratske slobode, samoizražavanja i napredne misli. "Čovjek se mora kretati s vremenom" je uzaludna krilatica, kao da je sadašnja društvena anarhija rezultat "više sile" i da je postala nepopravljiva sudbina britanskog naroda da podlegne u haosu kosmopolitske degeneracije.

Uz moralnu i kulturnu trulež, doktrina rasne atrofije i miješanja rasa ulazi u savremeno polje, a isti proizvođači otrova prednjače u kampanji za ograničavanje rase i ukidanje rasne pripadnosti. Ljudi sa sela, izvor nacionalnog zdravlja i kulture, ekonomski su zadavljeni, a barijera njihovog instinktivnog protivljenja uklonjena. Posljednji ostaci se skupljaju u gradovima radi vještačkog i neprirodnog okruženja kako bi postali dio iščupane megapolitanske mase, odvojene od prirode, i povećavajući broj pasivnih, slabovidnih žrtava finansijske demokratije zarad većeg profita međunarodnih lanaca prodavnica i bioskopa.

Ni vikend putovanja na selo ili more, niti stanovanje u poluodvojenim vilama u vrtnim predgrađima, ne mogu nadoknaditi potpuno uništavanje naroda, gotovo potpuno uništenje engleskog seljaštva, jer osim ekonomskih opasnosti, moralne, fizičke i kulturne posljedice su nesagledive. Suočena s prijekom potrebe za potpunom reorijentacijom i replaniranjem naše nacionalne ekonomije, socijaldemokratija nam daje "zelene pojaseve" i kampanje "nacionalne kondicije". Djetinjaste palijativne mjere, pješčane dvorce i maštu. Vikend bjegunci

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

iz mehanizovane civilizacije ponesu grad sa sobom u svojim mislima i odražavaju ga u svojim podsvesnim postupcima. On ih prati u njihovom govoru i književnosti, njihovim džez pločama za prenosivi gramofon i njihovim bežičnim aparatima, u njihovoj gradskoj uglađenosti i njihovim preokretima.
Pametni Alick zamjenjuje davno zaboravljenu Amintu, a steatotična Jevrejka u kratkim hlačama je njegova Amarilis. („O, pjevačice Persefone.“) Tražeći Arkadiju, pronalaze uličnu kuću. Ne čuju Panove frule na lisnatim proplancima, već nariču crnačku džez pjesmu ili Internacionalu na napuštenim poljima koja čekaju „razvoj“, odakle su vile pobjegle.

U takvoj atmosferi propadanja, marksizam cvjeta poput voća Mrtvog mora, dok se ljudska slabost, pohlepa, taština i porok ugađaju i iskorištavaju. Nezdravi ukusi i sklonosti se podstiču sugestijama i propagandom "davanja vođstva", a zatim cinično nazivaju "javnom potražnjom". Najljepše naše djevojke pokazuju svoje čari u filmovima, u međunarodnim plesnim trupama ili "striptiziraju" u stranim kabaretima pred šarenim ološem čovječanstva.

Apoteoza nacionalne degeneracije, ako se ne kontroliše, jeste kontrola političkog boljševizma. Marksistički plan je da se ona prikriveno nametne pod maskom pseudoidealističkog socijalizma, kada je kolektivni um dovoljno otrovan virusom kolektivnog propadanja. Službenici marksizma potkopavaju sve intenzitetom pošasti bizamskih pacova, a svaki neodgovorni tragač za užitkom, svaki apatični egoista i svaki glupi imbecil koji misli da je moderno ili pametno osuđivati sve tradicionalno, patriotski i zdravo pomaže u povećanju zamaha našeg nacionalnog propadanja.

Natpis je na zidu. Zar ljudi ne gledaju ništa osim berzanskih izvještaja, sportskih rezultata, dnevnog programa bijednih zadovoljstava, zvjerstava i progona, te antifašističke litanije mržnje? Značajno je da je upravo protiv onih koji su vidjeli i razumjeli slutnju tog pisanja usmjereno svo ovo hijenino režanje.

Marksizam profitira od svake ludosti i slabosti, traži zglob u svakom oklopu i zahtijeva toleranciju i još više tolerancije, sve dok ne dođe vrijeme za nametanje vlastite neizmjerne netolerancije.

Čak i ako bi njegovo zlo djelo ostalo samo napola završeno, sigurno bi uništenje duše Britanije bila prevelika žrtva na oltaru Antikrista.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Neprijatelj je liberalizam, autor J. K. Heydon

PRVI DIO

TN acija je prirodno jedinstvo koje funkcionira kao živi organizam zahvaljujući zajedničkoj ljubavi koja povezuje pojedince koji je čine. Ona postoji po prirodi, jer je čovjek po prirodi i društven i individualan; postoji za opće dobro, koje je, kako je Aristotel prepoznao, uzvišenije od individualnog dobra; i stoga predstavlja život koji u nekim aspektima nadilazi živote pojedinaca koji je čine u bilo kojem određenom trenutku.

Kažem „u nekim aspektima“, jer se istina uvijek balansira između grešaka koje preuveličavaju jedan njen aspekt, a zanemaruju drugi. Pogrešno je reći, s Hegelom, da nacija nadilazi pojedinca u svakom aspektu, baš kao što je pogrešno reći, s liberalima, da nacija nije ništa više od aritmetičkog zbira svojih pojedinaca. Istina leži između tih grešaka. Nacija je jedinstvo sastavljeno od dijelova i stoga ima veće biće od svojih dijelova; jer ono što je sastavljeno ima veće biće od onoga od čega je sastavljeno. Ima princip kompozicije, u ovom slučaju ljubav, koja aktualizira potencijale svojih komponenti i tako konstituiše veće biće. Štaviše, veće biće nacije je očigledno na mnogo načina.

Nacija posjeduje određenu prirodnu besmrtnost koju njeni pojedinci nemaju; posjeduje određenu mjeru moći stvaranja, koja je stečena u njenim osnovnim jedinicama, porodicama; ima pravo da oduzme život pojedincu iz opravdanog razloga, što nijedan pojedinac nema. Stoga je očigledno da nacija, savršena zajednica, prevazilazi pojedince koji je čine.

Ali sve ovo važi samo u prirodnom poretku, koji je poredak u kojem nacija postoji.
Čovjek, pojedinac, za razliku od nacije, je natprirodno biće. On nema prirodni cilj, strogo govoreći; ima samo natprirodni cilj, kojem je određen sav njegov prirodni život, bilo lični ili društveni. Stoga slijedi da je nacija, koja postoji samo u prirodnom poretku, određena pojedincu u pogledu konačnosti. Ona postoji po prirodi, upravo da bi njeni pojedinci mogli nastati, a zatim biti osposobljeni da postignu natprirodni cilj zbog kojeg su nastali.

Ovo pitanje je od najveće važnosti i fašisti će dobro učiniti ako ga imaju sasvim jasno na umu, inače bi mogli ugroziti samu srž snage svog argumenta. Upotreba riječi "totalitarni" treba biti osuđivana, jer je vrlo dvosmislena, posebno ako razlika koju sam upravo povukao nije jasno na umu. Dok je komunizam strogo totalitaran, poričući da pojedinac ima natprirodni cilj ili bilo kakva prava protiv građanske vlasti, fašisti su ponekad zadovoljni snishodljivim načinom prema religiji, kao da mogu s pravom tvrditi da postoji apsolutni totalitarizam, ali ga velikodušno odustaju u slučaju vjerskih praksi. Ako bi ovo predstavljalo njihov stvarni stav, to bi uništilo cijelu snagu njihovog cilja, opravdavajući optužbu da se fašizam u suštini ne razlikuje od komunizma. Držimo jasno kao podne da smatramo da je nacionalni organizam veći od pojedinaca, samo u prirodnom poretku i u svrhu općeg dobra, koje se opće dobro treba shvatiti u svjetlu natprirodne sudbine pojedinaca.

Čak i uz ovo jasno rečeno, upotreba riječi "totalitarni" se i dalje preporučuje, jer dovodi do ******ebook converter DEMO vodenih žigova*******

Machine Translated by Google

nesporazum. To sugerira da bi Država, u smislu građanske vlasti vladara, mogla zahtijevati pravo da čini stvari poput oduzimanja djece kontroli njihovih roditelja, ako to smatra prikladnim, čak i ako roditelji možda nisu učinili ništa što bi ugrozilo njihovo prirodno pravo da odgajaju svoju djecu. Država, naravno, ne može zahtijevati takvo pravo, jer je protivno prirodi uništavati porodicu i stoga to ne može biti za opće dobro. Fašisti ne namjeravaju iznositi tako neprirodnu tvrdnju; ali ponekad sebe nazivaju totalitarnima radi naglašavanja, misleći da tvrde da imaju potpuni autoritet da vladaju za opće dobro. Ova upotreba riječi je odbranjiva; ali je previše otvorena za pogrešno predstavljanje, pa čak i za nevino nerazumijevanje.

Štaviše, namjeravani naglasak je sasvim nepotreban. Zdrava doktrina građanske vlasti ne treba naglašavati, jer ona glasi da vladar ima punu moć za građansko dobro po prirodnom zakonu. Nijedna moć ne može biti potpunija od pune, i tu je najbolje ostaviti stvar, osim da razmotrimo šta se podrazumijeva pod građanskim dobrom.

U tom smislu treba napomenuti da nacionalni organizam nije bez unutrašnje strukture. Naprotiv, on je organski u cijeloj svojoj masi. Ljubav je njegov životni princip, od bračne i roditeljske ljubavi u porodici do patriotizma koji daje ličnost naciji kao cjelini; a između ovih ograničavajućih manifestacija formira međukoncentracije svake vrste i vrste, političke, kulturne i ekonomske, koje odgovaraju potrebama nacije ili potrebama pojedinaca u različitim društvenim, ali i podnacionalnim kapacitetima. Čovjek može istovremeno biti muž, birač u nacionalnoj i podnacionalnoj politici, doktor, dioničar u nekoliko kompanija, golfer, prirodnjak, ljubitelj umjetnosti i mnogo drugih stvari; i u svakom kapacitetu, nekima od nacionalnog značaja, a nekima ne, on se nalazi ujedinjen s drugim pojedincima vezom zajedničke ljubavi.

Neke od organskih koncentracija unutar nacije su od toliko vitalne važnosti da ih možemo uporediti samo s glavnim organima ljudskog bića, dok su druge više ukrasne. Dakle, Vladar je očito glava nacije, Poljoprivreda i Industrija su njene ruke, a Transport je njena crvena krv; Publicitet je nacionalno uho, a Vojska je zaštitna koža; Policija su možda fagociti i tako dalje. Kraljevska akademija, s druge strane, je lijepa rupica na obrazu, poželjna i služi svrsi zdravlja i sreće, ali od manje hitne važnosti.

Budući da je takav život nacionalnog organizma, slijedi da se sloboda za svakog pojedinca sastoji u tome što ima priliku da postigne skladnu ravnotežu među svim aspektima svog života koji su mu svojstveni s obzirom na njegovu opštu i posebnu prirodu, bilo da su ti aspekti individualni ili društveni, važni ili nevažni. Štaviše, priliku u ovom kontekstu treba shvatiti u pozitivnom smislu, budući da je ljubav princip društvenog života.

Prilika nije samo laissez-faire za prilagođavanje koje može biti praktično nemoguće, već zajednica mora pružiti svaku mogućnost i ohrabrenje čovjeku da ostvari sklad u svim aspektima svog života, tako da ga ništa osim vlastitog nedostatka ljubavi ne može spriječiti.

Prilika, u drugom smislu pukog odsustva aktivne prevencije, možda se može nazvati slobodom, ali je daleko od toga da je sloboda. Na primjer, etika pruža različite kriterije pomoću kojih možemo procijeniti, barem približno, koja je pravedna plata radnika u datim okolnostima.
Ova plata, ni pod kojim okolnostima, ne može biti manja od plate koja će izdržavati čovjeka i njegovu porodicu u skromnoj udobnosti, a bit će veća od toga ako je bogatstvo proizvedeno, dijelom i čovjekovim radom, više nego dovoljno da pruži oskudnu naknadu svim ljudskim agentima uključenim u proizvodnju bogatstva. Ali liberalna teorija zanemaruje pravednu platu etike i smatra rad robom koju treba kupiti što je jeftinije moguće na tržištu rada; ona smatra da će prirodna plata nastati iz slobodne interakcije ponude i potražnje za radom;

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

i to je teorija nadnica koja je utjelovljena u cijeloj liberalnoj organizaciji Engleske danas, iako je apsolutni laissez-faire znatno ograničen socijalnim zakonodavstvom. U ovim okolnostima možda nije čista besmislica reći da je radnik slobodan odbiti tržišnu nadnicu i zahtijevati pravednu nadnicu, da je poslodavac slobodan platiti pravednu nadnicu i zanemariti tržišnu nadnicu. Ekonomisti govore o ugovoru o nadnici kao o slobodnom ugovoru, i to može imati značenje, baš kao što ima značenje reći da sam slobodan popeti se na Mjesec. Radnik je slobodan prihvatiti nepravednu nadnicu ili se pridružiti nezaposlenima; u našoj slobodnoj zemlji nije kažnjivo djelo biti nezaposlen. I tako je poslodavac slobodan platiti nepravednu nadnicu ili podleći slobodnoj konkurenciji svojih rivala i prestati obavljati svoju društvenu funkciju kao poslodavac. Ali ni radnik ni poslodavac ne mogu zahtijevati ili pružati pravdu, a da i dalje dugo obavljaju svoju društvenu funkciju. Stoga nijedan od njih ne uživa slobodu.
Sloboda kao svoj najosnovniji minimum zahtijeva da se pravda može provoditi u obavljanju društvenih funkcija, jer pravda dolazi prije ljubavi. Ako je ljubav životni princip društvenog organizma i ne može se manifestirati u goloj društvenoj pravdi, onda je jasno da društveni organizam mora biti bolestan, a sloboda narušena. Sloboda je društveno zdravlje, društveno okruženje u kojem pojedinac ima sve mogućnosti i ohrabrenje da ostvari sklad u svim aspektima svog života.

Ovo je istinska teorija slobode i uporedimo je s lažnom liberalnom teorijom, usred samrtne agonije u kojoj anglosaksonska civilizacija još uvijek hrabro i jadno pokušava napredovati. U svom najboljem izdanju, liberalna teorija ne poistovjećuje slobodu s laissez-faire politikom; ova identifikacija je bila prirodan razvoj teorije koja je prvobitno bila manje očigledno lažna. U svom najboljem izdanju i najprikladnijem izdanju, liberalna teorija slobodu smatra ravnotežom između lične slobode djelovanja i obaveza koje proizlaze iz društvenog ugovora za koji se smatra da su ga građani sklopili među sobom radi dobrog poretka, a uslovi tog ugovora se utvrđuju pozivanjem na javno mnjenje, jer je glas naroda glas Boga.
Individualni lični interes je jedina sila koja se prepoznaje kao djelujuća, naime, obični lični interes kada se razmatra lična sloboda, a prosvijetljena vrsta ličnog interesa kada se razmatraju neophodna ograničenja lične slobode. Ljubav uopće ne dolazi u obzir, jer se sva žrtva lične slobode koja može biti neophodna radi reda smatra dovoljno objašnjenom prosvijetljenim ličnim interesom.

Sada, ova teorija bi mogla vrlo dobro funkcionirati kada bi ljudi bili savršeni. Bila bi vještačka i jednostavno lažna u svojoj formulaciji, ali ne vidim razlog zašto ne bi dala iste rezultate kao i istinita teorija; jer sebičnost, u svojoj savršenosti, ima isti cilj kao i ljubav, naime izbor najvišeg dobra.

Ali mi nismo savršeni. Mi smo u suštini dobri i volimo istinu, ali nismo savršeni; definitivno smo iskrivljeni prema sebičnom interesu, onoj vrsti koja se zove sebičnost, što je suprotnost ljubavi. Iskrivljenje nije dovoljno da nas učini drugačijim od dobrih i lijepih po prirodi, ali je to jasna i neporeciva mrlja. Niko ne poriče niti može poreći njeno postojanje, bilo da se pridržava kršćanske doktrine o padu ili nas smatra da smo se razvili od majmuna ka nadljudima.

Budući da je to tako, mogli biste očekivati da će liberalna teorija odstupiti od savršenog funkcioniranja za onoliko, ali ne više, za koliko se čovječanstvo udaljava od savršenog prosvjetljenja u svojoj procjeni vlastitog interesa; i mogli biste se pitati koju bolju funkcionalnu hipotezu možemo očekivati ili se nadati u nesavršenom svijetu. Vrlo je lijepo govoriti o ljubavi kao životnom principu društva; ali budući da će na funkcioniranje teorije ljubavi utjecati naša sklonost sebičnosti jednako kao i na teoriju prosvijetljenog vlastitog interesa, što dobivam zamjenom jedne teorije drugom?

Takvo razmišljanje može biti varljivo, ali bi bilo lažno, jer je teorija ljubavi istinita dok ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

teorija prosvijećenog sebičnog interesa, šta dobijam time što lažna teorija funkcioniše bolje nego što bi trebala biti jednostavno lažna teorija, jer ljubav ostaje da joj pomogne; i priznajem da istinita teorija neće funkcionisati onako dobro kako bi trebala, jer je ljubav kontaminirana sebičnošću. Ali uprkos svemu tome, i dalje je istina da je liberalna teorija lažna teorija, a lažna teorija u ljudskim poslovima nužno, budući da smo nesavršeni, mora dovesti do propasti na duge staze. To mora biti tako, iz apstraktnih principa.

Ali ne moram se oslanjati na apstraktno razmišljanje. Liberalna teorija je s nama dovoljno dugo da nam omogući da posmatramo taj pogubni proces koji je zapravo na djelu. Kada je prvi put formulisana, možda nesavršenost njenog djelovanja nije bila veća od nesavršenosti čovječanstva. U stvari, ona uopšte nije imala značajnije djelovanje; tek kada je teorija pronašla izraz u ekonomskoj doktrini i u političkom djelovanju zasnovanom na njoj, njeno djelovanje je preraslo u liberalnu organizaciju društva koja nas sada drži gotovo bespomoćne u svom stisku.

Izražavanje čisto teorijske hipoteze liberalizma u ekonomiji i politici zasnovanoj na njoj bilo je stvar rasuđivanja; a to rasuđivanje je bio početak degenerativnog procesa. Sve dok je srce bilo slobodno da poništi lažnu teoriju, nije moglo biti rezultata nižih od niskosti čovječanstva; ali rasuđivanje na osnovu lažne teorije može voditi do niskosti bez ograničenja. U početku je, možda, navodna ravnoteža između lične slobode djelovanja i žrtava zarad reda bila samo malo iskrivljena prema strani lične slobode; ali kako su se ljudi navikli na tu lažnu ravnotežu i počeli razmišljati o toj stvari, njihova crta sebičnosti lako je pronašla izgovore da vagu malo više baci u korist lične slobode. I tako se proces nastavio sve dok nismo stigli do golog laissez- faire, koji je svečano proglašen najvišom ekonomskom i političkom mudrošću.

Do tada smo već bili robovi lažne teorije, barem kao pojedinci. Nije bilo koristi od toga da čovjek bude dobrog srca; neograničena konkurencija bila je uobičajena i zaštićena zakonima zemlje i cijelom organizacijom društva; dobrog srca čovjek je mogao samo uzdahnuti i reći sebi da je posao posao, da su zakoni ekonomije neumoljivi zakoni džungle - jedi ili budi pojeden.

Ali ljudska priroda je ostala dobra i lijepa, a rezultati laissez-faire politike bili su otvoreno šokantni. Pojedinac nije mogao ništa učiniti da to promijeni, ali zajednica kao cjelina mogla je obuzdati zakon džungle; i tako se dogodilo da su se ljudi okrenuli političkoj akciji, od koje su prije zahtijevali da ostavi industriju na miru, pozivajući je da sve više intervenira društvenim zakonodavstvom.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nacionalsocijalista, William Joyce

THOMAS CARLYLE je prvi među britanskim misliocima koji su mu prethodili i koji su u svojim spisima pokazali neke od glavnih tendencija fašističke filozofije, a među njima su Shakespeare i Goldsmith mnogo doprinijeli; ali u cijelom ogromnom obimu Carlyleovih spisa nema ničega što bi se moglo smatrati drugim nego proizvodom nacionalsocijalističkog uma. On sam je imao duh nacionalsocijalizma mnogo prije nego što je ime postojalo. Njegove riječi su uvijek riječi patriote. Njegova strastvena ljubav prema domovini možda, u njegovo vrijeme, ne bi zadovoljila testove patriotizma, jer nije volio apstrakciju, već narod; i upravo u tome leži fundamentalna razlika između starog i novog patriotizma. Stari se bavi idejama i vanjskim crtama: novi se bavi samom stvarnošću naroda i patriotizam je jer je socijalizam u jedinom časnom smislu koji se može pripisati tom terminu.

Svrha ovog kratkog članka nije pisati o Carlyleu, kritizirati ga i dodavati već glomaznoj masi generalizacija koje neizbježno moraju biti isprepletene oko svakog velikog pisca. Još manje nam je namjera raspravljati o onome što bi neoprezni opisali kao „Carlyleovu politiku“. Neka se oni koji imaju previše vremena upuste u istraživanja osmišljena da pokažu da je veliki autor bio vigovac ili torijevac. Pokazati da je bio bilo koji od njih bilo bi teško; ali osim teškoće, bilo bi beskorisno jer ovi drevni termini ne označavaju ništa što postoji u britanskoj politici danas. Stoga, umjesto da pokušamo dokazati našu tezu, jednostavno ćemo još jednom predstaviti Thomasa Carlylea.

Onima koji su ga, nepromišljeno, možda nadugo napustili, neka govori sam u svoje ime, a njegove riječi će nacionalsocijalistima pružiti i inspiraciju i potvrdu fašističke teorije. Svaki zagovornik fašističkog nacionalsocijalizma svjestan je optužbe koja se stalno iznosi protiv njegovog pokreta: da kuje zavjeru za uništenje slobode. Možda se, zaista, nijedna optužba ne izriče češće protiv nacionalsocijalističkog uvjerenja.

Prelistavajući stranice knjige "Prošlost i sadašnjost", čitamo:

> „Sloboda? Rekli biste da se istinska sloboda čovjeka sastoji u tome da pronađe, ili da bude prisiljen pronaći, pravi put i da njime hoda. Da nauči ili da bude podučen za koji je posao zapravo sposoban, a zatim, uz dozvolu, nagovor, pa čak i prisilu, da počne činiti isti. To je istinska blagoslovljenost, čast, 'sloboda' i maksimalno blagostanje. Ako sloboda nije to, onda mene, lično, malo briga za slobodu.“

Vjerovatno nikada nije postojala jasnija izjava da je sloboda nemoguća bez discipline.

Slično tome, ovdje vidimo jasan zahtjev za pravom na djelovanje. Kao što Sir Oswald Mosley kaže: „Početak slobode je kraj ekonomskog haosa. Pa ipak, kako se ekonomski haos može savladati bez moći djelovanja? Ustavna sloboda mora biti očuvana, ali ta sloboda se izražava u moći naroda da bira parlament i vladu, te tako bira oblik vođstva koji želi. Dalje od toga ne može ići.“ Ili da citiram službeni manifest

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Britanska unija: Fašizam je vođstvo nacije. To nije diktatura u starom smislu te riječi, koja podrazumijeva vladu protiv volje naroda. To je diktatura u modernom smislu te riječi, koja podrazumijeva vladu naoružanu od strane naroda s potpunom moći djelovanja za prevazilaženje problema koji se moraju riješiti ako nacija želi preživjeti.

Carlyleova doktrina o vođstvu i autoritetu ne uključuje nijedan od stavova koje su prema klasi usvojile stare stranke. Podjednako odbojni su mu snobizam i klasni rat. Dugi citati se teško mogu opravdati osim ako nisu od izuzetne vrijednosti, ali ovdje uzimamo slobodu da citiramo dugi odlomak jer je jedan od najvećih ikada napisanih na našem jeziku:

> „Dvojicu ljudi poštujem, a trećeg ne. Prvo, mukotrpnog Zanatlije koji sa zemljanim alatima mukotrpno osvaja Zemlju i čini je ljudskim. Časna mi je tvrda Ruka; kriva, gruba; u kojoj ipak leži lukava vrlina, nepobjedivo kraljevska, kao u Žezlu ove Planete. Časno je također grubo lice, preplanulo od vremena, zaprljano, sa svojom grubom inteligencijom; jer to je lice Čovjeka koji živi kao čovjek."
>
> Oh, ali tim časniji zbog tvoje grubosti, pa čak i zato što te moramo sažaljevati koliko i voljeti! Oštro preklinjani brate! Za nas su ti leđa bila tako savijena, za nas su ti bili pravi udovi i prsti deformisani: ti si bio naš regrut, na koga je pala žreb, a borba u našim bitkama bila je tako narušena. Jer i u tebi je ležao Bogom stvoreni Oblik, ali se nije trebao otkriti; morao je stajati prekriven debelim prianjanjima i oštećenjima Rada; i tvoje tijelo, kao i tvoja duša, nije trebalo da poznaje slobodu. Ipak, trudi se, trudi se: ti si u svojoj dužnosti, ko god može biti izvan nje; trudiš se za ono što je potpuno neophodno, za svakodnevni hljeb.
>
> Drugog čovjeka poštujem, i to još više: Onoga koji se vidi kako se trudi za duhovno neophodno; ne za svakodnevni hljeb, već za Hljeb života. Zar i on nije u svojoj dužnosti; teži ka unutrašnjem skladu; otkrivajući to, djelom ili riječju, kroz sve svoje vanjske napore, bili oni visoki ili niski? Najviši od svih, kada su njegov vanjski i unutrašnji napor jedno: kada ga možemo nazvati Umjetnikom; ne samo zemaljskim Zanatlijom, već inspirisanim Misliocem, koji s nebeskim oruđem osvaja Nebo za nas! Ako se siromašni i ponizni trude da mi imamo Hranu, zar se visoki i slavni ne moraju truditi za njega zauzvrat, da ima Svjetlost, Vodstvo, Slobodu, Besmrtnost? Ovo dvoje, u svim njihovim stepenima, poštujem: sve ostalo je pljeva i prašina, koje puštaju da vjetar puše gdje god želi.

Dostojanstvo rada nikada nije bilo vjernije izraženo nego u ovim stihovima, koji sami po sebi proglašavaju Carlylea velikim nacionalsocijalističkim misliocem. Mnogo je toga napisano o istoj temi od strane bezbrojnih socijalističkih pisara, ali nijedan od njih ne tretira temu na ovaj način. U najboljem slučaju rad se predstavlja kao teškoća, a u najgorem kao prokletstvo, njihov opći stav je da je rad svrsishodna i neizbježna nepravda nanesena čovjeku koji se mora iskupiti od sramote zahtijevajući najvišu cijenu za svoje usluge. Ali koliko god visoku cijenu dobio, on će, u socijalističkoj filozofiji, biti samo "najamni rob". Stoga je zanimljivo pročitati šta Carlyle ima reći o motivima za herojstvo i postignuće. On piše: „Kleveta je prema ljudima reći da ih na herojsko djelovanje potiče lakoća, nada u zadovoljstvo, nagrada - šećerna šljiva bilo koje vrste na ovom ili sljedećem svijetu. U najbijednijem smrtniku postoji nešto

> plemenitije. Siromašni vojnik koji psuje, unajmljen da bude strijeljan, ima svoju vojničku čast drugačiju od propisa o vojnoj vježbi i šilinga dnevno. Najsiromašniji sin Adamov nejasno čezne da kuša slatke stvari, već da čini plemenite i istinite stvari i opravdava se pod Božjim nebom kao bogom stvoreni čovjek."

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

njega način na koji to radi, najdosadnija svakodnevna muka rasplamsava u heroja. Mnogo nepravde čine čovjeku koji kaže da ga lakoća može zavesti. Teškoća, odricanje, mučeništvo, smrt su čari koje djeluju na čovjekovo srce. Zapali unutrašnji, ljubazni život u njemu, i dobićeš plamen koji će sagorjeti sva niža razmatranja.

Takvi osjećaji nikada ne bi mogli proizaći iz finansijske demokratije ili njenih poštovalaca. Carlyle, treba napomenuti, ovdje raspravlja o motivima za herojstvo, a ne za puki rad. On udara u korijen stare marksističke dogme poznate kao Teorija vrijednosti rada i poništava je. On pokazuje najjasnije razumijevanje onoga što Marx nikada ne bi razumio: da su kreativni intelekt i herojsko djelovanje sasvim nesumjerljivi s običnim procesima rada; i da se nipošto najplemenitija i stoga najvažnija dostignuća čovjeka ne mogu podvesti pod kategoriju pukog mehaničkog napora.

Moglo bi se prigovoriti da Carlyle samo predstavlja čovjeka kao nerazumno ili nerazumno stvorenje. Ako je to tako, Carlyle je u pravu.

U nekim društvima herojstvo se smanjuje do najnizih granica. U finansijski-demokratskim zemljama danas ga čak i jevrejski finansijeri odbacuju i mrze jer bi oblikovao nacionalni karakter ponosom koji zahtijeva nacionalnu nezavisnost; ali da herojski motiv može biti pravilo, a ne izuzetak, pokazano je u Njemačkoj i Italiji, gdje je, iako je cijeli cilj fašističkog sistema poboljšanje sudbine naroda do neprepoznatljivosti, velika većina ljudi spremna žrtvovati sve, ne za materijalnu dobit, već za principe koje smatraju svetim.

Naš autor u jednom vrlo upečatljivom odlomku pokazuje pravi odnos između rada i Imperija. Kada se tvrdi da je Thomas Carlyle bio samo socijalista, moramo pomisliti na propagandu koju je međunarodni socijalizam toliko godina provodio protiv imperijalizma i pozvati se na jedan od najupečatljivijih odlomaka u Sartor Resartusu:

„Istina je, ti Zlatni Hofrate“, viče Profesor negdje drugdje: „zaista prenatrpano.“ U međuvremenu, koji dio ove beznačajne kopnene Globe ste zapravo obradili i prekopali, dok više ne raste? Koliko je gusto vaše stanovništvo u Pampama i Savanama Amerike; oko drevne Kartage i u unutrašnjosti Afrike; na obje padine Altajskog lanca, na centralnoj platformi Azije; u Španiji, Grčkoj, Turskoj, Mračnoj Tatariji, Curraghu kod Kildarea? Jedan čovjek, za jednu godinu, koliko sam shvatio, ako mu posudite Zemlju, prehranit će sebe i devet drugih. Nažalost, gdje su sada Hengisti i Alarici naše još uvijek sjajne, još uvijek rastuće Evrope; koji će, kada im dom postane preuzak, regrutovati i, poput Vatrenih stubova, voditi naprijed te suvišne mase nepokolebljive žive Hrabrosti; opremljene ne sada bojnom sjekirom i ratnim kolima, već parnom mašinom i plugom? Gdje su oni? - Čuvaju svoju lovnu divljač?

Zanimljivo je ovdje primijetiti primjer stava prema aristokraciji koji Carlyle ponavlja gotovo u svakoj prilici. Bio je previše dubok mislilac i beskrajno previše iskren da bi se pretvarao da je aristokracija nepotrebna. Iznova i iznova se kroz njegovo pisanje jasno stavlja do znanja da ne može zamisliti nijedan narod koji djeluje kao zajednica osim pod vodstvom klase vođa. Ali ono što on očekuje od ove klase također je vrlo jasno i najoštrije je u suprotnosti s onim što su ljudi njegovog vremena primili i što će ljudi našeg vremena još uvijek, za vrlo kratko vrijeme, morati primiti. Želio je izgraditi pravo Britansko carstvo, a ta želja je jasno napisana njegovim vlastitim riječima:

„Engleska, uskoro će ovo naše ostrvo primiti samo mali dio Engleza.“

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

> U Americi, u Novoj Holandiji, na istoku i zapadu, sve do samih antipoda, postojat će Saksonija koja će pokrivati velika prostranstva Zemljine kugle. A sada, šta je to što sve to može održati zajedno u praktično jednoj naciji, tako da se ne svađaju i ne ratuju, već da žive u miru i bratskim odnosima? Ovo se s pravom smatra najvećim praktičnim problemom, onim što sve vrste suvereniteta i vlada trebaju postići.
>
> Šta će to postići? Parlamentarni akti, administrativni premijeri ne mogu. Amerika je odvojena od nas onoliko koliko je Parlament mogao razdvojiti. Nemojte to nazivati fantastičnim, jer u tome ima mnogo realnosti. Evo, kažem, engleskog kralja, kojeg nikakvo vrijeme ili slučaj Parlament ili kombinacija Parlamenata ne mogu svrgnuti s trona. Zar ovaj Kralj, Shakespeare, ne sija krunisanim suverenitetom nad svima nama kao najplemenitiji, najnježniji, a ipak najjači znak okupljanja; neuništiv?

Zaključak, naravno, nije da bismo imali Shakespearea kao fašističkog cara, već da najjače veze zaista moraju imati svoju snagu u duhovnoj kulturi našeg naroda, u kojem god dijelu Zemljine kugle se nalazili; i, u konačnici, ova tvrdnja ne znači ništa više nego da su ponašanje i sudbina naroda određeni filozofijama koje zastupaju. Biti temeljito upućen u najplemenitiju filozofiju znači činiti plemenita djela; biti ponižen kopiletom korupcije negroidnih i semitskih kultura znači uništiti bijelog čovjeka.

Carlyle je znao da ni ugovori ni konferencije ne mogu stvoriti svjetsko jedinstvo koje je toliko želio. Njegovo postizanje moglo bi se omogućiti samo duhovnim jedinstvom. Kao što smo već pisali u drugoj prilici: „Gdje nema kolektivnog duha, ne može biti ni kolektivne sigurnosti.“ Ali ovaj izvor duhovne moći, ova kultura i filozofija, mogu doći samo iz istinske aristokracije koja nije zasnovana na klasnim konvencijama kakve postoje u finansijskoj demokratiji. S druge strane, Carlyle je s pravom naglasio vezu između vlasništva nad zemljom i moći utjecaja na kulturu nacije. U knjizi "Prošlost i sadašnjost " dobro je rečeno da je "zemlja prava osnova aristokracije; ko god posjeduje zemlju, on je, više od bilo koga drugog, guverner, potkralj naroda na zemlji. To je u ovim danima kao što je bilo u danima Henryja Plantageneta i opata Samsona, kao što će biti u svim danima. Zemlja je Majka svih nas; hrani, sklanja, raduje, s ljubavlju obogaćuje sve nas: na koliko načina, od našeg prvog buđenja do našeg posljednjeg sna na njenim blagoslovljenim majčinim grudima, ona, kao blagoslovljenim majčinskim rukama, obavija sve nas."

Međutim, Carlyle nije u potpunosti predvidio posljedice industrijske revolucije. Teško je mogao zamisliti dan kada će sve biti uništeno, a poljoprivrednik, farmer, zemljoposjednik, sveden na položaj jadne nemoći, opterećen lancima jevrejskog lihvarenja.
Ne bi pomislio da zemljoposjednik u ovom žalosnom stanju može igrati ulogu dobroćudnog aristokrate; jer je za njega aristokracija bila moć, a moć je značila odgovornost i služenje. „Visoka klasa“, piše on, „bez dužnosti je kao drvo zasađeno na provalijama; iz čijeg korijenja se cijela zemlja raspada. Priroda ne posjeduje nijednog čovjeka koji nije ujedno i mučenik. Šta znači plemenitost ako je ona plemenita? Plemenitost je ikada ležala u hrabroj patnji za druge, a ne u lijenosti koja tjera druge da pate za nas.“

Svakog sata se kod Carlylea mogu pročitati odlomci koji se bave uslovima njegovog vremena, a koji bi se podjednako mogli primijeniti i na naše uslove. Čovjek se teško može ne zapitati da li se išta dogodilo s Parlamentom u posljednjih sto godina kada pročita:

„Parlament će, uz ma kakav napor, morati da se izvuče iz tih dubokih kolotečina rutine nečinjenja; i da nauči da kaže, sa svih strana, nešto poučnije od laissez-faire-a. Ako Parlament to ne može da nauči, šta će biti sa Parlamentom? Milioni napornih Engleske pitaju svoje ******ebook converter DEMO Watermarks*******“

Machine Translated by Google

Engleski parlament, prije svega, možeš li nam vladati ili ne? Parlament sa svojim privilegijama je jak; ali nužda i zakoni prirode su jači od njega. Ako Parlament ne može učiniti ovo, predviđamo da će Parlament učiniti nešto drugo i stvari koje će, na najčudniji i ne najsretniji način, ubrzati njegovo izvršenje - vjerovatno ne u veliku korist Parlamenta! Stvar se mora uraditi na ovaj ili onaj način.

Kao što je rekao Adolf Hitler: „Etwas muss geschehen.“ Ili kao što je Oswald Mosley primijetio: „Rezultat oba sistema dvije velike organizacijske stranke države je na kraju isti, stabilnost pomiješana s reakcijom i otpor promjenama, zajedno s napretkom pomiješanim s opstruktivnom debatom i neodgovornošću odbora, završavaju podjednako u haosu. Oba su instrumenti za sprječavanje da se stvari rade, a prvi zahtjev modernog doba je da se stvari rade.“ Ovaj odlomak iz Velike Britanije pokazuje slaganje s Carlyleom koje prelazi iz uvjerenja u metod izražavanja.

Bilo koji odlomak nasumično se može odabrati od našeg autora da ilustruje njegovu mržnju prema prljavom materijalizam Mančesterske škole:

„U ovim komplikovanim vremenima“, piše on, „s plaćanjem u gotovini kao jedinom vezom između čovjeka i čovjeka, radničke klase čovječanstva izjavljuju, na svoj zbunjujući, ali najodlučniji način, Neradnicima, da će biti vladani; da moraju, pod kaznom čartizma, razbojništva, paljenja rike, pa čak i mračnijih stvari od tih, plaćanje u gotovini biti jedina veza; i ima toliko stvari koje se gotovinom ne mogu kupiti! Gotovina je veliko čudo, ali nema svu moć na Nebu, pa čak ni na Zemlji.“

S obzirom na sve što je Carlyle napisao i sve što je o njemu napisano, bilo bi uzaludno i pretenciozno pokušati u tako kratkom članku napraviti potpunu analizu njegovog djela. Bilo bi čak i nepromišljeno birati odlomke iz njegovih spisa i tretirati ih kao ispovijedi pukog političkog uvjerenja. Upravo iz tog razloga usvojili smo drugu i direktniju metodu nasumičnog odabira odlomaka iz njegovog ogromnog djela koji nisu namijenjeni da budu ograničeni pojmovima puke političke doktrine; već koji su u duhu i razumu izrazi nacionalsocijalističke misli na koju bi svaki fašista mogao biti ponosan.

Ako se sugerira da je izbor narušen pristrasnošću, jedini odgovor je da nijedna odgovorna osoba nikada nije optužila Carlylea za nedosljednost. Filozofiju koju nalazimo na jednoj stranici, nalazimo i na drugoj, i tako do kraja knjige. Umjesto da pretpostavimo da je naša početna tvrdnja dokazana na zadovoljstvo čitaoca, mnogo bismo više voljeli da on sam potraži dokaz u daljnjem proučavanju Thomasa Carlylea, čija tvrdoća i čistoća misli trebaju poslužiti kao primjer onima koji se drže čelične vjere željeznog doba, koje, riječima Mosleyja: „probija se kroz riječi iluzije do postizanja nove stvarnosti“.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

William Morris - Nacionalsocijalista, autor Arthur Reade

Stav engleskih socijalista prema Williamu Morrisu dugo je izazivao iznenađenje i razočarenje među njegovim poštovaocima. Ovdje je bio čovjek, među najvećima 19. stoljeća, koji je na vrhuncu moći zanemario mnoga svoja ranija interesovanja, da bi se posvetio socijalističkom pokretu. Nijedan Englez jednakog kalibra nikada se nije pridružio njegovim redovima.
Ipak, on je, u određenom smislu, uvijek ostao stranac u pokretu i takvim ga doživljavaju i njegove kolege socijalisti. Njegovu veličinu su ponekad s nelagodom prepoznavali, samo su hvalili njegov rad i dostignuća, ali mu nikada nisu dali svoja srca, nikada ga nisu smatrali jednim od njih i svojim inspirisanim vođom. Ta pozicija je bila rezervisana za Nijemca-Jevreja, Karla Marxa.

Ova činjenica baca znatno svjetlo na neugodnost koju je Morrisovo prisustvo među socijalistima izazvalo. On je, zaista, bio jedno s njima u želji da okonča bijedno siromaštvo i njegova prateća zla, te u uvjerenju da socijalizam, u nekom obliku, pruža izlaz. Ali njegov pogled na život i njegova vizija socijalizma razlikovali su se u mnogim bitnim aspektima od onih "drugova" i osjećao je u svojim kostima da bi društvo koje im se preporučilo bilo zatvor za njega samog. Poslušno se borio s Marxom i savjesno pokušavao da ga upije. Čak je imao i svoje trenutke entuzijazma za "Kapital". Ali na kraju se nešto u njemu, jače od njegovog površnog bića, pobunilo. Želio je revoluciju - da, ali ovo marksističko društvo nije bio način života koji je odgovarao njegovoj viziji. Bilo je previše mehaničko za njega, previše apstraktno, previše urbano; previše kosmopolitsko, previše neenglesko.

Između pogleda na život Marxa i Morrisa zaista je postojao veliki jaz. Marx je bio kosmopolitski Jevrej, Morris je bio južni Englez. Marx je bio čovjek studija, Morris čovjek otvorenog zraka i radionice. Marx je prigrlio grad, Morris je uvijek sanjao o selu očišćenom od „hrkanja pare i klipnog hoda“ i o Londonu „malom, bijelom i čistom“. Marx je bio entuzijasta za mašine, Morris je želio oživjeti individualni zanat koji je Englesku učinio lijepom. Marx je bio materijalista, s vizijama mehanizirane društvene organizacije, Morris je bio pjesnik i kao takav, pomalo anarhista. Marx je propovijedao klasnu mržnju i građanski rat. Vapaj Morrisovog srca bio je za drugarstvom. „Društvo je raj, a nedostatak drugstva je pakao: drugarstvo je život, a nedostatak drugstva je smrt! I djela koja činite na zemlji, činite ih radi drugstva.“

Morris, dakle, koliko god se trudio, nikada u srcu nije bio marksista. Kosmopolitizam, bilo da se radilo o međunarodnom socijalizmu ili međunarodnim finansijama, bio je za njega anatema. Ne samo kao sanjar snova rođen je iz svog vremena, već i kao socijalista. Kao socijalista, bio je preteča nečega što je još uvijek u utrobi vremena. Njegove duhovne sklonosti bile su pokretu koji se pojavio i intenzivirao tek nakon njegove smrti. Njegovo pravo mjesto nije među marksistima, već među nacionalsocijalistima.

Jer Morris je bio čovjek snažnih strasti i nijedna tokom njegovog života nije bila jača ili postojanija od njegove strasti prema Engleskoj. S koliko ljubavi i razumijevanja piše o njenom vanjskom izgledu.

„Zemlja je mala, previše zatvorena u uskim morima, kako se čini, da bi imala mnogo prostora za širenje do ogromnosti; nema velikih pustoši koje preplavljuju svojom tmurnošću, nema...“

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

velike samoće šuma, bez strašnih, neutabanih planinskih zidova: sve je odmjereno, izmiješano, raznoliko, lako klizi jedno u drugo; male rijeke, male ravnice koje se brzo šire - brda koja se mijenjaju, sve okruženo prekrasnim urednim drvećem; mala brda, male planine, okružene zidovima ovčjih staza: ni zatvor ni palata, već pristojan dom.

Isto to privrženo divljenje prožima divne opise engleskih pejzaža u uvodima, mjesec za mjesecom, priča „Zemalni raj“ i stalna je pratnja sna o obnovljenoj i probuđenoj Engleskoj, što je tema „Vijesti niotkuda“, te daje takvu boju i sjaj „Snu Johna Balla“. Morrisov socijalizam je, zaista, uveliko bio inspirisan željom da se spasu ili povrate stare engleske vrijednosti, slava njene arhitekture, ljepota njenog pejzaža, individualna izrada koja je čak i od njenih najskromnijih ljudi učinila zanatlije, karakter njenog naroda „rustikalnim i uskogrudnim, ali ozbiljnim, istinoljubivim i jednostavnih navika“. U zabačenom kutku Gornjeg Temze, jednom je rekao publici u Birminghamu, upravo je vidio pola tuceta „malenih seoskih crkava, od kojih je svaka prekrasno umjetničko djelo. To su djela seoskih seljaka s obale Temze, kako biste nas nazvali - ništa grandioznije od toga. Kad bi ih ista vrsta ljudi sada projektovala i gradila, ne bi mogli napraviti ništa bolje od običnih, jednostavnih malih nekonformističkih kapela koje se viđaju razasute po novim naseljima. To je ono čemu odgovaraju...“ A o Westminsteru je napisao da „autori ovog velikog epa nisu ostavili imena iza sebe. Jer to je zaista djelo nikoga drugog nego naroda jugoistočne Engleske. To je bilo djelo nerazdvojne volje skupine ljudi, koji su radili, onako kako su živjeli, jer nisu mogli drugačije...“ Pronaći u terminima modernog života neki ekvivalent tog dostignuća, taj duh ranije, sretnije Engleske - to je bila pokretačka snaga Morrisovog socijalizma.

Njegovo pravo mjesto je, dakle, u socijalizmu koji je prestao biti kosmopolitski i postao nacionalni. A budući da je natopljen srednjim vijekom, osjećao bi poseban interes za sve ove aspekte nacionalsocijalizma koji podsjećaju na srednjovjekovne zanatske cehove. Da bi Korporativna Država trebala zasnivati građanstvo ne samo na teritorijalnoj osnovi već i na aktivnom članstvu u velikom cehu radnika, činilo bi mu se najvišim zdravim razumom.

Zaista bi požalio što su inženjeri i tehničari u srednjem vijeku u velikoj mjeri zamijenili individualne zanatlije. Ali bi smatrao da je, prepoznajući važnost organizovanih radnika kao takvih, Korporativna država bila inspirisana pravom idejom.

Predugo je politika bila odvojena od potreba i želja običnog čovjeka i prepuštena specijaliziranim rukama onih advokata, nitkova koji su preduhitrivani i pokajnici čijih se monopola ljutita populacija u "Snu o Johnu Ballu" toliko želi riješiti. U "Vijestima niotkuda" Parlament je samo zanimljiva relikvija. Engleskom upravljaju Englezi i za Engleze i prestala je biti pijun finansijskih interesa koji danas manipuliraju njenom stranačkom politikom u Westminsteru.

Još jedna karakteristika nacionalsocijalizma koju bi Morris bezrezervno odobrio jeste njegovo insistiranje na fundamentalnom značaju poljoprivrede. Morris, poput današnjih nacionalsocijalista, zamišljao je sretnu zajednicu ne u smislu velikih gradova, već društva koje se pretežno bavi poljoprivredom. Zemlja je za njega strast. „Zemlja, njen rast i njen život! Kad bih samo mogao reći ili pokazati koliko je volim!“

Ali ne samo kao nešto o čemu se pišu pjesme. Također kao nešto za kultiviranje i odgajanje snažne rase. Jedan od najljepših prizora na svijetu za Morrisa bili su „zeleni hektari s započetim porastom“, a u jednom od svojih pisama govori o augustu, sa svojom zlatnom žetvom.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

polja, kao najbolji od svih mjeseci za razgledavanje engleskog sela. „Vijesti niotkuda“ ima divnu vinjetu kosaca koji rade u dolini Temze, svi veselo odjeveni tako da je livada izgledala kao gigantska gredica tulipana. „Sve ruke su radile namjerno, ali dobro i postojano, iako su bile bučne od veselog razgovora kao gaj jesenjih čvoraka.“ Selo je odavno prestalo biti podcjenjivano, zanemareno, dosadno. Drugdje piše: „Želim da grad bude impregniran ljepotom sela, a selo inteligencijom i živopisnim životom grada.“

Morris bi, zaista, s oduševljenjem prihvatio cijelu doktrinu koja se naziva ekonomskom autarhijom. Razumio je romantiku i korisnost trgovine i slike, ispod starog Londonskog mosta, kako zapljuskuju zeleni valovi.

> „Nekoliko kobilica koje nose levantinske štapove,
> izrezane od tise na izgorjelom brdu, i šiljaste posude
> koje su grčke ruke mukotrpno punile, i čuvale oskudne
> začine s nekog dalekog mora, firentinsko zlatno platno,
> i ipresku tapiseriju, i platno iz Brugesa, i bačve
> iz Guienne.“

Određene lijepe i rijetke stvari nužno se moraju nabaviti putem trgovine. Ali za modernu ekonomsku doktrinu o životu od vlastitog izvoza, o žrtvovanju svega za "povoljni trgovinski bilans", on je imao samo prezir. Temelj i tajna sretnog života za njega su ležali u proizvodnji stvari iz vlastitog tla. Klasičan izraz ovog osjećaja može se naći u njegovom opisu života ljudi iz Burgdalea u toj plemenitoj romansi "Korijeni planina". U "Vijestima niotkuda" Engleska se oslobodila svoje ovisnosti o ogromnoj vanjskoj trgovini i pronašla sreću i znatno obilje iz vlastitih resursa.

Još jedna veza između nacionalsocijalizma i Morrisa može se naći u filozofiji prvog, Kraft durch Freude (Snaga kroz radost). Ovo se usko poklapa s Morrisovim učenjem o radosti u radu. Veliki dio obične socijalističke propagande nastoji predstaviti rad kao prokletstvo. Ovo je miljama daleko od Morrisa. „Pokušao sam zamisliti šta bi se dogodilo sa mnom“, piše on, „da mi se zabrani moj uobičajeni svakodnevni rad; i znao sam da bih umro od očaja i umora.“ Ali on je smatrao da „nijedan posao koji se ne može obavljati sa zadovoljstvom u njemu nije vrijedan rada“, i trudio se kroz svoj socijalizam da osigura da svi njegovi saradnici također budu u mogućnosti da biraju posao koji im se sviđa i da ga vole kao što ga je on volio. O seoskim seljacima s obale Temze na koje je već aludirao, napisao je: „Bilo je vrijeme kada je svako ko je nešto pravio pravio umjetničko djelo, osim korisnog komada robe, i to im je pružalo 'zadovoljstvo da ga naprave'. Šta god da sumnjam, u to ne sumnjam.“ I osvrćući se na današnje vrijeme, on kaže: „U pravilno uređenom stanju društva, svakom čovjeku koji je voljan raditi trebalo bi osigurati: Prvo, častan i dostojan posao; Drugo, zdrav i lijep dom; Treće, potpuni odmor za odmor uma i tijela.“ Koliko smo danas daleko od toga! Gledajući kroz prozor na Hammersmith, on čuje „viku i vrisku i svu degradaciju bačenu na slavni jezik Shakespearea i Miltona“ i vidi „brutalne, bezobzirne figure i lica kako prolaze“. „Znam po svojim vlastitim osjećajima i željama šta ovi ljudi žele, šta bi ih spasilo od ove najniže dubine divljaštva: zaposlenje koje bi poticalo njihovo samopoštovanje i steklo pohvalu i simpatije njihovih bližnjih, i prebivališta u koja bi mogli dolaziti sa zadovoljstvom, okruženje koje bi ih umirilo i uzdiglo; razuman rad, razuman odmor.“ On ne vjeruje u pretjeranu specijalizaciju - čovjek bi trebao biti u stanju da se posveti mnogim različitim stvarima. A zadovoljstvo se može naći u naporu i trudu, kao i u delikatnijem i profinjenijem radu. „Vijesti niotkuda“ sadrže živahnu

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

opis grupe ljudi koji energično popravljaju put i njihovog zadovoljstva u tome, te riječ žaljenja što grubi poslovi postaju prilično rijetki u ovim utopijskim vremenima.

Još jedna dodirna tačka između Morrisa i nacionalsocijalizma je njegova strastvena želja da se narod vrati svojim korijenima. Od početka do kraja bio je veliki sjeverni Evropljanin. Možda se prepirao s Hitlerovim insistiranjem na rasi, smatrajući ga pretjeranim, ali je mrzio kosmopolitizam koji je proizveo to insistiranje i bio je duboko nordijski u srcu. Iako je volio sve elemente koji doprinose formiranju engleskog karaktera i priče, ipak je imao posebnu naklonost prema onima koji su sjevernjački. Dakle, iako je kao pripovjedač u potpunosti odao počast klasičnim i keltskim korijenima iz kojih i mi crpimo krv i snagu, prepričavajući njihove sage s ljubavnim entuzijazmom, ipak se oko sjevernjačke sage javlja njegov najveći entuzijazam, a posebno one islandske sage koju je tako oštro i dirljivo napisao u "Pjesmama usput". Njeni nepoznati pisci pronašli su "čaroliju kojom se magla straha otopila" i njima se Morris okrenuo u stresovima vlastitog života i mogao je reći retrospektivno: "Pa, pomogli ste mi u mojoj potrebi." To što ljudi nisu trebali znati ove priče uzrokovalo mu je fizičku bol i prepričavajući ih u svom "Sigurdu Volsungu", neštedišno je davao svu svoju snagu. Dva puta je posjetio Island i počeo ga smatrati nekom vrstom Svete zemlje naše rase.

Naša današnja oslabljena Engleska mogla bi s prednošću disati taj inspirativni, okrepljujući zrak.

Čak i iz tako kratkog pogleda, očigledno je da su Morrisove veze s nacionalsocijalizmom najupečatljivije prirode. Njegove vjerojatne kritike nije teško zamisliti.

Bio je veliki pjesnik, a u pjesniku uvijek postoji nešto anarhističko. Najmanje privlačna stvar za njega kod nacionalsocijalizma bio bi veliki naglasak koji obično stavlja na državu. Čineći to, nacionalsocijalisti mogu biti u pravu; barem je sigurno da je tokom perioda velike krize i tranzicije, kada se stvaraju i isprobavaju novi oblici, snažna ujedinjena komanda neophodna za opstanak. Ali uvijek postoji opasnost da visoko centralizirana organizacija, budući da je neophodno sredstvo za društveno zdravlje u vremenima stresa, može potrajati i postati sama sebi cilj, u danima kada je potrebna veća sloboda. Nacionalsocijalizam se može nositi s tom opasnošću ako i kada se pojavi. U međuvremenu, nije loše podsjetiti se od tako snažnog prethodnika kao što je William Morris da, pod pretpostavkom da su ostale stvari jednake, nacionalsocijalizam, kada se novi oblici koje je stvorio čvrsto uspostave i konsoliduju, treba da teži manjem, a ne većem uplitanju države.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Jevrejski mit od "Skeptika"

Na godišnjem sastanku Britanskog udruženja u Nottinghamu u septembru 1936. godine, g. H.G. Wells je iznio historijsku istinu u vezi s ulogom koju su Jevreji igrali u religijskoj misli, za koju je tvrdio da je bila uveliko preuveličana. Kada je g. Wells održao svoj govor, Jevreji iz svih društvenih slojeva izašli su da odgovore i naveli mnoge nejevrejske javne ličnosti da odbace stavove g. Wellsa. Glavni jevrejski argument u njihovim odgovorima bio je - kao što je to bilo od početka - da su hebrejski proroci podučavali čovječanstvo monoteizmu.

Veliki problem je da li se ova hebrejska tvrdnja može utvrditi na osnovu klinastih dokumenata i klasičnih autora, koji se poklapaju s periodom hebrejskog porijekla i Jevrejskog kraljevstva u Palestini.

Nevjerovatno je da svi gore navedeni izvori dokazuju upravo suprotno od tih tvrdnji.

Egipatski dokumenti Srednjeg carstva (1750-1350 . p.n.e.) za vrijeme dva Amenhotepa, nesumnjivo pokazuju da su oko 1400. p.n.e. Akhenaten i njegov dvor izvršili vjersku revoluciju uvođenjem monoteizma kao državne religije. Činjenice su pažljivo opisane u Cambridgeovoj antičkoj historiji.

Dokazi latinskog historičara Justina da porijeklo Jevreja potiče iz Damaska sada su više nego potvrđeni pismima iz Tell-Amarne. Ova prepiska pokazuje da je Kanaan mnoga stoljeća bio samo egipatska granična provincija čiji je posjed često osporavan od strane Hetitija. Jezik prepiske bio je vavilonski.

Ova pisma iz Tell-Amarne dodatno su osvijetljena hetitskim arhivom Boghaz-Keuya.
Oba spominju klasu ljudi po imenu Habiru, klasu robova. Učenjaci jevrejskog porijekla u svim zemljama poriču da Habiru imaju ikakve veze sa Hebrejima. Postoje zanimljivi detalji u pismima iz Tell-Amarne. Šest pisama upućenih egipatskom faraonu su od izvjesnog Abdi-hibe, guvernera Urusalima (Jerusalima). Vjerujem da je ovo Abdi-hiba egipatska transkripcija samog imena Abraham, u svakom slučaju porijeklom iz Sirije, dok Stari zavjet dovodi Abrahama iz Ura Kaldejaca. Abdi-hiba je teško pogođen Habiruima (oko 1400. godine prije nove ere). U pismu za pismom on traži vojnu pomoć od Egipta. „Kralju, gospodaru mom, Suncu mom. Abdi-hiba, slugi tvome, pred nogama kralja, gospodara moga, sedam i sedam puta padam. To je kleveta, ono što oni tvrde protiv mene. Gle, ja nisam princ... Gle, ni otac moj ni majka moja nisu me postavili na ovo mjesto; ruka moćnog kralja dovela me je do toga da uđem u kuću svoga oca.“

...

U drugom pismu tražeći pomoć piše faraonu: „Habiru osvajaju kraljeve tvrđave... svi su izginuli. Neka kralj, moj gospodaru, pošalje pomoć svojoj zemlji.“

Stari zavjet ne poznaje nijednu od ovih ili kasnijih činjenica, ništa o velikom svjetskom ratu vođenom između Ramzesa II (1292-1225. p.n.e.) i Hetita iz Kadeša, gdje su se sve organizirane države tog vremena pridružile jednoj ili drugoj od dvije zaraćene strane.

Nema ni riječi o kralju Davidu ili Solomonu iz bilo kojeg izvora, osim usmene tradicije

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Starog zavjeta napisanog mnogo vijekova kasnije, vjerovatno tokom ropstva u Babilonu, odnosno nakon 585. godine prije nove ere. Činjenica da se o njima ne govori ni u jednom izvoru ne isključuje nužno mogućnost njihovog postojanja i približnu istinitost priče; tim više što je zemlja koja je bila najviše zainteresovana za Siriju i Palestinu, Asirija, tada bila u pomračenju, odnosno oko 1000. godine prije nove ere.

Sljedeći klinasti dokazi postavljaju pitanja o porijeklu imena Jahur-Jehova. Starozavjetna tradicija o jevrejskom porijeklu imena je dobro poznata. Ali aramejski natpisi pronađeni u Zinjirliju (srednja dolina Eufrata) jasno pokazuju da je u vrijeme invazije Tiglat-Pilesera III (740. p.n.e.) na zemlju Sam'al, postojalo malo nezavisno kraljevstvo Y'di, koje se zaista zove Yaudi. Ovu dinastiju Y'di je očigledno osnovao u 8. vijeku p.n.e. Krl; kojeg je naslijedio Para I, koji je ostavio natpis svom bogu Hadadu. Stoga se ispostavilo da kralj Azrian od Yaudija, koji je do otkrića ovog aramejskog natpisa identificiran s Azarijom od Jude (2. Kraljevima, xv.), pripada srednjoj eufratejskoj dinastiji. Ovo otkriće je također stvorilo veliki poremećaj u starozavjetnoj priči.

Tokom cijelog perioda vojne moći Asirije, od Asurnatsirpala II (884-860. p.n.e.) do kraja Asirije (612. p.n.e.), Asirci spominju jednog kralja Samarije i jednog kralja Jude. Čudno je da se Izrael i Kanaan ne spominju. To su bile male kneževine koje su uvijek bile pritok Asirije, kao i bližeg kraljevstva Damaska. Tokom svojih 35 godina moći, Šabuanasar III (859-824. p.n.e.) je četrnaest puta napao Siriju i Palestinu. Spominje najmanje pet invazija tokom kojih je odvodio ljude iz Palestine u Asiriju. Tiglat-Pileser IV (745-728. p.n.e.), Sargon II (722-705. p.n.e.), Sanherib (705-682. p.n.e.), Azarhadon itd., svi su redom napali i opustošili Siriju i Palestinu, svaki od njih nekoliko puta, i odvodili ljude u Asiriju i Babiloniju. Poput Amenhotepa IV od Egipta, Zoroaster je pjevao himne Suncu i Ahuramazdi, najčistijem obliku monoteizma od početka 8. vijeka prije nove ere.

Jedan bog Ahuramazda, izvor dobrote i čistoće, preživio je čak i nakon - i vjerovatno zahvaljujući - mučeništvu samog Zoroastera. Dokaz za to je da su Ahemeni (od 548. godine prije nove ere nadalje) usvojili Ahuramazdu kao svog jedinog boga. Sada se može dokazati da je Zoroaster živio u prvoj polovini 8. vijeka prije nove ere. Narodi Sirije i Palestine, raspršeni po cijelom Asirskom carstvu deportacijama, nisu bili potpuno nesvjesni monoteističke doktrine Zoroastera.

Stari zavjet kaže da je Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) iz Starog zavjeta, kralj Babilona, odveo židovski narod u ropstvo (oko 555. godine prije nove ere). O tome nema zapisa u babilonskim tekstovima. Ali pod pretpostavkom da je to istina, kao što najvjerovatnije jeste, židovski zarobljenici u Babilonu, nakon uništenja hrama u Jerusalemu, posebno, prirodno bi bili skloni dubljem razmišljanju. Zoroastrijska religija je tamo morala biti prilično rasprostranjena.

Postoji dokaz da je zapadna Azija bila duboko potresena potpunim padom Asirije (612-606. p.n.e.) i usponom arijevskih rasa, koje su svi manje-više obožavali Zoroastera. Ideja o jednom bogu morala je prodrijeti čak i među tako konzervativan narod kao što su Babilonci. Nabunaid (553-538. p.n.e.), posljednji kralj Babilona, svjestan rastuće plime, pokušao je spriječiti opasnost.
Pod jednim ili drugim izgovorom, sakupio je u prijestolnicu sve idole iz različitih babilonskih gradova i slike lokalnih bogova. Ta akcija izazvala je ogromno nezadovoljstvo među lokalnim svećenicima i ogromnim brojem njihovih pristalica. To je vjerovatno jedan od razloga zašto babilonska vojska nije pružila otpor kada je Kir tiho ušao u grad (538. p.n.e.) i okončao Babilonsko carstvo.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Starozavjetna tradicija kaže da je Kir pustio jevrejske zarobljenike. Mislim da se opušteni Perzijanac uopće nije brinuo o ljudima u gradu, sve dok je primao danak. Moje je mišljenje da su jevrejski monoteizam u Palestinu donijeli zarobljenici Babilona. Kritički pregled Ezre 1 i drugih poglavlja u Hronikama podložan je takvom tumačenju. Rasna svijest je rasla među Jevrejima - ako je ikada prije velikog raseljavanja 71. godine nove ere - kao posljedica ropstva u Babilonu. Iskustvo je dokazalo da previše bogova nije spasilo čovječanstvo. Postojala je veća vjerovatnoća iskupljenja obožavanjem jednog svemogućeg boga.

Naučnike je uveliko zbunila činjenica da je tokom helenističkog perioda uobičajeno sredstvo komunikacije među Jevrejima bio grčki. Naravno, tu su bili i Sinedrion i sveštenstvo. Glavni govor među semitskim domorocima izgleda da je bio narodni aramejski. Ne može se utvrditi da li su jevrejski sveštenici međusobno govorili hebrejski.

Bez ikakve sumnje, Ciceron je najinteligentniji i najpravedniji državnik Rimske Republike. U svijetu potpune korupcije i razuzdanosti, on je sam s Katonom, protiv kojeg nije podignuta nikakva optužba za podmićivanje ili nedolično ponašanje. Njegovi spisi dokazuju raspon njegovih intelektualnih moći i razmišljanja. Među stotinama konzula i pretora, on je jedini konzul koji se vratio iz Kilikije s časnim dosijeom. Ciceron je uzvišeni politički mislilac, pravedan i pošten. Vrlo je objektivan u pogledu stranih naroda. Pisao je o lakomislenosti Grka, o ropstvu Lidijaca, ali nikada nijednog od njih nije nazvao neprijateljima Bornea. Samo Jevreje on iznova i iznova naziva „našim neprijateljima“. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Sljedeća stvar je optužba o jevrejskom zlatu... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.—Što se tiče zlata koje Jevreji izvoze u Jeruzalem iz Italije i iz svih naših provincija. . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.—Ali oduprijeti se ovom varvarskom praznovjerju bio je čin dostojanstva, osuđivati čin najvećeg broja Jevreja često su bili najveći broj Jevreja. skupštine, održane u odbrani interesa Republike.

. . . Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.— Religiozna vjera Židova, naših neprijatelja, nije bila prepreka. . . itd, itd.

Ovaj Ciceronov govor je vjerovatno jedno od najljepših i najpatriotskijih djela na latinskom; međutim, u posljednjih pedeset godina nije bilo njegovog školskog izdanja za javne škole i univerzitete u ovoj zemlji, iz očiglednih razloga. Niti je bilo izdanja Tacitovih Historija , iz istog razloga. Tacit (Annalium.il.85) spominje da je za vrijeme cara Tiberija senat izdao dekret kojim se zabranjuje egipatsko i jevrejsko bogosluženje i protjeruje 4.000 jevrejskih oslobođenika iz Rima na Sardiniju, a preostalima odmah napušta Rim.

Tacit zapravo u jednom odlomku navodi da su u najuspješnijem periodu Jevrejskog kraljevstva (od vijeka prije nove ere do uništenja Jerusalima od strane Tita 70. godine nove ere) Jevreji obožavali magareću glavu u svom hramu. (Tacit: Historiarum V. 2-5).

Horacije i Juvenal imaju mnogo toga drugog za reći o njima. Konstantin, takozvani Veliki, počinio je užas dozvolivši kanonizaciju Starog zavjeta na prvom Nikejskom crkvenom saboru 325. godine nove ere. Otprilike jednu ili dvije generacije Jevreji su postali veoma popularni širom kršćanskog svijeta kao sinovi proroka. Ali jedva da je prošao i jedan vijek (tj. od početka petog vijeka) prije nego što je masama njih naređeno da napuste Carigrad i Aleksandriju.

Nema sumnje da su, s ciljem osvete nad 'kršćanstvom', Židovi

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

odigrao je značajnu ulogu u organiziranju islamskog pokreta. Ipak, vrlo je neobično da su, uprkos uslugama koje su pružili Jevreji, prvi kalifi na njih nametnuli strašni fanatizam.
Kao "narodi Knjige", Arapi nikada nisu prisiljavali kršćane da prihvate islam, osim formalnog poziva. Ali sve do abasidskih kalifa (850. godine nove ere) islam nije priznavao Jevreje kao monoteiste.
Čitave zajednice Jevreja u dijelovima Levanta bile su prisiljene na preobraćenje, a muškarci su potisnuti u prve redove islamskih vojski.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Muslimanski svijet i Palestina, autor A. Yusuf Ali

Britanska politika u Palestini iz ISTOČNOG RATA bila je stalna rana u odnosima između Velike Britanije i muslimanskog svijeta. Nesporazumi koje je stvorila bili su dovoljno loši 1920-ih - 1930-ih je vrućina koju su izazvali bila toliko ogromna da postoji opasnost od eksplozije. A u ovoj milosti 1938. godine, svjetska situacija se pogoršala tako brzo da niko ne može sebi priuštiti da ignoriše Palestinu kao važan faktor za budući mir u svijetu. Britanske vlasti su na nejasan način shvatile svoju nemoguću situaciju i u roku od dvije godine poslale su dvije komisije da im pomognu u rješavanju problema. Ono što nisu shvatile jeste snaga muslimanskog osjećaja i neosporni temelji na kojima se taj osjećaj zasniva.

Nije istina da su samo arapske zemlje zainteresirane za ovo pitanje. Svake sedmice novine iz Indije donose vijesti o sastancima u raznim centrima u zemlji, izražavajući saučešće Arapima i tražeći od Velike Britanije da promijeni svoju politiku u Palestini.

Ne samo muslimani, već i hindusi nisu zainteresirani za ovo pitanje. Više puta je obilježen Dan Palestine, na koji su održani snažni govori. Hidžrat (dobrovoljno progonstvo) i nesaradnja s vladom predloženi su kao sredstva za vršenje pritiska na vlasti. Javanski muslimani pod holandskim suverenitetom pokazali su isti živi interes i prouzrokovali su mnogo neugodnosti svojoj vladi. U francuskim muslimanskim kolonijama, palestinski osjećaj značajno doprinosi vrlo složenim problemima s kojima se francuska kolonijalna politika mora suočiti. I sasvim je prirodno da u samim arapskim zemljama osjećaj simpatije prema njihovoj arapskoj braći i ogorčenja zbog represije i nepravde koja se prakticira u Palestini pronađe snažan izraz.

Princ Saiful Islam od Jemena, sa svojom krunidbenom delegacijom 1937. godine, javno je izrazio svoja duboka osjećanja i osjećanja svog naroda na sastancima u Londonu. Govoreći na prijemu kojem su prisustvovali razni članovi diplomatskog kora, rekao je: „Svi muslimani svijeta saosjećaju s Arapima Palestine i neće se smiriti dok se palestinsko pitanje ne riješi bez ugrožavanja građanskih prava Arapa.“ I Jemen od tada nije šutio, već je uložio razne napore da predloži rješenje.

Irak je bio još uporniji. Sadašnji premijer Iraka dao je izjave koje su u nekim krugovima kritikovane kao "očigledne indiskrecije". Ako su to i bile indiskrecije, barem su bile inspirisane istinskom zabrinutošću da britansko javno mnjenje ne bude zavedeno u daljnje greške u Palestini. Vjeruje se da je njegova nedavna posjeta Londonu (u jesen 1938.) bila uglavnom s ciljem predstavljanja nekog razumnog rješenja palestinskog pitanja i da je bila odgovor na vrlo snažan osjećaj po tom pitanju koji postoji među njegovim narodom u Bagdadu. Transjordanija, kao susjed i u nekim aspektima dio istog geografskog područja, naravno, intimno je zainteresovana. Kralj Abdul Aziz Ibn-Saud iz Saudijske Arabije do sada je održavao diplomatsku šutnju, ali njegovi podanici, vatreni Ikwan, možda su među najvažnijim arapskim grupama koje prate događaje u Palestini sa više od platonskog interesa.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Sirija se nalazi u porođajnim mukama svoje nove slobode kao suverena arapska država, a arapski pogled na Palestinu nigdje nije aktuelnije pitanje nego u Damasku. Historijski i geografski, Palestina je dio Sirije, a palestinska pobuna uživa najiskrenije simpatije i podršku u novonastaloj sirijskoj republici. Veliki muftija Jeruzalema je izbjeglica u jednoj od konstitutivnih država Sirije - Damask je bio i ostao jedan od najvažnijih centara za podršku palestinskoj arapskoj stvari. Više od jednog međunarodnog muslimanskog kongresa održano je u Bludanu (blizu Damaska). Posljednji takav kongres održan je u Kairu u oktobru 1938. Prisustvovali su mu muslimanski članovi zakonodavnih tijela iz raznih zemalja. Kongres se obavezao na odbranu Palestine, uspostavljanje nacionalne vlade u zemlji i napuštanje nepraktične ideje o jevrejskom nacionalnom domu u Palestini. Međunarodni sastanak žena koje podržavaju arapsku stvar u Palestini održan je u Kairu pod predsjedavanjem gđe. Sharawy, odmah nakon parlamentarnog kongresa. Egipćani, i narod i njihovi vjerski i parlamentarni vođe, svim srcem su za ovu stvar. A Egipat je intelektualni fokus svijeta koji govori arapski.

Dakle, praktično imamo jednoglasan glas muslimanskog svijeta u otporu jevrejskim ambicijama u Palestini. Kršćani u arapskim zemljama su također potpuno složni sa svojom muslimanskom braćom po ovom pitanju. Nije pretjerano reći da je cijeli Bliski istok u plamenu zbog ovog pitanja, a cijeli muslimanski svijet je u simpatijama i saradnji.

Ove države postepeno dobijaju na moći i značaju. Njihova ambicija je formiranje kompaktnog bloka, a niz ugovora je pregovarano u cilju ostvarivanja ovog cilja. Iran i Turska su se pridružili nekim od ovih ugovora. Da li se isplati otuđiti tako važne elemente u stanovništvu zapadne Azije i sjeverne Afrike kako bi se sprovela Balfourova deklaracija, koja je sama po sebi bila u suprotnosti s obećanjima datim Arapima? Zaista, ako se žele ispuniti jevrejski zahtjevi, oni bi prekršili suštinski dio same Balfourove deklaracije, jer je pismo g. Balfoura lordu Rothschildu, objavljeno 2. novembra 1917. godine, sadržavalo riječi napisane kurzivom ispod:—

> „S odobravanjem gledamo na uspostavljanje Nacionalnog doma za jevrejski narod u Palestini i uložit ćemo sve napore da olakšamo ostvarenje ovog cilja, uz jasno razumijevanje da se neće činiti ništa što bi moglo 'naštetiti građanskim i vjerskim pravima postojećih nežidovskih zajednica u Palestini'.“

Deklaracija je bila dvosmislena i u suprotnosti s britanskim dobrim namjerama prema Arapima. U praksi se pokazala neprovedivom i nanijela je mnogo štete britanskom prestižu u muslimanskom svijetu. To je trenutno stalna rana u svjetskoj politici i vjerovatno će biti plodan uzrok mnogih poremećaja i nemira u budućnosti. Neprijatelji Engleske u njoj pronalaze obećavajuće polje za svoju propagandu i vjerovatno neće propustiti svoje prilike u vrijeme krize ili opasnosti. Sigurno bi inteligentno i dobro upućeno javno mnjenje snažno izrazilo protiv takve farsične politike.

Do sada smo razmatrali samo pitanja politike. Ispitajmo stvar kao pitanje pravde. Jerusalem i Sveta zemlja nisu sveti samo za Jevreje; oni su još svetiji za kršćane i muslimane. Centralni događaj u osnivanju kršćanstva dogodio se u toj zemlji. Urasdžid al-Aksa se izričito spominje kao sveto mjesto u Kur'anu (xvii. 1, 5 i 7). Već 1.868 godina, od uništenja Hrama od strane Tita 70. godine nove ere, Jevreji su protjerani iz zemlje. Već 2.500 godina (od babilonskog ropstva)

Jevreji nisu imali vrhovnu vlast u zemlji. Tokom šest vijekova (od vremena Jošue, 1254. godine prije nove ere, do Nabukodonozorovog osvajanja Jerusalima, 587. godine prije nove ere) pokušavali su vladati mješovitom

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

stanovništvo, ali su bili podijeljeni među sobom. Njihova stvarna moć jedva je trajala dvije generacije, naime: za vrijeme vladavine Davida i Solomona (1055. do 977. p.n.e.). Ni u jednom trenutku nisu činili većinu u stanovništvu, koje su se sastojalo od Filistejaca (po kojima je Palestina nazvana) i raznih arapskih plemena, poput Edomaca, Amalečana, Moabita itd. Židovi su bili u zemlji samo sporadično i samo kao manjina.

Je li pravedno, u ovim okolnostima, govoriti o Palestini kao zemlji Jevreja? Ispravnije je tvrditi da je to dio Jazirat-ut Araba, arapskog ostrva gotovo okruženog Sredozemnim morem, Crvenim morem, Arapskim morem, Perzijskim zaljevom i dolinom Eufrata i Tigrisa.
Ekonomski, Arabija, ako ikada dođe na svoje, može se izdržavati samo prostranstvima plodnih obalnih područja koja okružuju njene pješčane pustinje. Pravno gledano, mandat koji Britanija ima nad Palestinom ne čini Palestinu britanskom teritorijom, niti ovlašćuje Britaniju da raspolaže zemljom kako joj je volja. Ona je povjerenik "nezavisne nacije", a njena funkcija je da "pruža administrativne savjete i pomoć", a ne da dio svoje teritorije daje strancima ili da ga zadržava za sebe. Pakt Lige naroda (član 22) kaže u vezi s Palestinom i Sirijom: "Određene zajednice koje su ranije pripadale Turskom carstvu dostigle su fazu razvoja u kojoj se njihovo postojanje kao nezavisnih nacija može privremeno priznati, uz pružanje administrativnih savjeta i pomoći od strane mandatara sve dok ne budu u stanju da samostalno stoje. Želje ovih zajednica moraju biti glavni faktor pri odabiru mandatara."

Jednoglasna želja većine izvornog stanovništva Palestine, tj. gotovo svih osim nedavno uvedenog stranog elementa, jeste da se proglase suverenom i nezavisnom nacijom. Podnijeli su ogromne žrtve i prolili svoju krv boreći se za taj cilj. Jedini časni put koji preostaje Britaniji je, dakle, sljedeći:

Da se odustane od mandata;

Predati teritoriju narodu kao suverenoj naciji, s ustavom koji je donio
sami ljudi;

Zabraniti svaku buduću jevrejsku imigraciju;

Sklopiti ugovor s novom državom radi razumne zaštite jevrejske manjine koja odluči ostati lojalna članica države i poštivati njene zakone, uz takve garancije za lokalnu autonomiju koje se mogu dogovoriti, na principu factum vale quod fieri non debuit;

Omogućiti slobodan izbor istupanja onima koji ne žele biti uključeni u državu.

Neki takav aranžman će omogućiti budući mir i razvoj i konačno će pružiti pravdu uznemiravani Arapima. Ovo bi bio jedan od posljednjih flagrantnih činova nepravde počinjenih Versajskim ugovorom koji bi se mogao ispraviti na principima pravičnosti, dobre savjesti i razumnog ustupka stvarnim činjenicama situacije.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Fašizam i dijalektika, autor A.

Raven Thomson

Neprekidni napredak fašizma u Evropi izgleda da ukazuje na postojanje novog historijskog procesa, koji se ne može poreći, već ide ka svom neizbježnom završetku.

Marksisti, koji su mislili da su od proroka Karla naslijedili savršeno objašnjenje historijskog napretka, sada su potpuno izgubljeni u objašnjavanju ovog neočekivanog neuspjeha, koji je uništio njihov strateški plan u trenutku kada se pobjeda činila nadohvat ruke proletarijatu. Sasvim je u redu nazvati fašizam "organiziranim izrazom odlučnosti kapitalista da ne ustručavaju ni pred čim kako bi ostali na vlasti", kao što to čini g. John Strachey; ali to ne objašnjava bahat način na koji fašističke vođe tretiraju najveće kapitaliste, niti njihovu potpunu podređenost finansijske slobode nacionalnoj dobrobiti.

Ispitajmo marksistički sistem, "Materijalističko tumačenje historije", da vidimo gdje je pogriješio. Prije svega moramo se vratiti Hegelu, jer, kako je Lenjin rekao, "Marx je nerazumljiv bez Hegela." Hegel sigurno nije bio materijalista; naprotiv, bio je idealista. Vjerovao je da je svemir sav duh, ili tačnije, sav "ideja". To se nije svidjelo Jevrejinu, Karlu Marxu; ali u svom objašnjenju fenomena Hegel je izmislio sistem nazvan "Dijalektika" koji je imao ogromnu privlačnost za suptilni Marxov um.

Hegelov koncept „Univerzuma“ bio je nevjerovatan napor ljudskog intelekta, možda najveće mentalno dostignuće čovječanstva. Vidio je zadivljujući spektakl sveobuhvatne „ideje“ uključene u beskonačan proces samospoznaje. U ovom procesu svi fenomeni, uključujući i postojanje samog čovječanstva, bili su dijelovi ogromne i složene „dijalektike“ ili argumenta, kojim se „ideja“ prepirala sama sa sobom u potrazi za konačnom istinom, ili tačnije, „samospoznajom“. On je proces shvatio kao ponovljeno postuliranje neke „teze“ ili aspekta istine, slično kao što naučnik postulira teoriju da bi objasnio hemijske ili fizičke činjenice.

Kako ova teza, u stvari, ne bi obuhvatala punu istinu, iznudila bi „antitezu“ ili suprotan koncept, koji bi se zatim upustio u „dijalektičku“ borbu s nepotpunom pretpostavkom „teze“. Baš kao što će protivnici naučne teorije iznijeti argumente protiv nje.

Na kraju će iz ove dijalektike proizaći "sinteza“, uključujući aspekte i teze i antiteze u bližem razumijevanju istine. Kako bi ova sinteza tada formirala novu, ali još uvijek nepotpunu, tezu, izazvala bi daljnju dijalektičku borbu, daljnju sintezu i tako dalje, u progresivnoj potrazi za konačnim znanjem. Opet je paralela s napretkom naučnog istraživanja bliska. Sasvim prirodno, Hegel je najviše cijenio čovjeka, a posebno organiziranu, civiliziranu državu, kao najnapredniji instrument u dijalektičkom usavršavanju ideje. Ovo je porijeklo prilično pogrešnog mišljenja da je Hegel zagovarao obožavanje države. Zapravo, Hegel je bio panteista; možda najintenzivniji monoteista ikada poznat čovječanstvu.

MARX I DIJALEKTIKA

Marx je imao malo intelektualnih sposobnosti od Hegela, čiji je sistem opisan samo u najgrubljim crtama.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

gore navedeni obrazac, ali se držao dijalektičkog procesa kao objašnjenja i opravdanja za klasni rat. Dijeleći Hegelovo poštovanje prema čovjeku i organiziranoj državi, Marx je bio posebno zainteresiran za razvoj društva u okviru dijalektičkog procesa. Smatrajući društvo instrumentom proizvodnje, a ne poput Hegela instrumentom znanja, smatrao je "radnike" jedinim dijelom društva koji ima pravo na poštovanje i osuđivao je nesavršenost društva koje je davalo moć i prestiž parazitima i neproizvođačima.

Marksističko „materijalističko tumačenje historije“ zasniva se na dijalektičkoj borbi između klasa društva s konačnim ciljem usavršavanja besklasnog društva u kojem će svi „raditi“, odnosno svi biti uključeni u proces proizvodnje. Iako ova marksistička shema daleko od uzvišenog univerzalnog koncepta hegelovske filozofije, ipak ne može a da ne zasluži simpatično razmatranje svih realista koji odbacuju i idealizam i materijalizam kao potpune filozofije postojanja. Možda ne dijelimo marksističke predrasude u korist materijalnih proizvođača i možda i dalje zauzimamo počasno mjesto za tragaoce za Istinom, bilo kroz umjetnost, nauku ili religiju, ali se bunimo protiv dominacije društva od strane bilo koje sekcijske klase, posebno ako ta klasa ne doprinosi ni spoznaji Istine ni proizvodnji bogatstva.

RAZVIJAJUĆA CIVILIZACIJA

Kakav god bio naš pogled na krajnju istinu Hegelove filozofije, ne može se poreći da Hegelova "Trijada" teze, antiteze i sinteze zaista formira fundamentalni ritam postojanja i u prirodi i u društvu. Od protona i elektrona koji se spajaju da formiraju atom do muškarca i žene koji se spajaju da formiraju porodicu, može se pronaći ista fundamentalna trijadna osnova. U društvu važi isti zakon u kontinuiranom dinamičkom procesu, za koji je Marx, bez sumnje s pravom, smatrao da će se završiti usavršenim besklasnim društvom. Pratimo ovaj proces kroz razvoj evropske civilizacije.

Moderna Evropa ima svoje daleko porijeklo u uticaju barbarskih hordi na Rimsko carstvo. Koji savršeniji primjer dijalektičkog procesa bi se mogao dati? Teza o rimskoj civilizaciji, vještačkoj, materijalističkoj i dekadentnoj, bila je osporena svojom antitezom, njemačkim barbarstvom, prirodnim, idealističkim i muževnim. Rezultat je bila gotovo savršena sinteza, nakon gorke dijalektičke borbe osvajanja, ponovnog osvajanja, ropstva i vandalizma, kada se feudalni sistem uzdigao na ruševinama Rima, predvođen barbarskim vođama koji su, ipak, i dalje nosili tradicionalne titule carskog Rima, dux (vojvoda), comes (grof), imperator (car) i tako dalje, vladajući nad vilama, ali nedavno oslobođeni iz službe rimskih vila.

Ovaj feudalni sistem je u potpunosti počivao na vojnoj moći zaštite mačem u zamjenu za vojnu službu gospodaru. Sasvim prirodno, u dijalektičkom procesu (koji je Marx potpuno ignorisao), vojna moć izazvala je svoju potpunu antitezu - duhovnu moć. Moć feudalnog barona bila je izazvana moći svećenika, a srednji vijek je odzvanjao velikom borbom Crkve i države; koja je kulminirala rivalstvom pape i cara koje je završilo u Canosi trijumfom papstva i nevjerovatnom sintezom vojne i duhovne moći u križarskim ratovima.

Papinska supremacija, međutim, centralizirana u Italiji, postala je nepodnošljiva za provincijsko plemstvo, koje je na kraju slomilo moć Rima tokom Reformacije i osnovalo nezavisne države Evrope, razbijajući prethodno jedinstvo kršćanstva. Uslijedila je još jedna sinteza kada su se plemići i svećenstvo ujedinili u službi apsolutne monarhije. Nije važno da li

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

To je postignuto nemilosrdnim metodama Henrika VIII, ili finoćom Luja XIV, koji je kardinala postavio za svog glavnog državnog ministra: u protestantskim i katoličkim nacijama, sinteza monarhije okončala je dijalektičku borbu svjetovne i duhovne moći.

Monarhija je, međutim, bila samo štit i opravdanje za privilegije rođenja i sveštenstva, one aristokratske privilegije koju Karl Marx pogrešno naziva "feudalnom". Sada konačno ulazimo u kratki period historije koji jedino zanima marksiste, period kada materijalistički motivi počinju dominirati nad idealističkim motivima i počinje se osjećati klasna dominacija. Neizbježno je da su obični ljudi negodovali i bunili se protiv aristokratskih pretenzija, a Velika pobuna, Francuska revolucija, "luda godina" 1848., bili su samo incidenti u ogromnoj dijalektičkoj borbi koja je završila svrgavanjem aristokracije. Pa ipak, nemilosrdna logika sinteze samo je okončala jednu privilegiju da bi započela drugu, još goru nego prije. Građani ponosni na novčanike zamijenili su zemljoposjedničku aristokraciju. Privilegija rođenja ustupila je mjesto privilegiji bogatstva.

Aristokracija je ustupila mjesto plutokraciji.

KAPITALIZAM

Tako je došao kapitalizam i nova dijalektika klasnog rata između privilegovanih vlasnika imovine i obespravljenog proletarijata radnika i seljaka koji su držali svoj simbolični srp i čekić. Poput feudalnog zemljoposjednika, industrijski kapitalista se oslanjao na čistu Moć kako bi održao svoju poziciju i, poput feudalnog zemljoposjednika, dočekao ga je apel za Pravo od strane svojih radnika, koji su se suprotstavili njihovom negativnom otporu njegovoj pozitivnoj moći. Sindikati su ujedinili radnike i razvili njihovo pravo na štrajk i uskraćivanje rada kao moćno obrambeno oružje.

Organizacija je bila ključni dio ove operacije, a veliki sindikalni pokreti su se formirali u svim nacijama zapadnog svijeta.

Industrijski kapitalisti su odgovorili izgradnjom vlastitih ogromnih trustova i kombinata, koji su se ubrzo proširili daleko izvan nacionalnih granica u međunarodne federacije povezane s krajnjim kapitalističkim gospodarima međunarodnih financija. U međuvremenu, i radnici su širili svoje sindikate u sve veće organizacije, tražeći međunarodne veze i na kraju se oslanjajući na Moskvu i Staljina za vodstvo u svjetskoj revoluciji. Tako su rasle rivalske organizacije Međunarodnih financija i Međunarodnog socijalizma, postrojene za ono što su marksisti s ljubavlju nadali da će biti posljednja borba za društveni milenijum. Čudna paralela, zaista, s međunarodnom organizacijom feudalne Evrope pod carem i papom za ono što su milioni u to vrijeme zamišljali da će biti religijski milenijum.

Zašto je ovaj milenijum nepodnošljivo uskraćen? Proizvodne moći su enormno proširene naučnim izumima i tehničkim napretkom posljednjih godina, a ipak životni standard masa ljudi ostaje nizak, a društveni uslovi žalosni.

U međuvremenu, veća efikasnost proizvodnje samo podrazumijeva stvaranje ogromne armije nezaposlenih. Kako se to može objasniti? Zašto socijalna revolucija visi u plamenu?

PRIVILEGIJA VLASTI

Objašnjenje je da organizacija za moć donosi vlastitu korupciju. Razvoj gigantskih sindikalnih organizacija daje vođama tih organizacija ogromnu moć.
Tada postaju nevoljni riskirati svoje organizacije u kulminaciji klasnog rata kako bi stvorili besklasnu državu, u kojoj će takve organizacije izgubiti svoje glavno opravdanje. Trgovina

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Sindikalni šefovi koji komanduju milionima ljudi, baš kao i monopolistički kapitalisti koji komanduju milionima novca, imaju lični interes u održavanju sistema koji im daje veliku ličnu moć.

Dakle, imamo novu i korumpiranu sintezu. Finansijeri i sindikalni zvaničnici sklapaju primirje, a kasnije čak i stupaju u savez kako bi branili sistem koji je toliko koristan za oboje. Prva izdaja dogodila se kada se sindikalni vođa, Ben Turner, sastao s međunarodnim jevrejskim finansijerom, Alfredom Mondom (kasnije Lordom Melchettom) i potpisao ozloglašeni sporazum Mond-Turner kojim se odriče udarnog oružja. Druga i ozbiljnija izdaja dogodila se nedavno kada su se šefovi sindikalizma i finansijeri svjetskog kapitalizma udružili da "odbrane demokratiju" i "očuvaju slobodu". Internacionalizam, koji se prvo tražio kao sredstvo proširene organizacije za klasni rat, postaje sam sebi cilj, nešto za što radnici moraju biti spremni žrtvovati plate, uslove rada i sam život. Tako dolaze apeli za Abesiniju i Čehoslovačku, Kinu i Španiju, dok nezaposlenost i bijeda gomilaju kod kuće.

Šta je sve ovo nego stara poznata borba za očuvanje privilegija - ovaj put privilegija moći. Takav je bijedni zaključak marksističkog klasnog rata na Zapadu. Privilegija rođenja ustupila je mjesto privilegiji bogatstva: oboje se sada klanjaju privilegiji moći koju posjeduju šefovi ljudi i novca.

BESKLASNA REVOLUCIJA

Međutim, dijalektički proces se tu ne završava. Ne možemo više vikati "Stoj" historiji nego plimi. Teza o monopolskim privilegijama neizbježno izaziva svoju antitezu, a ta antiteza je masovni narodni pokret svih klasa koje pate pod finansijskom i sindikalnom tiranijom. Konačno se pojavljuje nada u pravu "besklasnu" državu, jer je antiteza "vladavini šefova" "besklasna" revolucija. Sve klasne privilegije su sada likvidirane. Samo nekoliko ljudi posjeduje moć koju su im dali milioni radnika ili milioni dionica, i danas koriste tu moć da održe sistem koji je pruža. Protiv ovih ljudi diže se plima Besklasne revolucije.

Nije iznenađujuće da ova nova revolucionarna snaga poprima nacionalni oblik.
Samo patriotizam je oduvijek bio emocija koja je ujedinjavala sve klase zajednice u zajedničkoj akciji. Stoga se sve klase okreću patriotizmu kako bi se oslobodile tiranije koju vrše ili sami stranci (uglavnom Jevreji) ili ljudi koji su se vezali za međunarodni pogled na svijet.

Dakle, fašizam igra svoju ulogu u dijalektičkom razvoju društva. Revolucionarni pokret dvadesetog stoljeća je istinski dio historijskog procesa, kao što je to uvijek bio demokratski pokret osamnaestog ili proleterski pokret devetnaestog. Zaista, sljedeća sinteza već osjeća svoje prisustvo. Neodgovorno korištenje vlasti izazvalo je narodnu pobunu. Moglo bi se očekivati da će ova pobuna poprimiti anarhičan oblik ogorčenog odbacivanja lične moći. Pa ipak, kao odgovor na neizbježan zakon sinteze, narodna pobuna se hvata za vlast kao jedino sredstvo za pobjedu nad tiranijom. Princip fašizma je odgovorno korištenje vlasti od strane narodnog nacionalnog vođe kojem je narod povjerio ovlaštenje da djeluje u njihovo ime. Neodgovorna vlast koju izaziva nacionalna pobuna stvara pravu sintezu nacionalne vlasti odgovorne za korištenje svoje moći naciji.

KRAJ BORBE?

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Ostaje samo raspravljati o tome da li besklasna revolucija fašizma okončava društveni proces i usavršava besklasnu državu. To mora uglavnom ostati pitanje za budućnost. Može se nadati da će dijalektika sada preći granice nacije i dovesti do savršenstva svjetskog poretka ili se uzdići iznad političke do kulturne sfere. U svakom slučaju, činilo bi se logičnim očekivati da besklasna revolucija ima mnogo veće šanse za stvaranje besklasne države nego namjerna klasna revolucija poput komunizma, koja je u Sovjetskoj Rusiji stvorila državu koja je i dalje žestoko zaokupljena klasnim rivalstvom i brzo stvara vlastitu birokratsku tiraniju uveliko pročišćene komunističke manjine.

Također je značajno da je svaka fašistička država bila intenzivno zainteresirana za uspostavljanje organske strukture društva i podređivanje svih vještačkih klasnih razlika nacionalnoj službi.
Ovo bi svakako ukazivalo na to da Besklasna revolucija vodi ka osnivanju Besklasne države, a time i ka okončanju borbe za klasne privilegije, koju je Marx osudio. Moguće je da će Nacionalna revolucija postići ono što Međunarodna revolucija marksizma nije uspjela uspostaviti.

U svakom slučaju, nijedan fašista ne traži jevrejski "milenijum" u kojem će borba prestati i nastati stagnacija. Dovoljno nam je što se moramo suočiti sa zlima našeg vremena i učestvovati u historijskom procesu koji će donijeti obnovu dobu potonulom u prljavi materijalizam. Klasna borba je simptom materijalnog sebičnosti. Srednjovjekovna Evropa je poznavala druge ciljeve i više ideale. Okončajmo borbu klasa kako bi zapadni čovjek mogao okrenuti svoj pogled plemenitijim stvarima. Pozdravljamo te buduće borbe, te veće sukobe koji tek dolaze.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Lišeni nasljedstva tla, autor Francis Mcevoy

TOVDJE je toliko nas koji smo, poput vas, seljaci Britanije, rođeni i odrasli na otvorenom, i koji smo, prije nego što ih je pogubna tiranija modernog kapitalizma otjerala da traže egzistenciju u sterilnim gradovima, poznavali radost buđenja svakog jutra na čistom zraku uz pjesmu ptica, ili glas vjetra u drveću, uz sjaj sunca, ubod mraza ili tiho tapkanje kiše po travi. Voljeli smo prirodu u svim njenim raspoloženjima i u svim njenim godišnjim dobima, jer smo bili dio nje. Živjeli smo živote najveće jednostavnosti, a time i najdubljeg zadovoljstva. Najbolji od svih Božjih darova čovječanstvu, čvrsto zdravlje i mir, bili su naši, jer nismo prekršili nijedan zakon, ljudski ili božanski. Tražili smo tako malo od života - samo da radimo za skromnu zaradu i time zaradimo dovoljno da živimo na zemlji naših otaca.

Ali crni dani su došli na poljoprivredna zemljišta. Uništio nas je sistem koji gura ljude Britanije u kancelarije i fabrike, a poljoprivredu prepušta strancima. Britanski proizvedeni proizvodi za uvozne prehrambene proizvode.

Bez obzira koliko takav sistem šteti ljudima, fizički, intelektualno, moralno ili izlaže ih opasnosti od gladi u vrijeme rata, to je „isplativ prijedlog“ - za neke.

I tako smo došli u velike gradove, u ekonomsko ropstvo. Postali smo službenici, fabrički radnici, prodavači u lancima prodavnica, izgubili smo preplanulost na licu i vodili tjeskoban, bezdušan život nadničarskog roba. Rečeno nam je da trebamo biti zahvalni, a ako treba i boriti se, za blagoslove koje nam je pružila demokratija. Demokratija koja utjelovljuje pohlepu, materijalizam, trivijalnost i komercijalnu eksploataciju svake ljudske potrebe i instinkta. Otupljenje čovječanstva do sada nepoznato u historiji, izvan Sovjetske Rusije. Živio "mali čovjek", standardiziran poput masovno proizvedenog automobila, roj "Babbitta" iz uslužnih stanova i predgrađa, propagiran, eksploatisan i brutalan u "ovoj našoj Engleskoj"!

Istina je da još nisu svi napustili zemlju, ali koliko dugo još mogu teško iskušeni ostaci nastaviti borbu protiv ekonomskog poretka koji je u osnovi neprijateljski, koji vodi građanski rat fabrike protiv farme? Seljaci Engleske, naša zemlja je rob izvoznog kapitalizma, koji sav svoj naglasak stavlja na gradove, industrijalizaciju i urbanizaciju.

Šta vam to može ponuditi osim privremenih palijativnih mjera da utišate negodovanje vašeg sve manjeg broja ljudi i da dobijete počast svojim zavedenim glasovima? Rečeno vam je da će nešto biti učinjeno za vas; uvjeravanje vjerovatno jednako vrijedno kao i slogan "domovi dostojni heroja" prezrenog sjećanja. Kada dokažete njegovu uzaludnost, onda, u ime vaše britanske muževnosti i tradicije, neka to bude posljednji put. Britanska unija ima politiku koja će spasiti vas i Britaniju i omogućiti svima koji to žele, a bit će ih mnogo, da se vrate u zemlju svojih očeva. Nesumnjivo ste čuli i pročitali mnogo toga što nas omalovažava, ali niste li ikada pomislili da bi za to mogao postojati razlog - da bismo mogli osporavati interese koji nisu vaši, niti naši, niti interesi mase naroda? Mislite li da je sva ova kampanja omalovažavanja toliko nezainteresovana? Hoće li vam se i dalje govoriti šta vam se sviđa, a šta ne, i hoće li se vaša politička mišljenja, htjeli ili ne, ograničavati na prevare "Starih bandi"? Prosudite sami našu politiku, onako kako vas se tiče, bez ikakvih perfidnih nagovještaja od strane jeftine štampe. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Vidjet ćete da smo vatreni nacionalisti, potpuno posvećeni dobrobiti britanskog tla. Industrija će također napredovati, jer će biti potpomognuta novcem koji sada financira strance, ali ne na štetu poljoprivrede. Postojat će pravedna i zdrava ravnoteža, umjesto današnje jednostrane antisocijalne ekonomije.

Mi, prognanici sa sela, volimo zemlju koliko i bilo ko od vas. Lažno je reći da mi ciljati na tiraniju. Ne bismo mogli, čak i da želimo, tiranizirati narod Britanije.

Smrt sela najavljuje smrt nacije, jer iz tla izvire sav život, fizički i duhovni. Vi, koji instinktivno razumijete ove istine, morate znati da mi, koji ih ističemo na našim zastavama, nismo zavedeni.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Korporativna ekonomija
od A. Ravena Thomsona

A VELIKI problem je stvoren za moderni svijet kolapsom sadašnjeg ekonomskog sistema. Više ne možemo tolerisati sistem koji većinu nas osuđuje na siromaštvo usred najvećeg obilja koje je čovječanstvo ikada poznavalo, koji milione ljudi lišava prava da sami zarađuju za život i sve više približava opasnost od rata u međunarodnoj borbi za smanjenje svjetskih tržišta. Šta je uzrok ovog univerzalnog sloma? Gdje smo pogriješili?

Prije nego što u potpunosti shvatimo uzrok problema, moramo razmotriti trostruku prirodu organiziranog društva na sljedeći način: —

- Centralna vlada kojoj je data ovlast da planira i usmjerava nacionalni život.
- Brojne društvene grupe s različitim ciljevima i interesima.
- Masa pojedinaca obdarenih moći inicijative i poduzetništva.

Klasična ekonomska teorija devetnaestog stoljeća bavila se gotovo u potpunosti trećim i najmanje organiziranim aspektom društva, negodujući bilo državno ili grupno miješanje u ekonomske poslove. U ranijim vremenima relativne oskudice moglo je postojati neko opravdanje za ovo gledište, jer je inicijativa i poduzetništvo pojedinca tada bilo od vitalnog značaja za razvoj latentnih proizvodnih moći i unapređenje tehničkih izuma. Očigledno je da bi pojedinac razvio svoje moći inicijative i poduzetništva na najbolji mogući način, ako bi mu se dala najveća moguća mjera ekonomske slobode, a to je upravo ono što su ekonomisti Manchesterske škole zahtijevali kada su se zalagali za "laissez-faire" i slobodnu trgovinu.

Bez obzira na prednosti ekonomske slobode u rješavanju problema oskudice, ona je postala pozitivna prijetnja društvenom blagostanju u osvit doba izobilja. Nema potrebe osuđivati klasičnu ekonomsku teoriju kao takvu, ali moramo shvatiti da ne mogu postojati apsolutni "zakoni" ekonomije nezavisni od društvene organizacije. Nema sumnje da je individualistički sistem bio vrlo potreban u doba oskudice i moramo zahvaliti Mančesterskoj školi na rješavanju problema proizvodnje, ali sada je došlo vrijeme za novi ekonomski sistem u skladu s potrebama novog doba. Individualno poduzetništvo, ohrabreno potpunom slobodom eksploatacije, okončalo je oskudicu, ali je potpuno nesposobno da obilje koje je stvorilo distribuira ljudima u cjelini. Proizvodnja je po svojoj prirodi individualni ili najviše grupni proces: distribucija, s druge strane, zasniva se na potrebama cijele zajednice i očito ne može uspjeti bez velike mjere svjesnog društvenog planiranja.

SOCIJALIZAM I KLASNIČKI RAT

Kako je individualizam sada prošao svoj period korisnosti i postao stvarna opasnost za ekonomski napredak, došlo je vrijeme da se fokus ekonomskog interesa usmjeri na društvenu grupu, ako ne i na naciju u cjelini. Do sada oni koji su najžešće napadali sadašnji sistem i usvojili kolektivne termine poput "socijalista" ili "komunista", nikada nisu zaista...

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

uzdigli se iznad grupnih razmatranja. Uprkos njihovoj pompoznoj tvrdnji da "nacionaliziraju" sredstva za proizvodnju, sama osnova socijalističke i komunističke privlačnosti leži u preuveličavanju klasne diferencijacije i insistiranju na "klasnom ratu". Jasno je da takva klasno osviještena doktrina pripada domenu društvene grupe i ne uspijeva doprinijeti bilo kakvom uvažavanju cijele zajednice kao živog organskog entiteta. Zaista, naglasak koji socijalista stavlja na internacionalizam i njegovo poricanje patriotizma potvrđuju njegovu nesposobnost da shvati pune implikacije društvene organizacije, koja bi se trebala uzdići daleko iznad klasnih razmatranja do ostvarenja nacionalne svrhe. Krajnje "svođenje na apsurd" postiže se kada sovjetski režim u Rusiji tvrdi da je to "diktatura proletarijata" jer bi to podrazumijevalo trajnu i svjesnu prevlast grupe nad nacionalnim životom.

Zapravo, klasni rat postaje čisti apsurd u dobu izobilja, jer kakav može biti cilj u borbi između klasa kada ima izobilja za sve? Klasni rat nije ništa više ni manje nego jezivi ostatak doba oskudice, koji se može zadržati u sadašnjem dobu samo zbog neefikasnosti našeg sadašnjeg ekonomskog sistema. Riješite problem raspodjele i klasni rat je završen. U svakom slučaju, podjela društva na zaraćene klase je u velikoj mjeri vještački izum Karla Marxa, jer diferencijacija posjedničkih i eksploatiranih klasa postaje sve teža, kako moderni život postaje sve složeniji.

Karl Marx nije imao pojma o velikim dioničkim društvima koja su proširila vlasništvo na ogroman broj ljudi koji inače sami zarađuju za život u industriji; niti je predvidio veliki broj organizatora i inženjera, stručnjaka i tehničara koji će se razvojem moderne industrije naći između poslodavaca i radnika.

Čak i ako prihvatimo podjelu društva na poslodavce i radnike, to ne znači nužno da su njihovi interesi suprotstavljeni. Istina je da se i poslodavci i radnici smatraju suprotstavljenim vojskama sa sukobljenim interesima, ali to proizlazi iz nemogućnosti da se shvati korist kolektivne organizacije za obje strane. U slučaju svakog pojedinačnog poslovnog poduhvata očigledno je da su interesi poslodavca i radnika suprotstavljeni i da ako radnici zahtijevaju previsoke plate, neće ostati profit za poslodavca, dok će, ako poslodavac može sniziti plate, uživati u većem profitu. Međutim, ne znači da poslodavci i radnici u cjelini mogu stoga koristiti svojoj klasi na štetu druge. Zapravo, u doba izobilja, kao što je trenutno, interesi radnika i poslodavaca idu ruku pod ruku. Očigledno je da je potreba moderne industrije za velikim i rastućim tržištima. Pokušaj da se ona pronađu u iluzornoj međunarodnoj trgovini posljednjih godina je katastrofalno propao, što rezultira time da se industrijalci sada sve više okreću domaćem tržištu.

Međutim, kupovna moć domaćeg tržišta će u velikoj mjeri biti određena stopama nadnica, tako da je zapravo postalo u interesu poslodavca da radnici primaju veće nadnice kako bi mogli kupiti proizvode moderne industrije.

Sigurno socijalistički radnici neće proširiti svoje uvjerenje u klasnu borbu do te mjere da odbiju veće plate, jer će to koristiti poslodavcima!

KORPORATIVNI KONCEPT

Dakle, vidimo da je sadašnji ekonomski sistem propao jer je previše naglašavao interese pojedinca, ali da su socijalistička i komunistička doktrina podjednako kriva jer uzdižu društvenu grupu na štetu zajednice kao cjeline. Fašizam se okreće trećoj alternativi i insistira na tretiranju zajednice kao jedinstvene organizirane korporativne države, koju kontrolira i planira centralna vlada ovlaštena s dovoljno ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

vlast nad pojedincem i grupom radi zaštite opće dobrobiti cjeline i unapređenja nacionalnog cilja. Ovo je korporativni koncept nacije kao organizma višeg reda, ali u suštini sličnog ljudskom tijelu, čiji organi i funkcije služe kolektivnoj svrsi.
To je suštinska osnova organizacije fašističkog režima u Italiji koja reguliše odnose italijanskih poslodavaca i radnika duž linija zajedničkog interesa, u skladu s pravilima poznate Povelje rada.

Takav sistem, zasnovan na potpuno novom konceptu ekonomske svrhe, zahtijevat će podjednako novu nauku ekonomskog prilagođavanja društvenim potrebama. Vjerujem da će se ova nova ekonomska nauka razraditi u ovoj zemlji, koja je tako dugo bila trgovački centar svijeta. Bilo bi uzaludno ignorisati činjenicu da su i Italija i Njemačka, prve zemlje koje su usvojile fašistički politički ustav, imale najveće poteškoće u razvoju ekonomske strane svog režima, iako su obje mnogo bolje od demokratskih zemalja odgovorile na teret svjetske depresije. Moramo se sjetiti da, iako su demokratija i liberalni principi prvo došli u Francusku i na kontinent, upravo je u Britaniji Mančesterska škola individualista razradila ekonomske implikacije liberalizma. Budući da je Britanija svijetu dala ovu opasnu, gotovo katastrofalnu ekonomsku teoriju, jasno je da će dužnost Britanije biti da primijeni nove principe fašizma na ekonomsku sferu i stvori komercijalnu strukturu budućnosti koja će zamijeniti diskreditovane ostatke liberalne slobodne trgovine.

KORPORATIVNI PRINCIPI

Nije dio sadašnje diskusije postavljati temelje takve nauke, ali određeni principi korporativne ekonomije odmah se nameću kao suprotnost sadašnjem individualizmu. Umjesto "ekonomskog čovjeka" čija je lična sebičnost bila suštinska osnova stare škole, imat ćemo "ekonomsku zajednicu" za koju će se pojedinac angažovati u patriotskoj službi. Umjesto klasa ljudi koje se udružuju kako bi zaštitile svoje zajedničke "interese", imat ćemo profesionalne grupe koje se udružuju u funkcionalnoj službi zajednici kao cjelini. Umjesto konkurencije pojedinaca koji se bore za život, svako protiv svih i neka vrag odnese posljednjeg, imat ćemo saradnju pojedinaca za njihovu zajedničku korist.

Kako će se ovi principi primijeniti? Prije svega, nesumnjivo, korištenjem vlasti. Disciplina i kontrola moraju se uvesti u haos sadašnjih ekonomskih poslova.
Užasi sadašnjeg sistema, koji raspiruju vatru klasne borbe i daju socijalističkom agitatoru osnovu za napad na "kapitalizam", uveliko proizlaze iz prekomjernog korištenja ekonomske moći od strane moćnog pojedinca koji je akumulirao dovoljno imovine ili kapitala da izvrši značajan utjecaj na komercijalne poslove i tako unaprijedi svoje interese nepoštenim metodama. Pod fašizmom nijednom pojedincu neće biti dozvoljeno da koristi svoju imovinu u ovom smislu kao sredstvo vršenja moći za vlastitu korist. "Moć" je monopol Vlade.

Ovdje imamo potpun odgovor socijalisti koji zahtijeva ukidanje privatnog kapitala i nacionalizaciju sredstava za proizvodnju. Istina je da je privatni kapitalista u prošlosti zloupotrebljavao svoju kontrolu nad kapitalom kako bi unaprijedio vlastite interese, ali to ne opravdava ukidanje privatnog vlasništva, već kontrolu nad njegovim korištenjem kako bi se spriječilo antisocijalno djelovanje. Istina je da socijalista nije ništa više od nezadovoljnog buržuja, koji zavidi kapitalisti na njegovom bogatstvu i moći. Implicitno, on prihvata buržoaski princip da vlasnik može činiti šta god

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

On voli sa svojim, i stoga ne može pronaći alternativu za kapitalističku eksploataciju osim masovne konfiskacije, koja dobrog kapitalistu preplavljuje lošim. Fašizam prepoznaje da su kapital i novac pojedincima dali moć koju su oni u prošlosti zloupotrebljavali, i zahtijeva od birača dovoljan autoritet i sredstva za djelovanje kako bi se obračunali s najmoćnijim interesnim grupama u zemlji. Kao što je Oswald Mosley to savršeno jasno rekao: „Pod kapitalizmom kapital koristi naciju za svoje ciljeve: Pod fašizmom nacija koristi kapital za svoje ciljeve.“

Očigledno je nepraktično da Vlada, ma koliko moćna i efikasna bila, pokušava detaljno planirati ekonomske poslove cijele nacije. To bi bilo poricanje svake grupne organizacije, koja je suštinski dio zdravog političkog tijela, i težilo bi da ovjekovječi i pogorša trenutnu prijetnju birokratije koja brzo socijalizuje ovu zemlju. Socijalisti i konzervativci se podjednako takmiče u povećanju moći i utjecaja Whitehalla, koji brzo postaje "Novi despotizam" koji je predvidio glavni sudija Hewart. Pod fašizmom, veliki dio ove birokratske kontrole će ponovo biti prenesen na nove linije funkcionalne organizacije na korporacije koje kontrolišu glavne industrije i grupe industrija u zemlji. Korporacije za poljoprivredu, ribarstvo, transport, rudarstvo i medicinu će zamijeniti ministarstva u Whitehallu, a u njima će raditi ljudi koji su se usavršavali u svojoj industriji i profesiji i koji će biti mnogo bolje sposobni da je kontrolišu od bilo kojeg stalnog vladinog službenika. Ove nove institucije industrijske samouprave će zamijeniti lokalnu samoupravu koja brzo zastarijeva suočena sa brzinom modernih komunikacija i širim planiranjem javnih usluga. Na ovaj način, grupna organizacija će se transformisati iz rigidnije strukturne osnove prošlosti u fleksibilniju funkcionalnu osnovu budućnosti.

Korporacijama će biti data velika samouprava za rješavanje svih internih pitanja koja se tiču industrija koje kontrolišu, a poslodavci, radnici i potrošači će biti zastupljeni u vijeću Korporacije. Poslodavci će biti zastupljeni putem federacije poslodavaca, a radnici putem svog sindikata, dok će Vlada imenovati predstavnike potrošača da nadgledaju interese šire javnosti i interesa drugih korporacija koje su posebno zainteresirane za proizvod. Korporacija će biti obavezna da utvrdi standarde plata i uslova rada za industriju između poslodavaca i radnika, kao i cijene i uslove konkurencije između poslodavaca i potrošača. Svi sklopljeni sporazumi bit će pravno obavezujući za cijelu industriju i svaki poslodavac ili radnik koji prekrši ono što je u stvari podzakonski akt Korporacije bit će kriv za prekršaj za koji može biti izveden pred sud. Zapravo, od federacije poslodavaca i sindikata će se očekivati da održavaju disciplinu među svojim članovima, koji će činiti 100% dotične industrije. S takvim adekvatnim sredstvima arbitraže, štrajk i lock-out će, naravno, biti zabranjeni, ali poslodavci, radnici ili potrošači mogu se obratiti ministru za korporacije, koji sjedi u vijeću s predstavnicima svih industrijskih korporacija, radi pravedne odluke u skladu s općom industrijskom praksom i nacionalnom dobrobiti. Vidjet će se da će ovim prenosom ovlasti i samouprave na korporacije centralno zakonodavno tijelo biti oslobođeno velike mjere detaljnog zakonodavstva koje trenutno ometa rad Parlamenta.

KORIŠTENJE KORPORATIVNE ORGANIZACIJE

Do sada se nova ekonomija može činiti kao zanimljiva nova koncepcija, ali sumnjive praktičnosti ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

vrijednost koja kompenzira njihovu znatnu složenost. Takav sistem, međutim, nije zamišljen samo kao intelektualna vježba, već ima ogromne prednosti upravo tamo gdje je sadašnji sistem posebno slab. Na primjer, uzmimo najgori problem od svih, siromaštvo usred obilja, koje proizlazi iz onoga što su konzervativci nazivali "prekomjernom proizvodnjom", ali što se mnogo bolje može opisati kao "nedovoljna potrošnja". Očigledno je da se ovaj nedostatak u sadašnjem sistemu može ispraviti samo postizanjem mnogo višeg životnog standarda, kada ljudi budu u mogućnosti da konzumiraju ogromnu proizvodnju moderne nauke i tehnike. Nažalost, individualistički sistem smanjuje kupovnu moć, bilo u obliku plata ili profita tokom perioda obilja, zbog intenzivne konkurencije za prodaju robe na već prenatrpanom tržištu, što prisiljava proizvođače da snižavaju cijene u nemilosrdnom nastojanju da osvoje tržište. Međutim, pod fašizmom će cijene i uslovi konkurencije biti kontrolisani i nijednom proizvođaču neće biti dozvoljeno da znoji svoje radnike protiv propisa svoje korporacije kako bi ukrao prednost svojim konkurentima. Na ovaj način ne samo da će se zaustaviti pad kupovne moći, već se cijeli sistem nadnica može trajno povećati usklađenom akcijom u cijeloj industrijskoj oblasti. Očigledno je da je takva akcija savršeno ispravna i zagovarali su je mnogi javni radnici posljednjih godina, ali nažalost ne može se provesti u okviru sadašnjeg individualističkog sistema, jer ako bi bilo koji poslodavac bio dovoljno lud da pokuša povećati nadnice svojim radnicima u cilju nacionalnog oporavka, ubrzo bi naišao na mnoštvo nepatriotske konkurencije koja bi im smanjila nadnice i istjerala ga s tržišta. Samo pod disciplinom i kontrolom organiziranog fašističkog režima takva se politika može uspješno provesti.

Na isti način se može izliječiti i velika pošast nezaposlenosti, jer je očigledno da je to isključivo rezultat potpunog nedostatka organizacije u našoj sadašnjoj nacionalnoj ekonomiji.
U bilo kojem trenutku u ovoj zemlji mora postojati određena količina posla, izračunata u radnim satima, koja se mora obaviti, i određeni broj radnika koji su voljni i željni da obave taj posao.
Rad se svakako može rasporediti na ukupan broj radnika prilagođavanjem radnog vremena, kao što se trenutno radi u Italiji, gdje se uvodi 40-satna radna sedmica. Zapravo, fašistička vlada u ovoj zemlji bi radije tražila korisnije rješenje u smislu podizanja životnog standarda ljudi nego skraćivanja radnog vremena, ali u svakom slučaju problem nezaposlenosti postaje potpuno i trajno rješiv u organizaciji planske korporativne države.

FUNKCIJA FINANSIJA

Jedan od glavnih nedostataka sadašnjeg sistema bio je njegov neuspjeh da u različita zanimanja i profesije u društvu usadi osjećaj njihove funkcionalne svrhe služenja cjelini. To je dovelo do najgorih rezultata u oblasti finansija, gdje su bankari i finansijeri sramotno iskorištavali moć novca za vlastitu korist. Zaista, nije pretjerano reći da ovom zemljom, kao i mnogim drugima, dominira diktatura visokih finansija, koja je daleko više zainteresirana za unosne prinose od stranog tržišta obveznica nego za dobrobit britanskog naroda. Prvi i najhitniji zadatak fašističke vlade bit će srušiti ovu sadašnju diktaturu međunarodnih finansija i zamijeniti je autoritativnim režimom koji će nacija ovlastiti da nametne funkcionalnu i društvenu svrhu čak i najmoćnijim interesima u zemlji.

Funkcija novca, koja se u današnje vrijeme prečesto zaboravlja, jeste da olakša razmjenu robe i usluga. Činjenica da nam je tako teško razmjenjivati našu robu ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

i usluga danas je jasan pokazatelj neuspjeha finansija da ispune svoju primarnu dužnost prema zajednici. Koliko god vješti i domišljati naši tehničari i izumitelji bili, životni standard ljudi ne može se podići na viši nivo ukoliko se u opticaj ne stavi dovoljno novca i drugih sredstava razmjene. U suprotnom, jedini rezultat izuma i racionalizacije industrije bit će gubitak posla za sve više ljudi. Trenutno patimo od vrlo ozbiljnog ograničenja novca, koje provode banke u nastojanju da provedu svoju politiku deflacije. Razlog za ovu politiku je dvostruk. Prvo, postoji određeni urođeni konzervativizam koji se još uvijek drži zlatnog standarda valute kao posljednjeg ostatka doba trampe.
Drugo, finansijeri shvataju da ograničenje količine artikla kojim trguju čini taj artikl vrijednijim, a njih same moćnijim. Iz ova dva razloga, količina novca u opticaju nije prilagođena, kako bi trebala biti, obimu potencijalne proizvodnje u zemlji, već je ograničena na proporciju zaliha određenog plemenitog metala, zlata, u trezorima Centralne banke. Jasno je da su dostupne zalihe ovog metala potpuno nebitne za problem distribucije koji finansije moraju riješiti, a zapravo je količina zlata u cijelom svijetu žalosno neadekvatna za finansiranje ogromnih proizvodnih moći moderne industrije. Pa ipak, umjesto da prošire valutu i kredite kako bi zadovoljili potrebe industrijskog razvoja, naši finansijski gospodari nastoje da se vrate zlatnom standardu ograničavajući proizvodnju na granice koje postavljaju svjetske zalihe zlata. Nema sumnje da na ovaj način međunarodni finansijeri održavaju i proširuju svoju kontrolu nad svjetskim poslovima, ali samo na račun osuđivanja većeg dijela svijeta na siromaštvo usred obilja.

Fašistička vlada će insistirati na preokretu ove neprirodne dominacije finansija nad industrijom. Mora se savršeno jasno staviti do znanja da finansije imaju funkciju služenja industriji i ni na koji način nisu pogodne za onu vladu industrije koju su uzurpirale. Ne samo da se mora prekinuti podsticanje strane proizvodnje u konkurenciji s našom putem stranih emisija dionica Londonskog Cityja, već se naši finansijeri i bankari moraju prisiliti da se suoče s problemom raspodjele koji su u prošlosti tako dosljedno zanemarivali. Već smo istakli da budućnost naše trgovine leži u oživljavanju domaćeg tržišta, a finansije sada moraju usmjeriti svoju pažnju na načine za postizanje ovog oživljavanja povećanjem kupovne moći ljudi.

Ovo podrazumijeva ogroman i revolucionaran prekid sa svim najsvetijim tradicijama bankarskog poslovanja, jer je suštinska karakteristika problema to što se radi o finansiranju potrošnje. Do sada su bankari svoje poslovanje u potpunosti ograničili na finansiranje proizvodnje u komercijalnoj sferi, jer poslovanje s plaćanjem na rate zapravo ne finansira potrošnju, već samo zalaže buduću kupovnu moć zarad neposredne prodaje.
Moramo pronaći neki način finansiranja većeg obima nadnica i plata kako bismo oslobodili proizvodne snage. Trenutno, naravno, u individualističkom sistemu koji se suočava s intenzivnom konkurencijom, takav postupak je nemoguć, i svaki poslodavac koji bi otišao u svoju banku i zatražio prekoračenje kako bi isplatio veće nadnice bio bi s pravom osuđen kao ludak, jer ne bi mogao dati nikakvu garanciju da će njegovi konkurenti učiniti isto ili da neće sniziti svoje nadnice kako bi mu preoteli tržište. Lord Beaverbrook, koji se često zalagao za veće stope nadnica, nikada nije uspio prevladati ovu suštinsku poteškoću.

Međutim, korporativna ekonomija nudi trenutno rješenje, upravo zbog
Korporacije trebaju kontrolirati i regulirati stope nadnica i uvjete rada, tako da ako fašistički
Ako bi vlada preduzela politiku većih plata, ne bi bilo ni govora o nepatriotski nastrojenim ili
firmama pod kontrolom stranaca koje bi se držale po strani kako bi iskoristile svoje konkurente; sve bi bilo

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

prisiljeni da se prilagode istim standardima. Ako bi poslodavac tada otišao u svoju banku i zatražio dozvoljeni minus kako bi izvršio svoj dio programa, bankar ne bi imao poteškoća da mu udovolji, jer bi znao da će povećana kupovna moć cijele zajednice rezultirati povećanjem narudžbi i većim prosperitetom za određenu firmu s kojom posluje. Na taj način bi fašizam podigao životni standard ljudi i stavio u opticaj veću količinu novca i kredita koja je neophodna za finansiranje povećane proizvodne snage industrije.

Jasno je da ova politika monetarne ekspanzije mora uključivati potpuni raskid sa zlatnim standardom, a konzervativniji kritičari bi se mogli bojati za stabilnost valute kao posljedice.
Međutim, fašizam ističe da je novac u stvarnosti zahtjev za robu i usluge i da nijedna osoba u svom normalnom razumu zapravo ne ide u banku i ne traži zlatne poluge za svoje novčanice: ona je savršeno zadovoljna ako može zamijeniti svoj novac za robu i usluge koje su joj potrebne. Sada očigledno postoji mnogo robe i usluga dostupnih u ovoj zemlji u ovom trenutku: skladišta puna robe, zapravo, i preko dva miliona naših sunarodnjaka i sunarodnjakinja nudi svoje usluge uzalud. Sve dok ne izdajemo novčanice koje nisu pokrivene dostupnom robom i uslugama, ne može postojati opasnost od inflacije; stoga će fašizam zasnivati valutu na širokoj osnovi svih proizvodnih resursa nacije, umjesto na uskoj nesigurnoj osnovi zlata u Banci Engleske.

CARSTVO AUTARHIJA

Jedina valjana kritika ove politike korporativne organizacije industrije, koja podiže životni standard cijelog naroda, leži u argumentu da ova zemlja u velikoj mjeri ovisi o vanjskoj trgovini i stoga ne može priuštiti viši životni standard od svojih konkurenata na svjetskim tržištima. Međutim, ovaj argument se zapravo može opovrgnuti pozivanjem na primjer Henryja Forda, koji je proizveo najjeftiniji automobil na svijetu, a plaćao najviše plaće. To mu je omogućilo ogromno domaće tržište u Americi, koje mu je omogućilo da uvede metode masovne proizvodnje i povoljno se takmiči na tržištima zemalja sa mnogo nižim životnim standardom. Zapravo, gubimo naša tržišta u inostranstvu, ne zato što je naša roba skuplja od robe naših konkurenata, koliko zato što nam se ta tržišta zatvaraju nepremostivim carinskim barijerama, iza kojih se brzo razvijaju domaće industrije. Koliko god naša roba bila jeftina, ne možemo očekivati da će druge zemlje uništiti vlastitu industriju i ostaviti svoje ljude bez posla kako bi je kupile. U svakom slučaju, orijentalni narodi, poput Japanaca, mogu nas beznadežno nadmašiti kada se uzme u obzir pitanje nadnica.

Izvoz ni u kom slučaju nije bitan za dobrobit zemlje, jer podrazumijeva slanje robe iz zemlje za potrošnju od strane stranaca, umjesto da se zadrži kod kuće kako bi se povećao životni standard domaćeg stanovništva. Samo finansijski magnati Londonskog Cityja mogu dugoročno imati koristi od viška izvoza, budući da na osnovu tog viška odobravaju velike strane kredite, od kojih crpe tako obilne provizije. Izvoz je zaista opravdan samo za plaćanje osnovnog uvoza, a uvoz ove zemlje mogao bi se uveliko smanjiti isključivanjem sve uvozne robe koju možemo proizvesti kod kuće. Skandalozna je činjenica da se u ovu zemlju uvoze velike količine industrijskih proizvoda, koji bi se ovdje mogli savršeno dobro proizvoditi, i nema opravdanja za naše zanemarivanje domaće poljoprivrede samo zato što naši resursi nisu dovoljni da prehranimo cijelo naše stanovništvo; trebali bismo proizvesti barem maksimum domaćih proizvoda prije nego što pređemo na ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

u inostranstvu za ostatak.

Čak i nakon što proizvedemo maksimalnu raznolikost robe u ovoj zemlji, bilo bi uzaludno poricati da ne možemo biti potpuno samodovoljni, ali s druge strane, postoji vrlo malo proizvoda koji su nam potrebni, a koji se ne mogu naći negdje unutar Britanskog carstva.
Fašizam nije uska politika Male Engleske, već ima veliki imperijalni plan autarkičnog razvoja koji može ponuditi Carstvu u cjelini. Mnogo veći udio rastućeg domaćeg tržišta bit će ponuđen dominionima nego što je ponuđen u Ottawi, jer će strana konkurencija biti potpuno isključena. Nema nikakve sumnje da će Carstvo u cjelini biti savršeno spremno surađivati u takvom ekonomskom sistemu, koji će formirati potpuno samodovoljno Carstvo izolirano od posljedica svjetskih kriza i svjetskih depresija, te osposobljeno za izgradnju višeg životnog standarda nego što je do sada poznato.

Konačno, moramo zamisliti korporativne principe fašizma primijenjene na međunarodnu trgovinu.
Uvozniku više neće biti dozvoljeno da kupuje na bilo kojem tržištu koje smatra prikladnim, već će biti obavezan da radi putem Odbora za vanjsku trgovinu, koji će koristiti kupovnu moć nacije, kao sredstvo za osvajanje izvoznih tržišta. Od samog početka fašizam će usvojiti politiku da Britanija kupuje od onih koji kupuju od Britanije, i ako bilo koja strana zemlja želi da nam proda robu koja nam nedostaje, biće obavezna da prihvati našu robu zauzvrat. Kako druge zemlje usvajaju slične metode, na kraju ćemo doći do opšteg sistema organizovane trampe od zemlje do zemlje, što je jedino praktično sredstvo planirane međunarodne trgovine, oslobođene mahinacija međunarodnih finansija i obveznica međunarodnog lihvarenja.

KORPORATIVNI SVJETSKI POREDAK

Ne smije se pretpostavljati da je fašizam u potpunosti egocentričan u nacionalnom smislu. Svakako je bitna karakteristika fašističke filozofije staviti vlastitu zemlju na prvo mjesto, ali bilo bi ishitreno pretpostaviti iz tog razloga da fašizam podrazumijeva nacionalno rivalstvo i da može dovesti do rata na ekonomskim osnovama. Naprotiv, vrlo ozbiljna opasnost sadašnjeg sistema je da sve veća borba za svjetska tržišta može dovesti do rata. Zaista, na Dalekom istoku su se ratovi za tržišta već vodili, i evropske sile su samo s mukom izbjegle da budu uvučene u borbu. Zapravo, korporativni sistem ekonomskog planiranja će minimizirati opasnost od rata, jer će ekonomske uzroke rata staviti pod svjesnu ljudsku kontrolu. Više se neće raditi o tome da svaka zemlja baca maksimalan izvoz na svoje susjede, već o tome da se autoritativne vlade s punom korporativnom kontrolom nad svojim nacionalnim ekonomskim poslovima sastaju kako bi dijelile i razmjenjivale esencijalne sirovine potrebne za njihov industrijski razvoj. S obzirom na to da ne postoji manjak ovih sirovina, a njihova proizvodnja je zapravo drastično smanjena kako bi se spriječilo preplavljivanje tržišta, ne bi trebalo biti nikakvih poteškoća u postizanju prijateljskog rješenja ovog relativno jednostavnog problema, kada se narodi odreknu smiješne ideje da mogu profitirati uništavajući jedna drugu.

Rivalstvo će sigurno postojati u svijetu budućnosti, ali rivalstvo u postignućima, a ne u konkurenciji. Samo kroz korporativnu organizaciju društva i ekonomskog života možemo postići mir i prosperitet u uređenom svijetu. Hajde da odigramo svoju ulogu tako što ćemo urediti vlastite nacionalne poslove i ohrabriti druge nacije da učine isto.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Nacistički pokret u perspektivi, James Drennan

Italijanski fašisti nikada nisu pokušali dati ogromnu rasnu pozadinu italijanskom nacionalizmu koju je Herr Hitler stvorio kao intelektualnu inspiraciju "Trećih rajha". Ako je neki narod bio u iskušenju da modernu politiku zasniva na tvrdnjama iz prošle historije, to bi možda bili gospodari Rima, ali čini se da Signor Mussolini cilja na konačno panevropsko udruženje zasnovano na konceptima fašizma, a ne na doslovno oživljavanje rimskih teritorijalnih slava. Herr Hitler je, s druge strane, razradio ideal njemačke (ili arijevske) rasne ekskluzivnosti, koji ima duboke korijene u njemačkoj historiji. Međutim, ovaj njemački koncept, ako se pravilno shvati, ni na koji način ne bi trebao biti u sukobu s italijanskim razumijevanjem fašizma kao vjerovanja predodređenog da formira duhovnu osnovu regeneracije Zapada. Niti bi trebao biti u sukobu s uzvišenom koncepcijom Britanskog carstva, koje inspiriše fašizam u Britaniji, jer ni u jednom trenutku ne nastaje sukob interesa. Naprotiv, svi različiti doprinosi teoriji svjetskog fašizma mogu biti komplementarni, a ne remetilački.

Da bismo razumjeli zašto su nacisti usvojili rasnu interpretaciju historije, koju su prvi put formulisali tokom prošlog stoljeća nenjemački pisci poput Francuza Gobineaua i Engleza Houstona Stewarta Chamberlaina, a koju su nacistički vođe prilagodili kao osnovu revolucionarnog ideala koji su prihvatile njemačke mase i kao pokretačku snagu sadašnje državne politike Njemačkog Reicha, potrebno je razmotriti određene uslove i trendove njemačke historije tokom cijelog perioda posljednjih hiljadu godina. Samo takvim proučavanjem možemo doći do osnova vjerovanja modernog njemačkog naroda i razumjeti smjer u kojem će gospodari Njemačke vjerovatno voditi narod odano uvjeren u valjanost svog vjerovanja.

Germanska plemena su u osmom stoljeću zaista naslijedila carske koncepcije starog Rima. Carstvo Karla Velikog - proglašenog carem Zapada - bilo je etnički više njemačko nego francusko, i tek nakon njegove smrti franko-golistički elementi su se počeli razlikovati od Nijemaca, kada su nasljednici različitih dijelova njegovih posjeda položili zakletvu, redom na francuskom, odnosno njemačkom dijalektu. Sve do trinaestog stoljeća, carevi Hohenstaufena su nastavili smatrati cijelu Italiju i veliki dio onoga što je danas Francuska provincijama Njemačkog carstva. Vrijedi napomenuti da, iako se u to vrijeme Njemačka jedva protezala istočno od Labe, Nizozemska, Burgundija i dijelovi Savoje i Franche-Comtea bili su u različitom stepenu i u različito vrijeme uključeni u carske posjede.

Jedna od mana nastave historije u ovoj zemlji je što rijetko uspijevamo sagledati vlastitu historiju iz perspektive i u odnosu na historiju ostatka Evrope. Tokom četiri stoljeća, između stupanja na prijestolje Luja Njemačkog 825. godine i smrti Fridrika II 1250. godine - otprilike period u našoj historiji između vladavine Alfreda Velikog i Henrika III - historija Evrope je uveliko bila historija Njemačke. U periodu kada je naša historija bila izuzetno provincijska - kada su njeni događaji bili udaljeni od događaja glavnog toka evropske historije kao što je, na primjer, individualna historija moderne Norveške udaljena od historije današnje Evrope - Njemačka je bila poprište velikih borbi koje su svjedočile rođenju...

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Srednjovjekovna evropska kultura i njeni carevi, poput Henrika Ptičara, Otona Velikog i Fridrika Barbarose, postali su arbitri zapadne Evrope i gospodari događaja od Jutlanda do Sicilije, od Burgundije do Mađarske. Potrebno je cijeniti značaj ovog perioda u umovima modernih Nijemaca, kako bismo razumjeli njihov izuzetan ponos na svoju historiju i njihov osjećaj frustracije i ograničenosti u teritorijalnim uslovima poslijeratne Evrope.

Oto Veliki - koji je umro 973. godine, prije skoro hiljadu godina - u posljednjih nekoliko godina postao je vrhovna figura nacističkog Panteona, a njegovi portreti pojavljuju se u njemačkim knjižarama gotovo jednako često kao i portreti Hitlera i Göringa. Cijeli proces njemačke historije je, u stvari, primjer fenomena "zaustavljenog razvoja", a neobične manifestacije koje povezujemo sa savremenom njemačkom nacionalnom psihologijom proizlaze iz "kompleksa frustracije" koji je njen neizbježni derivat. Sam opseg i zamah moći Hohenstaufena bio je propast njemačkog naroda. Sjajni carevi ove loze bili su fascinirani snom o panevropskom carstvu Karla Velikog i više od jednog stoljeća trošili su snagu Nijemaca na ostvarenje svojih italijanskih ambicija. Ranija politika Ota Velikog bila je konsolidacija velike njemačke države. Hohenstaufene su privukle panevropske koncepcije čiji su Habsburgovci postali nasljednici. A propast Hohenstaufena ostavila je Njemačku oslabljenom i bez centralne sile, u trenutku kada su Engleska i Francuska bile na ivici razvoja prema nacionalnoj državnosti koja je konačno postignuta pod Tudorima i Valoisima. Greške politike Hohenstaufena izgledaju još tragičnije sa njemačke tačke gledišta, kada se sjetimo da su veliki "Drang nach Osten" Nijemaca preko Labe i oko obala Baltika poduzimali Teutonski vitezovi za vrijeme vladavine Fridrika Drugog, i da je ovaj pohod na kraju prekinut u svojim širim mogućnostima zbog slabljenja zamaha iz njemačkog centra.

Između smrti Fridrika II 1250. godine i smrti Martina Luthera 1546. godine prošla su gotovo tačno tri stoljeća, i iako je ovo prilično proizvoljna podjela, dozvoljena je u svrhu generalizacije. Ovaj period od tri stoljeća svjedočio je potpunoj transformaciji, kako u izgledima tako i u karakteru njemačkog naroda. Postoje tri glavna historijska toka koja su imala fundamentalni utjecaj na kasniji razvoj njemačkog historijskog života.

Prvo, i njemački i sjevernoitalijanski gradovi izgubili su ekonomsku nadmoć koju su uživali tokom srednjeg vijeka, kada su rasli duž glavne rute trgovine od istoka prema zapadu između Evrope i bizantsko-saracenskog Istoka. Osvajanje Carigrada od strane Turaka uveliko je uništilo prosperitet svih regija duž ove rute, a otkriće Amerike i otvaranje rute preko Rta premjestilo je centar ekonomske moći u zemlje duž atlantske obale - Španiju i Portugal, Englesku, Francusku i Holandiju. U stvari, nije pretjerano reći da su i Reformacija u Njemačkoj i Tridesetogodišnji rat u sedamnaestom vijeku imali svoje korijene u strašnom procesu ekonomskog raseljavanja koji je morao uslijediti nakon ovog pomjeranja glavnih trgovačkih centara.

Druga velika historijska struja ovog perioda bio je uspon Habsburgovaca, u cipelama Hohenstaufena. Habsburgovci su bili njemački knezovi sa širokim ličnim vlasništvima u njemačkim zemljama, ali sam njihov položaj u Austriji - Østermark Mark - na istočnim granicama Njemačke činio ih je u suštini ne-njemačkim u njihovim interesima. Tradicionalna politika Habsburgovaca lako objašnjava izvanrednu mržnju koju su pangermanci i

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

posebno nacisti, imaju za cijelu "austrijsku teoriju". Habsburgovci - poput ranijih Hohenstaufena - smatrali su sebe nasljednicima Rimskog carstva i polagali su pravo na svjetsku dominaciju, ili barem, u praktičnoj politici, na panevropsku supremaciju. Ova nevjerovatna kuća bila je, u različitim periodima svoje historije, italijanska sila, španska i južnoamerička sila, slavenska sila, sila s ambicijama u Aziji - pa čak i u Africi - ali nikada nije bila sila koja je svjesno dopuštala da čisto njemački interesi prevladaju.

[1] Habsburgovci su odigrali veliku ulogu tokom četiri vijeka nakon osvajanja Carigrada od strane Turaka. Zaustavili su vojni napredak Turaka prema zapadu i naslijedili su bizantske careve kao glavni civilizacijski agenti u cijeloj jugoistočnoj Evropi. Ali njihova uloga bila je podjednako vrijedna za Evropu koliko i katastrofalna za koncepciju njemačke nacionalnosti.

Njihova preokupacija Mediteranom odgodila je na neodređeno vrijeme svaki proces ujedinjenja u Njemačkoj, a njihova dinastička politika dovela je u praksi do onoga što se svodilo na podjelu zemalja njemačkog govornog područja.

Treći važan utjecaj na razvoj njemačke historije bila je podjela zemalja njemačkog govornog područja i transformacija cjelokupnog rasnog karaktera stanovništva koje je sebe nazivalo Nijemcima, što se odvijalo u periodu 1250-1550. Ovaj fenomen bio je od najvećeg značaja, posebno kada se sjetimo da su se u istom periodu pojavile i konsolidovale nacije poput Engleza, Francuza i Španaca, pa čak i Mađara, Čeha i Poljaka, te da je Evropa počela poprimati oblike s kojima smo danas upoznati.

U vrijeme Karla Velikog razlike između Teutonaca i Franaka nisu bile baš jasno definirane. Engleska, pod saksonskom hegemonijom, bila je uglavnom njemačko kraljevstvo, a isto se može reći i za sjevernu Italiju pod Langobardima. Prije svega, došlo je do apsorpcije njemačkih elemenata u Engleskoj, istočnoj Francuskoj i sjevernoj Italiji. Ovaj proces je zapravo završen mnogo prije smrti Fridrika II 1250. godine. Tokom sljedećih tri stotine godina zapadne granice Njemačke potisnute su prema Rajni. Regije poput Burgundije i Franche-Comtéa postajale su sve više francuske, a manje njemačke. Nizozemska je definitivno postala nenjemačka. Švicarska se oblikovala, a znatno njemačko stanovništvo vezalo se za švicarsku ideju. Važni njemački marševi u Austriji postali su sastavni dio uglavnom nenjemačkog Habsburškog carstva. Rezultati ovih odvajanja i dalje su značajni u modernoj evropskoj historiji. Oni objašnjavaju austrijsko pitanje.

Oni objašnjavaju pitanje Alzasa i Lorene – spor oko regije koja nikada nije sasvim prestala biti njemačka i koja nikada nije postala u potpunosti francuska. Oni također objašnjavaju pokušaj nacističkog oživljavanja pangermanske svijesti, ne samo u Austriji i Čehoslovačkoj, već i u manjoj mjeri u Holandiji i Danskoj, Švicarskoj i Belgiji.

Ali u isto vrijeme dok su se njemačke jezičke granice pomicale prema Rajni, i dok se stanovništvo najautentičnije njemačke krvi transformiralo u švicarsko, francusko i holandsko, njemački jezik i njemačka kultura brzo su se širili prema istoku, a primitivno nenjemačko stanovništvo sjeveroistočne Evrope učilo je da sebe smatra Nijemcima. Njemačka kolonizacija na istoku bila je djelo Teutonskih vitezova koji su osvojili i prozelitizirali slavenska i finska plemena istočno od Labe, a kasnije i preko Odre, te njemačkih hanzeatskih gradova koji su se bavili osnivanjem trgovačkih centara duž cijele obale Baltika. U konačnici, njemački napredak u ovom smjeru zaustavila je vojna moć Poljske, rivalstvo skandinavskih država i, naravno, kasnije, pojava Rusije kao velike sile na početku...

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

osamnaestog stoljeća. Ali to je bilo veliko dostignuće, posebno kada se ima na umu da je ovaj poticaj doveden do svog kraja između trinaestog i petnaestog stoljeća, kada je centralnonjemačka inspiracija bila slaba, a u mnogim slučajevima i nepostojeća. Uloga hanzeatskih gradova i Teutonskih vitezova na Baltiku uveliko se podudarala s ulogom Italijanskih Republika i Latinskih viteških redova na Mediteranu, koji su uspjeli održati agresivnu talijansku politiku na Istoku u vrijeme kada nije postojala centralna talijanska sila.

U poluneuspjehu srednjovjekovnog "Drang nach Osten" treba otkriti drugi element "kompleksa frustracije", koji je u osnovi modernog njemačkog tumačenja historije njegove zemlje. Nacisti - posebno onoga što bi se moglo nazvati "pruskom školom" kojoj pripadaju general Göring i gospodin Rosenberg - stalno traže oživljavanje njemačkog prodiranja i kolonizacije baltičkih zemalja, kao kompenzaciju za ograničavanje njemačkih težnji na Zapadu.

Najvažniji rezultat srednjovjekovnog "Drang nach Osten" bio je osnivanje pruske države. Autohtono stanovništvo Pruske bilo je uglavnom slavenskog i finskog porijekla - najprimitivnijeg porijekla sjeverne Evrope - pomiješano s ratobornim i siromašnim elementima koji su migrirali na istok iz starijih središta njemačke kulture. Prusi su iscrpljeni kao narod, kao rezultat dva stoljeća najkrvavijeg ratovanja srednjeg vijeka.

Reformacija u Njemačkoj – koja obuhvata veći dio historije šesnaestog i sedamnaestog stoljeća – može se u određenim aspektima smatrati uglavnom nesvjesnim pokretom frustriranog njemačkog nacionalizma protiv pangermanskih – rimokatoličkih koncepcija Habsburgovaca. Reformacija je kulminirala Tridesetogodišnjim ratom koji je uništio Njemačku skoro cijeli vijek nakon toga i ozbiljno osakatio moć Habsburgovaca. Oporavak turske moći koji je demonstriran opsadom Beča 1683. godine bio je jedan od rezultata slabljenja Habsburgovaca, a Tridesetogodišnji rat je vjerovatno imao za posljedicu produženje turske vladavine u jugoistočnoj Evropi na više od dva vijeka.

Uspon Francuske monarhije predstavljao je ozbiljnu i trajnu prijetnju konsolidaciji bilo kakvog njemačkog jedinstva. Franjo I. je sarađivao s Turcima protiv Habsburgovaca, a upravo su Valoi prvi počeli igrati za poljsku barikadu protiv Njemačke na Istoku. U sljedećem stoljeću, Richelieu je zaista pomjerio njemačke pijune tokom Tridesetogodišnjeg rata. Rezultat njegove politike bio je da Njemačka ostane na milost i nemilost Burbonske monarhije cijelo stoljeće, sve dok pojava Pruske pod Fridrikom Velikim nije uvela potpuno novu snagu u njemačku politiku.

Pojavom Fridrika Velikog približavamo se modernoj fazi njemačke historije - i toj borbi između Hohenzollerna i Habsburgovaca, između protestantske, polunjemačke Pruske koja je težila da bude njemačka, i njemačke Austrije, koja je težila da bude nenjemačka i - unutar dinastičkih granica - panevropska, što je bio jedan od glavnih, iako indirektnih, uzroka posljednjeg rata. Reformacija je bila unutar određenih njemačkih granica, pangermanski pokret, i može se smatrati i da je predstavljala reakciju protiv stanja ekonomske zaostalosti u koje je Njemačka zapala kao rezultat pomjeranja trgovačkih puteva tokom petnaestog stoljeća. Wallenstein, nesumnjivo najveći Nijemac svog stoljeća, imao je široke, iako nejasne ideje o pangermanskom jedinstvu, a dočekao je smrt kao rezultat intriga sa sjevernonjemačkim prinčevima protiv interesa dinastije Habsburgovaca. Fridrik Veliki ozbiljno je doveo u pitanje hegemoniju Habsburgovaca u srednjoj Evropi i iskoristio je slabost Francuske u predrevolucionarnom periodu da sruši poljsku barikadu protiv Pruske na Istoku. Napoleonski ratovi nisu bili ništa više od neugodne intermezije u rivalstvu ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

između dvije germanske sile. Njihovi rezultati su bili značajno jačanje pruske pozicije, jer su oslabili nezavisne kneževske kuće u Njemačkoj i omogućili Pruskoj tokom prve polovine devetnaestog stoljeća da prisili manje države na carinske unije. Fridrik Veliki je osvojio Šleziju. Prisilno učešće njegovih nasljednika u kontinentalnoj blokadi tokom Napoleonskih ratova postavilo je temelje njemačke proizvodne industrije koja je osnovana da popuni prazninu nastalu isključenjem britanske robe. Carinske unije su ujedinile stare hanzeatske gradove s Pruskom, a modernizirana Sjeverna Njemačka suočila se s Austrijskim carstvom koje je zapravo bilo prežitak renesanse.

Godine 1866. Austrija je izbačena iz Njemačke Konfederacije i prestala je biti njemačka sila. Otprilike u isto vrijeme izbačena je iz Italije, kojom je zaista dominirala sve do nakon prve polovine devetnaestog stoljeća, te je sada prestala biti talijanska sila. Ali ovdje se može uočiti nevjerojatna politička fleksibilnost Habsburške dinastije.

Austrija je, tokom druge polovine devetnaestog stoljeća, brzo težila da postane slavenska sila, vladajući nad manjinom njemačkih podanika koji su slučajno živjeli u Austriji i Bohemiji. Moguće je da bi Austrija opstala kao mađarsko-slavenska konfederacija da je Franjo Josip ranije umro, a Franjo Ferdinand duže živio. Ali stari car, kako je rekao kralju Edwardu, "nikada nije mogao zaboraviti da je bio njemački princ."

Tokom dvadeset godina koje su prethodile ratu, u Austriji se razvio snažan pangermanski pokret, predvođen Karlom Leugerom - popularnim gradonačelnikom Beča - koji je zaista želio vidjeti kraj Habsburškog carstva i monarhije, te ujedinjenje njemačkih dijelova Carstva unutar Velike Njemačke. Da je postignuto pangermansko rješenje ili "federalno" (slavističko) rješenje nadvojvode Franje Ferdinanda, historija Evrope bi možda dobila sasvim drugačiji impuls. Ali Hohenzolierni su, u stvari, naslijedili ulogu Hohenstaufena i Habsburžana. Potonji su praktično bili manevrisani u poziciju vazalnih prinčeva, a razvojem politike Trojnog saveza Hohenzollerni su samo dali novu snagu i novu smjernicu panevropskoj politici careva Svetog rimskog carstva.

Adolf Hitler je odrastao u atmosferi pangermanske propagande predratnog Beča, a u svojim spisima nakon rata ogorčeno osuđuje ono što smatra antigermanskom i čisto dinastičkom i kapitalističko-monopolističkom politikom koju je pripisao Hohenzollernima. Također se protivio politici kolonijalne ekspanzije koju su Hohenzollerni pokrenuli, a koje se stariji nacionalistički političari poput Hugenburga i Schachta još uvijek pridržavaju. Stoga je potrebno imati na umu ove dvije važne tendencije koje upravljaju nacionalsocijalističkom politikom u akciji. Prvo, nacistička politika je u suštini nacionalna po tome što je reakcija na katastrofalnu panevropsku politiku Habsburgovaca i Hohenzollerna. U duhu Bismarcka, koji je proglasio da „cijelo Istočno pitanje ne vrijedi ni kostiju jednog pomeranskog grenadira“, ona odbacuje svaku ambiciju da se nenjemačke teritorije stave pod njemačku vlast. S druge strane, predstavlja izazov uspostavljenom državnom sistemu Evrope kada naglašava potrebu uključivanja svih teritorija naseljenih njemačkim govornim stanovništvom u strukturu „Trećih rajha“.

Površno gledano, pangermanske rekultivacije nacističkih idealista izgledaju nekompatibilne s kontinuiranim mirom u Evropi. Ali ono na šta gospodin Hitler, u suštini, cilja jeste priznanje činjenice da se Njemačka mora smatrati ne samo ravnopravnom među velikim silama, već da te sile moraju dozvoliti i legitimno širenje Njemačke i, ako je potrebno, pronaći puteve kojima se ona može proširiti. Tu

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Nema ništa posebno nemoralno u ambicioznoj njemačkoj teritorijalnoj politici. Tokom posljednjih petnaest godina tolerirali smo isključivu i nepopustljivu kontinentalnu politiku francuske demokratije, a Liga naroda je uveliko korištena za favoriziranje razvoja nove slavenske grupe u Istočnoj Evropi. Potrebno je zapamtiti da su evropske granice oduvijek bile izuzetno fluidne i da nema historijskog opravdanja da se one u sadašnjem trenutku evropske historije smatraju posebno trajnim.

U istočnoj Evropi, slavenska grupa - Poljska, Česi i balkanski Slaveni, za razliku od Rusa - mora se smatrati prilično trajnim elementom u evropskoj historiji. I Poljska i Bohemija bile su zaista starije države od Pruske. S druge strane, Rusija je relativno noviji fenomen, koja se kao evropska sila pojavila tek početkom osamnaestog stoljeća. To je bilo djelo dva velika vladara - Petra Velikog i Katarine Velike. Posljednji rat je uništio djelo Katarine, a ruska granica je potisnuta iza Pripjetskih močvara. Boljševici su mnogo učinili da potkopaju i kulturnu i nacionalnu osnovu bivšeg Ruskog Carstva. Stabilne institucije i ideje su uništene, a mnogi narodi koji čine Sovjetski Savez razvijaju dezintegrativne tendencije brzinom koja se općenito ne shvata. Rusija postaje politička ničija zemlja - činjenica koju Japanci na krajnjem istoku izgleda veoma cijene.

U tom smislu, nedavni njemačko-poljski pakt dobija na značaju i ukazuje na mogućnost potpuno nove orijentacije u baltičkoj politici. I Njemačkoj i Poljskoj je potrebno ono što se može definirati kao prostor za "seljačku ekspanziju". Herr Hitler i drugi predstavnici nacističke ideologije, poput Darrea i Rosenberga, naglasili su da je cilj nacističke Njemačke prazna teritorija gdje njemački seljak može obrađivati svoju zemlju i gdje njemačke zajednice mogu izgraditi svoje živote kao sastavni dio Njemačke. To je potpuno drugačija koncepcija od "kolonijalnog imperijalizma" Hohenzollerna i modernih konzervativnih nacionalista poput Schachta i Hugenburga. Uspješan rat protiv Poljske ne bi riješio njemački problem "seljačke ekspanzije", jer je sama Poljska gusto naseljena i ima rastuću populaciju. Ali obje zemlje imaju ambicije na Istoku koje su u sedamnaestom i osamnaestom stoljeću provjerene švedskom intervencijom i usponom Romanovskog carstva. Nedavno su se podsjetili na mogućnosti ovih ambicija kada su Nijemci okupirali baltičke provincije tokom rata i kada su Poljaci okupirali Ukrajinu 1920. godine.

Ukrajinski nacionalisti, koji žele odvajanje od Rusije, imaju vrlo važne veze s Berlinom i Varšavom, i moguće je da ovi elementi budu ključni u formuliranju osnove zajedničke njemačko-poljske politike u "dalekoistočnoj" Evropi. Bilo kakve izglede za rat su prirodno uznemirujuće, ali čini se očiglednim da je najdirektniji način da se budući rat učini neizbježnim u Zapadnoj Evropi ignorisanje ne samo njemačkih težnji već i njemačkih potreba. A oslobađanje njemačke energije prema Istoku čini se beskrajno poželjnijim od "zastoja" duž Rajne i u Austriji - što je jedina krajnja alternativa.

U nacističkoj Njemačkoj postoji izuzetno malo neprijateljskih osjećaja prema Britaniji, niti se čini da postoji ikakva tendencija da se službena propaganda usmjerava protiv Britanije, uprkos izuzetno provokativnom stavu koji su zauzeli dijelovi štampe u ovoj zemlji - a također i određene političke grupe otkako su nacisti došli na vlast. Naravno, postoji pokret agitacije za povratak afričkih kolonija Njemačkoj, ali inspiracija ove agitacije dolazi uglavnom iz sada nevažnih konzervativnih nacionalističkih krugova. Mišljenja se mogu razlikovati u pogledu vrijednosti ovih konkretnih kolonija, bilo za nas ili za Nijemce, ali sam gospodin Hitler ispovijeda prezir prema "kolonijalnom imperijalizmu" koji inspiriše nacionalističke grupe.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Svakako, politika zasnovana na "izvoznom kapitalizmu" - a to je politika koja zahtijeva kolonije - suprotna je ekonomskoj teoriji "autarhične države", i može se sa sigurnošću reći da nacisti - barem u sadašnjoj fazi - ne žele ponovo ući na afričko polje. Čitav naglasak njihove propagande je na obnovi seljačkog života kao osnove autarhične države i na potrebi za daljnjim zemljama geografski susjednim Njemačkoj gdje se njemačke seljačke zajednice mogu širiti i razvijati taj njemački korporativni život u kojem nacisti vide početak i kraj svega. Ako ih takva politika dovodi u sukob sa silama i interesima koji nisu britanski interesi, teško da je posao Britanije da ide u križarski rat kako bi održala imunitet najkorumpiranije tiranije koja je ikada uprljala historiju ljudske rase.

---

[1] Osim možda tokom kratke vladavine cara Josipa II.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Socijaldemokratija u propadanju, John Beckett

Analiza rezultata dopunskih izbora od posljednjih općih izbora pokazuje da je Laburistička stranka povećala svoj prosječni broj glasova u anketama u odnosu na onaj iz 1929. godine za skoro 15 posto. Godine 1929. osvojila je 289 mjesta i, uz podršku pet nezavisnih članova, imala je lobističku snagu od 294 mjesta. Trinaest dodatnih pobjeda bi joj dalo moć. Na osnovu podataka iz 1929. godine, stopa porasta glasova jednaka onoj na dopunskim izborima bila bi dovoljna da stranka dobije jasnu parlamentarnu većinu. U nedostatku bilo kakvog velikog zamaha prema fašizmu na prvom izbornom takmičenju, može se zaključiti da ne postoji nijedan drugi faktor koji može izbjeći takav redoslijed događaja. Doći će do redovnog zamaha klatna i dvije strane Doma će se zamijeniti poput fudbalskih timova na poluvremenu.

Ništa ne bi bilo zabavnije, da nije tragično, nego proučavati različita mišljenja koja su izrazili naši „Nacionalni lideri“ i štampa o vjerovatnom kursu kada Parlament bude pod kontrolom laburista. Ona se kreću od vizija Britanije na potpuno crvenoj ruti, sa Sir Staffordom kao vozačem, do blagih udobnosti gospodina Greenwooda i dr. Daltona, koji nam slikaju sliku Britanije nepromijenjene, osim prosperiteta, sa prednjom klupom nevjerovatno „džentlmenskih“ supermena koji povećavaju rentu u Mayfairu jednako stabilno kao što uklanjaju sirotinjske četvrti sa lijepog lica naše zemlje.

Velika tragedija, crvena propast i blagotvorna efikasnost su, redom, predviđeni. Nevjerovatno je da se nijedan od proroka nije potrudio da pažljivo ispita principe socijaldemokratije na kojima se zasniva Laburistička stranka, i sudbinu tih principa (ili nedostatka principa) u svakoj zemlji u kojoj su isprobani. Ova studija, potpomognuta pregledom prošle historije Laburističke stranke i nepristrasnim ispitivanjem karaktera i dosijea njenih vođa, neizbježno ukazuje na zaključke manje dramatične, ali mnogo strašnije od bilo kojih koje smo već razmatrali.

Moja je namjera tvrditi da laburistička vlada ne znači ni revoluciju ni evoluciju. To znači beskičmenu vladu od strane nebitnih osoba bez ikakvih vodećih principa; to znači lutanje bez smjera u zbrci neiskrenosti; to znači neartikuliranu uzbunu usred ekonomske nesigurnosti i finansijske panike koju povećavaju nervozni i neiskusni ministri.

Bez koristi za autsajdera, na laburiste se može osloniti da laju na i uzbune glavnog. Rezultat neće biti iznenadna katastrofa s kojom se može lako nositi, već iscrpljivanje vitalnosti nacije i ubrzanje propadanja do te mjere da će ga možda biti nemoguće zaustaviti. Teorija socijaldemokratije, zaista, sažeta je u službenoj apologiji same Laburističke stranke za 1933. godinu; Možda smo bili neefikasni; ali smo sve vrijeme bili na pravom putu.

Suočeni s promijenjenim ekonomskim uvjetima uzrokovanim ogromnim napretkom proizvodne snage zahvaljujući modernoj mehanizaciji i nauci, tri osnovne ideje - fašizam, komunizam i socijaldemokratija - bore se za prevlast u svijesti civiliziranog svijeta još od 1918. godine.

Na prvi pogled, socijaldemokratija je najprivlačnija. Komunizam zahtijeva nemoguće.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

previranja i žrtve kako bi se postigli vrlo kontroverzni rezultati. Fašizam upućuje veliki poziv višoj, samoodricajućoj strani ljudskih bića. Prosječan čovjek je lijen i sebičan. Ne želi raditi i prihvatati disciplinu; prije svega ne želi razmišljati i žrtvovati se za dobrobit rase. Socijaldemokratija obećava zadovoljstvo bez bola, idealizam bez napora, prosperitet i pravdu bez planiranja. Nijedan efikasniji oblik droge za mase nije se mogao izmisliti, i teško da je čudo što su se u Rusiji, Italiji i Njemačkoj, gdje se osjetila puna sila mećave uzrokovane ratom, ove nacije okrenule socijaldemokratima za spas.

Prostor ne dozvoljava dugotrajno ispitivanje, sa citatima, neuspjeha socijaldemokratije u ovim zemljama. Ne samo da nije uspjela ostvariti mirnu transformaciju iz predatorskog kapitalizma u socijalizam, kako je obećala, već nije uspjela ni najmanje kontrolirati pljačkaša, s kojim je u Njemačkoj, barem u slučaju, formirala brz i čvrst savez. U sve tri zemlje radnici su se našli u mnogo gorem položaju nego što su bili prije nego što je socijaldemokratija došla na vlast, i u sve tri zemlje lekcija se pokazala dovoljnom da okrenu leđa takvim oblicima demokratije i da pokušaju povratiti svoj ugled i efikasnost pod nacionalnim vodstvom. Rusija, manje napredna zemlja, usvojila je sada brzo nestajući oblik komunizma, dok su se Italija i Njemačka, s višim standardom civilizacije, okrenule fašizmu za spas.

Sasvim površno ispitivanje socijaldemokratske teorije dovoljno je da pokaže da ono što
Ono što se dogodilo u ove tri zemlje bilo je neizbježno i mora se dogoditi gdje god se njena politika isproba.

Socijaldemokrata je racionalizator demagogije, dok je njegova stranka uvijek prepuna poslaničkih klubova, a njeni visoki položaji su ispunjeni ljudima koji možda nemaju ništa da ih preporuče osim moći površnog govora. Njegove najviše funkcije su otvorene demagogu i samo njemu. Kao što su njegovi principi nejasni, a principi njegovih protivnika određeni, tako i njegovim vođama nedostaje fanatizam komunista ili strogost fašista. Steknite moć glasanjem - ne moć da radite stvari, već moć da preuzmete funkciju. Obećajte bogatima i siromašnima da ćete im biti prijatelj. Ukinite sirotinjske četvrti i večerajte s vlasnikom sirotinjskih četvrti. Povećajte plate, ali dajte titule lošem poslodavcu.

Nacionalizirajte banke, ali poslušajte bankara. Pobijedite međunarodni kapital poljupcem dobrodošlice.
Smanjite naoružanje dok se miješate u poslove svake druge zemlje. Ovo su neki od prikladnijih slogana za laburističke kandidate. Nije iznenađujuće da se u svijetu sumorne stvarnosti ova mješavina oportunizma, idealizma i čiste slabosti karaktera urušila kad god bi joj se pripisala odgovornost.

Ispitivanje historije Laburističke stranke pokazuje koliko se precizno ove tendencije ostvaruju u praksi; i, uzimajući u obzir uznapredovaliju fazu propadanja u navedenim kontinentalnim zemljama, ništa nije upečatljivije od poređenja njihove nedavne historije s našim vlastitim iskustvima. Društvene i ekonomske poteškoće dovele su do širokog prepoznavanja potrebe za promjenom strukture nacije. Isproban je naizgled lak put socijaldemokratije; uslijedili su haos i korupcija; a moralo se prizvati i vođstvo, pogrešno nazvano diktaturom.

Studija naše Laburističke stranke pokazuje potpuno iste tendencije kao i već spomenute Socijaldemokratske stranke. Može li njen najoptimističniji pristalica zaista tvrditi da u cjelokupnim uvjerenjima i politici stranke postoje dvije konzistentne note? Čak i da nemamo evidenciju njihovih prethodnih mandata koja bi to dokazala, govori njihovih vođa i kolumne u Daily Heraldu sadrže svaku moguću nedosljednost. Socijalistička liga i najmirniji sindikalni vođa ujedinjeni su u svojoj želji za izbornom pobjedom, ali je nemoguće pronaći jednog ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

jedinu tačku jedinstva u njihovim planovima za vladu nakon što se ostvari pobjeda. Prisustvujte bilo kojem sastanku laburista gdje ima više od jednog govornika, i ako govornici odu dalje od uzvišenih težnji do praktične politike, najupečatljivije razlike će se odmah pojaviti.

Prva zaista velika parlamentarna Laburistička stranka vraćena je 1922. godine. Nikada, čak ni u „paragrafskom Parlamentu“ iz 1906. godine, tako neobična zbirka ekscentričnosti nije stigla u Westminster. Ne bi se mogao dati bolji opis od onog koji je dao Scanlon u svom djelu „Pad i propast Laburističke stranke“: —

„Međutim, politika, kao i nedaće, stvara čudne suputnike, ali se može sa sigurnošću reći da nikada najgori oblici nedaća nisu uspjeli okupiti tako čudne, raznolike tipove kakvi su se našli nagurani jedan pored drugog u našem laburističkom krevetu u Parlamentu 1922. godine - svi koji su imali pritužbu pridružili su se Laburističkoj stranci . . . u uvjerenju da ona postoji isključivo da bi ispravljala pojedinačne nepravde; a kada bi se bilo koja bogata osoba pridružila Stranci, odmah bi osjetila da je treba usvojiti za Parlament kako bi se pritužba mogla pravilno riješiti... sjetite se gospodina Egertona Wakea, nacionalnog organizatora Laburista, čiji je posao bio da plasira kandidate, rekavši Ja da je najveća boljka Stranke predoziranje nezadovoljnim generalima.“

Sve u svemu, neki neobični primjerci su se našli u Laburističkoj stranci... svaki je imao fiksnu ideju: neki su se fokusirali na istrošene konje, neki na potlačene manjine, pod uslovom da manjine nisu bile preblizu. Bilo je generala koji su bili zanemareni u ratu i željeli su da se cijeli sistem unapređenja promijeni. Drugi (ne generali) bili su spremni posvetiti svoje vrijeme i energiju kako bi se osiguralo da se Subota svetkuje; drugi su mogli mirno gledati na teške uslove koji su nametnuti nezaposlenima, ali bi rado uništili Stranku da je predložila da se na listu doda i jedan jedini radnički klub. Bilo je i onih koji su vjerovali da će grupni sastanci za svakodnevno zauzimanje pred Bogom riješiti problem siromaštva, a bilo je i onih koji nisu imali odlučne stavove ni o čemu.

Godine 1906., kada su neki od laburističkih zastupnika svijetu nagovijestili velika pitanja kojima su se nadali posvetiti svoj parlamentarni život, gospodin Bernard Shaw se izvinio svemiru što je ikada bio povezan s njima. Ne postoji zapis o tome šta je rekao 1922. godine.

Manje od godinu dana kasnije, ova šarolika skupština postala je zvanična vlada zemlje.
Nakon nekoliko mjeseci mandata, država ga je bez odlaganja otpustila. Pet godina g.
Baldwin je pripremio nacionalni um za bilo kakvu alternativu, te je 1929. godine laburistička vlada, kojoj je nedostajalo samo nekoliko glasova za većinu i koja je gotovo uvijek imala stvarnu fizičku većinu unutar Predstavničkog doma, vladala s nelagodom i sramotom dvije i po godine, sve dok kriza 1931. nije dovela do njihovog privremenog izbornog istrebljenja.

U Rusiji je Kerenski savjetovao oprez sve do trenutka kada je pobjegao pred ogorčenom i razočaranom nacijom, koja se okrenula boljševicima za vodstvo koje on nikada nije imao hrabrosti pokazati. U Italiji su socijaldemokrati okupirali tvornice i, nemajući planove kako ih voditi, krotko su dozvolili da ih fašisti istjeraju i unište, dajući Italijanima planove umjesto govora i akcije umjesto intriga. U Njemačkoj su socijalisti imali svu vlast u svojim rukama 1919. godine, ali su u strahu potražili pomoć kod Junkersa ; dvanaest godina su se klanjali Weimarskom ustavu; a 1933. godine, jedva uz blejanje protesta, napravili su mjesta Hitleru i disciplinovanom vodstvu jurišnih trupa.

Nije iznenađujuće da bivši engleski socijalistički zastupnik piše da socijaldemokratija za svoj opstanak zavisi od toga da nikada ne dođe na vlast. Ovaj članak je započeo upozorenjem da

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Laburistička stranka mora, ako brojke s dopunskih izbora išta znače, ponovo osvojiti vlast na sljedećim izborima. Čitalac se s pravom može pitati kako je, s obzirom na prethodno navedene činjenice, moguće da milioni birača ponovo glasaju za laburiste. Odgovor leži u lažnom izgovoru koji se navodi na svakoj laburističkoj platformi: — „Nikada nismo imali većinu.“

Koliko god nevjerovatno izgledalo, velika većina biračkog tijela, čini se, sasvim iskreno vjeruje da bi, da je 1929. godine vraćeno još dvadeset sindikalnih vođa ili inteligencije srednje klase , laburistička vlada bila uspješna u ispunjenju brojnih i raznolikih utopijskim obećanja koja je dala tokom svoje izborne kampanje. Kako odsustvo većine objašnjava radnicima uvođenje i forsiranje kroz Donji dom, često protiv nekih liberalnih i konzervativnih glasova, zakonodavstva definitivno protiv radničke klase, kao što su Zakon o anomalijama i Zakon o rudnicima uglja, ne pretvaram se da razumijem. Kako se propovijedanje klasne mržnje i okupljanje masa za uništenje kapitalizma pretvara u neobuzdani snobizam i puzeću podređenost londonskom Cityju zato što ima 294 zastupnika umjesto 307, misterija je koja nikada nije objašnjena.

Šta god drugo da nije u redu s Laburističkom strankom, ona je daleko otišla u rješavanju problema suočavanja s neugodnim pitanjima. Otkrila je da je najbolji način da im okrene leđa. Objašnjenje ustupa mjesto denuncijaciji; izlaganje se vrši fulminacijom; a neuspjeh u ispunjavanju obećanja datih u prošlosti čini se da je u očima birača više nego prikriven dodatnom velikodušnošću u davanju obećanja za budućnost.

Glavni dokaz da laburisti ne mogu vladati ne leži u njihovom neuspjehu, koliko god to bilo prezreno u prošlosti, već u psihologiji njihovog vodstva i lakovjernosti njihovih običnih članova. Izvanredna blagost koja se u Britaniji uvijek pokazuje prema onima za koje se popularno pretpostavlja da su se uspjeli popeti na visoke položaje vjerovatno objašnjava čudan način na koji oni koji su u poziciji da znaju istinu dopuštaju da se ne osporavaju laskave tvrdnje laburističkih lidera o neuobičajenim standardima pravednosti.

G. MacDonald, kao vođa Nacionalne vlade, danas slijedi potpuno istu politiku kao i kada je bio veoma poštovani i voljeni vođa laburističke vlade. Jedina razlika je u tome što je ta politika uspješnija jer je okružen sposobnim ljudima umjesto neefikasnih. Pa ipak, vidimo laburističke lidere koji su bili ponosni što ga slijede prije 1931. godine, a sada ga proklinju i osuđuju zbog potpuno istih metoda kojima su ranije, kada ih je koristio, osuđivali druge ljude zbog protivljenja. Standard poštenja je toliko nizak da laburistički zastupnici iz prošlosti i prošlosti, koji su se motali oko njegovih vrata u nadi da će dobiti priliku da ih otvore i kažu "Dobro jutro", sada krive MacDonalda, Thomasa i Snowdena za sve zločine iz prošlosti. U jednom dahu tvrde da su demokratska stranka; u sljedećem kažu da je u parlamentarnoj grupi skoro 300 snažnih trojica muškaraca odgovorno za ono što sada osuđuju kao zločinačko ponašanje.

Opći primjer ove nepoštene propagande može se naći u izjavi koja se redovito iznosi na platformama Laburističke stranke da su jedina stranka koja objavljuje bilans stanja, te u njihovoj osudi starijih stranaka zbog korupcije u prodaji počasti i prikrivanju tajnih izvora prihoda. Mnogi članovi nesumnjivo vjeruju ovim izjavama kada ih daju. S druge strane, mnogi moraju biti svjesni da su lideri godinama primali velike privatne pretplate i koristili ih po vlastitom nahođenju - pretplate koje nikada nisu navedene ni u jednoj ikada izdatoj izjavi. Laburistička stranka je oduvijek osuđivala praznu pompu titula, ali pregled lista počasti dok je bila na vlasti ne sugerira nikakvu promjenu u tradicionalnom načinu sastavljanja ovih lista. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Veći dio laburističkog rukovodstva je svjesno licemjeran u ovim stvarima, a obični članovi su toliko nevjerovatno lakovjerni da je teško ne tvrditi da zaslužuju vodstvo koje imaju.

Šta će biti kraj demokratije? Počevši od proučavanja historije socijaldemokratije na drugim mjestima, naše ispitivanje Laburističke stranke u Britaniji mora nas dovesti do uvjerenja da, baš kao što pokazuje sve karakteristike kontinentalnih pokreta, tako se i njen napredak neizbježno mora razvijati u istom smjeru. Moguće je da je ovo sve samo ne vesela misao. Ukoliko se nacija ne urazumi u vrlo kratkom roku i ne ponudi joj se snažna i praktična alternativa, negativne vrline Konzervativne stranke opterećene finansijama sigurno će nam predstaviti laburističku većinu u Westminsteru. Konzervativci će sigurno održati laburističku vladu na vlasti najmanje dvanaest mjeseci. Birači ne bi shvatili koliko su laburisti bili loši i zaboravili bi koliko je loš bio konzervativizam u to vrijeme.

Stoga je od primarne važnosti da fašizam bez daljnjeg odlaganja predstavi tu alternativu. Ne smije se dozvoliti da se tragična historija drugih zemalja ovdje odvija. Okrenuli su se konstruktivnom planiranju i autoritativnom vodstvu kao posljednjem resursu kada su ih nekonstruktivna reakcija i plašljivi socijalizam doveli na rub katastrofe.

Laburistička vlada koja se obavezala da će poboljšati položaj masa će, po preuzimanju vlasti, otkriti da je ormar prazan. Prošla su vremena kada se, iz viška, moglo naći nekoliko miliona da se potkupe radnici. Ogorčeni potpunim neuspjehom laburističke vlade da im pomogne i razjareni nepromišljenom prirodom njihove propagande, radnici će se okrenuti neredima i komunizmu kao izlazu. Uznemireni divljim govorima održanim radi dolaska na vlast, investitorska klasa će se oglasiti sa katastrofalnim posljedicama po naš ekonomski položaj. Socijaldemokratija će se suočiti sa svojim historijskim problemom: - Kako zadovoljiti svoje pristalice, a da ne napada svoje protivnike. Nema rješenja u socijalističkom uvjerenju. Za manje od tri godine suočićemo se sa pravom krizom koja će onu iz 1931. učiniti vrlo sitnom stvari.

Je li moguće vjerovati da će demokratija, kakvu je danas poznajemo, preživjeti ovo stalno kretanje u katastrofu? Fašizam se mora truditi da uvjeri naciju u svoje planove sada, a ne kada nam katastrofa prijeti.

Laburisti ne mogu vladati, i ako se korporativna država odgađa dok socijaldemokratija ne požnje svoju žetvu haosa, spas nacije će i dalje ležati u činjenici da su ljudski umovi pripremljeni i da se pokret Crnih košulja konsolidovao.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Fašizam i rat, general-

major JFC Fuller

Fašistički pogled na rat je stav zdravog razuma, jer je fašista realista. Za njega je beskorisno prelijevati problem rata riječima i anatemama, kao što to često čine oni koji su uspješno izbjegli ovo posljednje, jer je emocionalizam antiteza realizma. On je otvoren da ispita problem kao što ljekar pregleda pacijenta, ali odbija da ga zabavi "slava" s jedne strane ili "užas" s druge.

Ako je problem rješiv, riješit će se naučno, odnosno traženjem istine, održavanjem nepristrasan um i rad na uređen način. Histerija to sigurno neće riješiti.

Proučavajući rat historijski i psihološki, fašista dolazi do zaključka da su u određenim okolnostima ratovi neophodni, a u drugima nisu. Stoga on odlučuje da su okolnosti primarni faktor, da su one te koje stvaraju ratove i da, posljedično, sam rat nije bolest, već vrhunac bolesnog stanja mira. Nije problem u mikrobu, već u groznici koju uzrokuje mikrob. Bez ove groznice, pacijent bi lako mogao umrijeti od unutrašnjeg trovanja, ali ako mu temperatura poraste iznad određene tačke, sigurno će se srušiti; u svakom slučaju, vjerovatno će biti fizički oslabljen kada mu bolest prođe. Ne treba kriviti groznicu, već njen uzrok. Fašista, stoga, kaže: „Rješavat ću ovaj problem uzročno i dok se njegov uzrok ili uzroci ne eliminiraju, držat ću zalihe hirurških instrumenata i lijekova, svoje mornarice, vojske i zračne flote, jer ne vidim razloga da se uzdam u vjerska liječenja i druge šarlatanije. Shodno tome, neću imati ništa s pacifističkim vještičarenjem koje se uzda u bajalice, čarolije i paktove.“ Zbog toga on odbija da ga razoružanje i slične zavaravanja skrenu s traga njegove potrage za istinom, jer oružje samo po sebi ne može stvoriti ratove, kao što ni pincete ni skalpeli sami po sebi ne mogu stvoriti bolesti.

„Stoga“, kaže fašista, „ispitajmo mir, jer će se u nezadovoljstvu mirom otkriti uzroci rata, i dok se oni ne eliminišu, ne namjeravam baciti svoje hirurške instrumente. U stvari, što su zagovornici mira histeričniji, to sam sigurniji da će se rat vratiti, stoga ću se pobrinuti da moji instrumenti i lijekovi budu najbolje dostupni.“

Zatim se fašista okreće dobu u kojem živimo, jer iz tog doba će proizaći sljedeći rat, i nakon što ga je nepristrasno proučio, dolazi do zaključka da danas postoje dva glavna uzroka rata, naime: prenaseljenost i fiskalno-ekonomska anarhija. Upravo oni dovode do vojnih uzroka - potreba za osvajanjem, teroriziranjem i uspostavljanjem nenapadljivih granica.

Prvi od ova dva glavna uzroka on posmatra na ovaj način: Koliko god to bilo žalosno i dosadno, činjenica je da gladan čovjek radije krši zakon krađom hrane nego da umre od gladi. U svakoj civilizovanoj i necivilizovanoj zemlji slaže se da čovjek ima pravo da brani svoj život; zašto bi se onda ovaj čovjek ubio glađu kada može sačuvati svoj život krađom? Shodno tome, kada zemlja postane prenaseljena, suočava se s dva mogućnosti: može izvršiti samoubistvo u građanskom ratu ili okupirati susjednu teritoriju, što znači rat osim ako nije naseljena.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

od strane pacifista opijenih paktom. To su činjenice koje se ne mogu opovrgnuti. S obzirom na to da je Japan prenaseljen, besmisleno je da se Liga protivi japanskoj ekspanziji. Mnogo mudriji postupak bio bi da se toj zemlji godišnje šalje nekoliko hiljada tona kontracepcije.

Isti problem imamo i u Indiji: Bijela knjiga ili ne, ako Indijci nastave da se razmnožavaju sadašnjom brzinom, osim ako širenje ne postane moguće, Indija mora eksplodirati prije kraja ovog stoljeća. Godine 1921. njena populacija je bila 320 miliona, a 1931. 350 miliona. Po ovoj stopi rasta, ona će 2001. godine biti oko 700 miliona, i osim ako se Marie Stopes ne potrudi ili svaka stabljika kukuruza ne izraste u dva klipa, kataklizma je unaprijed osuđena. To je činjenica koju nikakvo pero i tinta ili pobožne riječi ne mogu izbrisati; shodno tome, fašista radi na osnovu činjenica - on je realista.

Okrećući se drugom od dva glavna uzroka, fašista se odmah suočava s onim što se proglašava "ekonomskim nacionalizmom", za koji mnogi pretpostavljaju da u njemu živi đavo štrajka. Nikada vezan riječima ili imenima, nakon što ga ispita, otkriva da se ono što se zapravo misli, ali ono što je pod liberalnom demokratijom jeres šaptati, jeste anarhična trgovina: Idi kako ti je volja, radi kako možeš, varaj, podmićuj, bori se i đavo neka uzme najugroženije. Tržišta i strani krediti imaju veliki značaj u ovom beskrvnom ratu smanjenja novčanika. Ukratko ću ih redom ispitati.

Budući da danas sve nacije proizvode više nego što mogu kupiti u okviru postojećeg finansijskog sistema, svjetska proizvodnja premašuje svjetsku potražnju. Tržišta stoga postaju uzroci sukoba i područja za odlaganje nezadovoljstva, kao i robe. Budući da je, očigledno, nemoguće da svaka zemlja proda više nego što može kupiti, privatni interesi uključuju njihove vlade, a vlade zveckaju mačevima kako bi se međusobno zastrašile - njihovo zveckanje su uvrede dnevne štampe. Pohlepa rađa zavist, zavist strast i mržnju, a zatim dolazi do nekog incidenta koji detonira potisnute emocije i dolazi do rata. Slično se dešava i u borbi za sirovine.

Još snažniji uzrok je borba između velikih centralnih banaka za finansijsku kontrolu. Ako se roba ne može platiti robom, dužnik je primoran da prihvati zajam i odmah ulazi u finansijsko ropstvo. Kao što jedan pisac kaže o međunarodnim finansijerima: „Više od bilo koje druge sile puštene u haos modernog svijeta, oni su doveli do rata.“ Kada se jednom nađu u njihovom stisku, postoje samo dva načina da se iz toga izađe: odbacivanje ili borba. Pošto prvo znači bankrot i sramotu, obično se pribjegava drugom.

Tako se dešava da se, zbog pohlepe i emocija koji su svojstveni masovnim demokratijama, na oružje ne gleda kao na hirurške instrumente, već kao na oklope nacionalnih i međunarodnih nezadovoljstava. Njime se ograničavaju unutrašnje revolucije i teroriziraju neprijateljski nastrojeni susjedi, ne da bi se održala pravda, već da bi se održala pohlepa. Opet, samo je jedan korak od carinskog zida do utvrđene granice, a ako je postojeća granica slaba, postoji svaki poticaj da se traži druga, jača. U prošlosti su se tražile jake odbrambene granice kako bi se osigurala nacionalna egzistencija, a sada se traže kako bi se osigurala međunarodna lihvara.

Dana 11. jula 1933. godine, g. Chamberlain je u Donjem domu parlamenta rekao: „Mi sami i dalje ostajemo pri mišljenju koje smo cijelo vrijeme imali, a to je da su glavni problemi od kojih svijet danas pati međunarodnog porijekla i da se mogu riješiti samo međunarodnom akcijom i sporazumom.“ Što se tiče njihovog porijekla, on je u pravu, ali budući da Sotona ima posebnu odbojnost prema protjerivanju Sotone, fašista je više nego sumnjičav u pogledu njegovog lijeka. Zato ne vjeruje u ugovore o razoružanju, mirovne paktove i međunarodne policijske snage o kojima članovi Lige naroda ili njeni pristalice pričaju iznutra i iznutra, a zatim izvana prema unutra.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Liga se ne zalaže za mir, ona predstavlja status quo: ona predstavlja mit, inerciju, a ne promjenu stvarnosti. Svijet se kreće i mi se moramo kretati s njim; ne može biti zaustavljanja bez truljenja, a trulež rađa rat, jer ona trune civilizaciju. Na primjer, ispitajte problem Austrije, trenutno centra evropske truleži: 1918-19. godine veliko carstvo je svedeno na malu državu s ogromnim kapitalom; to jest, iz pozicije milionera na siromaha koji još uvijek mora platiti svoju kuću - Beč - milionersku kiriju. 1931. godine Njemačka je predložila Carinsku uniju, a Francuska, osjećajući da će biti torpedovana, odmah je odlučila da torpeduje ovu Uniju pomoću tog neuništivog oružja uništenja, Vijeća Lige. U suštini ekonomsko pitanje, upućeno je na odlučivanje Stalnom sudu međunarodne pravde i razapeto na političkoj muci, a vitla su, između ostalih, koristili Salvador, Kuba, Kolumbija i Kina - tada u stanju otvorene anarhije. Da su Kuba ili Salvador glasali drugačije, Unija bi postala svršena činjenica; budući da nijedna od njih nije glasala, nije dozvoljena.

Je li ovo razumno ili ludo? Je li ovo način da se integrira svijet i uspostavi trajni mir?
Bilo bi razumnije i poštenije da je Liga proglasila: „Austrija je nemoguća zemlja, ona je siromah Evrope, i ako joj se ne dozvoli ova Unija, moramo je zadržati i plaćati joj socijalnu pomoć od miliona funti svake godine.“ Čak i tada, kakvo bi pravo Liga imala da pretpostavi da Austrijanci - ponosan narod - žele živjeti u sirotištu; jer sve što su željeli bilo je samoopredjeljenje i još uvijek ga žele, ali ga ne mogu dobiti, jer su prisiljeni da žive ne pod vladom koju sami biraju, već pod korumpiranim despotizmom.

U stvari, Austrija je spriječena da ostvari svoju pravednu sudbinu nametanjem prikrivenih međunarodnih policijskih snaga - međunarodnih snaga novca koje nemaju potrebu kupovati strane plaćenike; jer uvijek mogu unajmiti domaće. Upravo takvu silu, denacionaliziranog koljača čiji je jedini poticaj novac, Liga naroda, Pokret novog Commonwealtha i propadajući kapitalizam nastoje nametnuti svijetu. Ako bi to mogli učiniti, prije ili kasnije rezultat bi bio kataklizmička revolucija koja bi se završila svjetskim boljševizmom. Je li to onda njihov krajnji cilj?

Pa ipak, uprkos ovom flagrantnom političkom prevarantstvu, ono čemu se fašista najviše protivi jeste podmukli moralni napad koji se pokreće pod okriljem oblaka dima pobožnih fraza i histeričnog licemjerja, protiv svega što je muževno i duhovno u čovječanstvu. Čast, vrlina i vjerovanje u bilo šta plemenitije od pukog života moraju biti podvrgnuti međunarodnoj pravnoj kontroli. Ali da li je mir ili održavanje mira po svaku cijenu cilj života? Da li na ovom svijetu nema ništa draže od života? Jesu li ljudi isključivo životinje? Zajedno sa Jamesom Martineauom, fašista vjeruje da:

„Poštovanje ljudskog života pretvara se u nemoralno idolopoklonstvo kada se smatra svetijim od pravde i prava, i kada prizor krvi postane strašniji od prizora pustošnih tiranija i trijumfalnih licemjerja... ništa ne može biti slabije ili samoubilačkije od toga da ljudi koji su građani jedne države objave da, sa svoje strane, namjeravaju više cijeniti život od pravde. I ako dođe dan kada će se nacije zadovoljiti time da svaki spor, bez obzira na porijeklo, podnesu na odluku suda, možda neće biti da je svijet postao bolji, već da su ljudi postali podliji i lošiji jer više nema ničega što im je draže od života.“

Živjeti je poriv Prirode; ali živjeti pravedno - to jest, u skladu s našim najdubljim uvjerenjima - sigurno je temelj svakog morala i religije. Može li čovjek koji vjeruje da odražava Božju volju podvrgnuti svoju vjeru na sud policijskom sudu? "Živjeti opasno" bi stoga izgledalo kao plemenitiji i pravedniji životni moto od...

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

„Sigurnost na prvom mjestu“, koja kada se primijeni na ljudsko srce ne može postići ništa drugo osim uzgoja rase despiritualiziranih eunuha.

Tako dolazi do toga da se u filozofiji fašizma život posmatra kao sredstvo za postizanje cilja, a ne kao sam cilj. Pojedinac je smrtan, ali Država, ne samo masa pojedinaca, već ono što je plemenito, inspirativno i inspirativno u njihovoj historiji, u dvije riječi - nacionalna duhovnost, besmrtno je i beskrajno veće. Zbog toga svaki pojedinac mora živjeti, ne samo da bi je održao, već da bi je podržao svojim životom, mislima i djelima. To je borba za ono što će se učiniti, a ne samo ocjenjivanje vremena na onome što je postignuto. Ako u ovom duhu još uvijek postoji nešto od aktivnosti divlje svinje, hvala Bogu, još uvijek nema ništa od inercije seoske svinje.

Zbog te dinamičnosti, te suštinske muževnosti, fašizam se zalaže za mir, ali se ipak ne boji rata, jer se boji samo inertnog života. Stoga, o miru i ratu, kredo fašista glasi:

Legitimni cilj rata je savršeniji mir; jer rat je hirurški instrument.

Legitimni objekt mira je savršeniji čovjek; jer mir je kreativni instrument.

A legitimni cilj čovjeka je savršeniji svijet; jer čovjek je božanski instrument.

Kako on pretvara ovo vjerovanje u djelo, jer bez djelovanja ne može biti ponovnog rođenja?
problem koji ću sada istražiti.

Historija sukoba može se podijeliti u dva velika naslova - unutrašnje revolucije i vanjske ratove; prvi je oplođivao drugi, a drugi prvi. Sada ću ih redom ispitati.

Ono što fašista kaže je sljedeće: Međunarodno nezadovoljstvo je samo zbir bezbrojnih nacionalnih nezadovoljstava. Ako se svijet uporedi s kućom, onda, budući da su joj cigle i malter truli, njeni temelji stalno tonu, a zidovi se urušavaju. Stoga je prvi problem u uspostavljanju kreativnog svjetskog mira da svaka nacija dovede svoju kuću u red; jer sve dok su nacije u stanju unutrašnje truleži, čim kriza postane neizbježna, njihovi političari će pokušati održati svoj autoritet okretanjem nezadovoljstva prema van, odnosno dalje od doma i prema vanjskim poslovima. Ovo je najstariji i najsigurniji put u rat.

Odličan primjer za to je poslijeratna Francuska. Njen sistem vlasti je potpuno korumpiran, pa šta rade njeni političari? Da bi odvratili pažnju javnosti, oni glasno proglašavaju da je Francuska u opasnosti i hipnotišu ljude riječju "Sigurnost". Kada bi bilo moguće osigurati Francusku od svakog oblika napada, da li bi francuski političari bili zahvalni? Ne, bili bi prestravljeni, jer bi shvatili da, budući da se ljudi tada ne bi imali čega bojati od stranog rata, okrenuli bi svoju pažnju ka unutrašnjim reformama i revoluciji. "Sigurnost" zapravo nije štit koji se drži prema Njemačkoj, već neprobojni oklop ispod kojeg se Staviskyjevi provlače.

Iako je u gotovo svakoj zemlji uzrok nezadovoljstva ekonomskog porijekla, njegov izraz, kao što mora biti, je moralne prirode. Siromaštvo ne stvara samo oskudicu, već i osjećaj nepravde. To što u doba potencijalnog izobilja i dalje postoji stvarno i prekomjerno siromaštvo izgleda kriminalno, a kada se na vladu gleda kao na skup gangstera, čovjek koji pati i misli počinje vjerovati u svoje pravo da je svrgne. To je osnovni uzrok svih društvenih revolucija. Uskraćivanje pravednog udjela u proizvodnji zbog zastarjelog sistema raspodjele nije ništa drugo do pljačka. Ako provalnik uđe u vašu kuću i prijeti vam životom, imate pravo da je zaštitite.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

čak i na štetu vlastitog. Očajan čovjek gleda na političko ubistvo iz sličnog ugla, i kada jednom shvati da je finansijer taj koji koristi političara kao posrednika između njega i onoga što smatra svojim pravim dijelom bogatstva, možemo očekivati prvi pad koji se ikada dogodio u historiji bankara.

Fašista kaže: Zašto rješavati ovaj problem finansijske anarhije socijalnom anarhijom? Zašto ga umjesto toga ne riješiti ekonomskom reorganizacijom? Siromaštvo i, posljedično, revolucija nastaju zbog neravnomjerne raspodjele bogatstva, trulog sistema finansija, smanjenja plata, rasta cijena i općeg snižavanja životnog standarda; zašto onda ne organizirati nacionalne industrije tako da mogu kontrolirati same sebe, izraziti se i reformirati se? Ovo nije socijalizam, u kojem država kontrolira rad, jer kontrolu industrije ovdje sugeriraju oni koji stvaraju i održavaju rad. To je zapravo najčistiji oblik kooperativne demokratije, koji političke demokratije nikada nisu pokušale ostvariti. Ovu kontrolu fašista namjerava uspostaviti putem Korporativne države. Industrije će biti podijeljene u samoupravne grupe, od kojih će svaka birati industrijsku korporaciju sastavljenu od poslodavaca, radnika i potrošača. U takvoj organizaciji klasna borba, štrajkovi i lokauti ne mogu naći mjesta. Umjesto borbe za povećanje plata, cilj će biti podizanje životnog standarda kako nauka i industrija povećavaju proizvodne moći. Šta to znači? To iskorištavanje će biti zamijenjeno organizacijom i bit će stvoreno novo društveno tijelo.

Nakon što je prosperitet uspostavljen, sljedeći korak je udahnuti duh novog života u ekonomsku prašinu. Kao što je čovjek dijelom fizički, dijelom moralan i dijelom intelektualan, tako je i društvo ljudi dijelom ekonomski, dijelom kulturni i dijelom politički. Stoga slijedi da, kao i kod samog čovjeka, ekonomski faktori trebaju biti grupirani u organe i udove; tako bi i kulturni trebali biti gotovo u potpunosti prepušteni pojedincima, a politički bi trebali imati vlast nad cjelinom. Pod tim mislim da će glavne aktivnosti politike sastojati se u reguliranju odnosa između pojedinaca i između grupa i u usmjeravanju tih organa i udova, nacionalnih službi, koje samo oni mogu kontrolirati.

Iz ovoga možemo zaključiti sljedeće: Da će privatni život pojedinaca biti što slobodniji; da će prosperitet grupa radnika zavisiti od organizacije prema funkcijama, a da će upravljanje cjelinom vršiti ljudi visoke inteligencije, znanja i iskustva. Drugim riječima: kulturni život je individualan, ekonomski je kolektivan, a politički je direktivan i autoritaran. Kada ove tri grupe aktivnosti - samoizražavanje, grupno izražavanje i nacionalno izražavanje - djeluju zajedno, rezultat će biti najviša ekonomija kulturnog, ekonomskog i političkog života. Ova ekonomija je istinska sloboda, a sloboda od nezadovoljstva je temelj nacionalnog mira.

Sada ću se osvrnuti na drugu polovinu ratnog problema, odnosno na proces od nacionalnih revolucija do strani ratovi, i ovdje ponovo nalazimo da se pravi mir mora uspostaviti na ekonomskoj osnovi.

Šta je ta osnova danas? Anarhija zlata, temelj postojećih međunarodnih i nacionalnih monetarnih sistema. Da bi stekle zlato ili uspostavile zlatne valute, nacije moraju imati aktivne „povoljne“ trgovinske bilanse. Oni koji u tome uspiju mogu ili izvući zlato iz nacija sa „nepovoljnim“ bilansima ili ih prisiliti da posude razliku u obliku kredita. Kao što jedan pisac o ovom pitanju kaže: „Umjesto da trguju robom i uslugama u svoju obostranu korist, nacije su prisiljene da se bore svim silama za 'povoljne' bilanse - tj. zlato - pod kaznom da se nađu u ponižavajućem i bijednom položaju da budu založnici svojih uspješnih konkurenata.“ Ovo je direktan put u rat, jer, kao što sam već istakao, osim odbacivanja, samo rat može ukinuti ovo ropstvo. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Očigledno je da rješenje ovog problema leži u napuštanju zlata kao mjere bogatstva i zasnivanju valute na stvarnom bogatstvu, ne na jednoj robi koja se može kontrolirati, već na svim robama s tržišnom vrijednošću. Tada će se izvoz morati plaćati uvozom ili će postati pokloni naciji koja ga prima. Kao što gore navedeni pisac kaže: Izvoz subvencioniran od strane države tada će postati besmislen. Carine, ukoliko isključuju uvoz, u toj mjeri će isključiti izvoz. Razmjena će biti nepromjenjivo fiksirana, eliminirajući špekulante, a strah od lihvara će nestati.

Ne mogu ovdje ulaziti u detalje o tome kako bi se postojeća financijska anarhija trebala likvidirati; ali je očito da u demokratskim vladama, koje zavise od interesa i predrasuda zlatnog standarda u pogledu moći, rješenje ne može biti ništa drugo nego katastrofa. Pogledajte mašineriju koja postoji u ovoj zemlji, a koja bi bila pozvana da provede tako složenu reformu.
Premijer mora problem uputiti Kabinetu, a Kabinet Parlamentarnoj stranci, a ukoliko na vlasti bude Laburistička vlada, onda Parlamentarna stranka mora problem uputiti Kongresu sindikata i Konferenciji Laburističke stranke, dok iza svih ovih skupština stoje interesne grupe koje vuku konce.

Pod fašističkom vladom, nakon što stručnjaci ispitaju pitanje, premijer će reći „da“ ili „ne“. Ako je odgovor „da“, onda će mjera postati zakon. A ukoliko su i druge nacije zainteresirane, što teško može ne biti slučaj ako su pod fašističkom upravom, mehanizam odlučivanja je isti, što omogućava brz dogovor.

Ako se, radi argumentacije, složimo da je ovaj fundamentalni uzrok rata eliminisan, ostaje nam ono što se može nazvati biološkim uzrokom, naime, prenaseljenost na koju nikakvo ekonomsko prilagođavanje ne može direktno uticati; jer je ona izvan kontrole vlade.

U zemljama s visokim životnim standardom, ovaj problem se automatski rješava padom nataliteta. Ali u zemljama s niskim standardom, odnosno u zemljama gdje industrijska civilizacija nije u potpunosti razvijena, može se očekivati porast nataliteta dugi niz godina. Ako se osvrnemo na svjetsku statistiku, nalazimo da, dok u Zapadnoj Evropi porast stanovništva opada, u Istočnoj ne, dok u Rusiji i ogromnim dijelovima Azije ima mjesta za stotine miliona ljudi. Ukoliko se Azija industrijalizuje na način koji se sada uspostavlja u Rusiji, nema sumnje da će se te stotine miliona roditi i da će doći vrijeme kada će prenaseljenost prisiliti na širenje prema zapadu. Šta to znači? Ništa manje od međukontinentalnog rata između Azije i Evrope. Da bi se pripremile za ovaj rat, evropske nacije moraju prekinuti svoje unutrašnje svađe i ujediniti se, a ujediniti se nikada neće sve dok ih razdvajaju ekonomska i finansijska nezadovoljstva. Ako istočnoevropske nacije ne mogu unutar svojih granica pronaći mjesta za svoje rastuće stanovništvo, onda je od dva zla izbor manji, da njihovo širenje bude prema istoku, a ne prema zapadu. Ne samo da će takvo širenje ići linijom najmanjeg otpora stanovništva, već će biti usmjereno prema, a ne od najveće ratne prijetnje koja ikada može ugroziti zapadnu civilizaciju.

Iz ovog kratkog izleta u buduće mogućnosti vidimo, i mislim konačno, da se problem rata ne može riješiti mirovnim paktovima i opširnim konvencijama. To je stvaran i aktivan problem, čiji se dio može riješiti organizacijom, a dio se može zaštititi samo ujedinjenom i vojno moćnom Evropom.

Pošto je očigledno nemoguće, čak i kada fašizam osvoji vlast u ovoj zemlji, da samostalno kontroliše sudbinu Evrope, najvažniji vojni problem s kojim se suočavamo je sigurnost i odbrana našeg Carstva. Ovdje smo na svom terenu i unutar određenih dobro-

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Definisane granice možemo graditi kako želimo. To znači liderstvo i djelovanje.

Budući da je u civiliziranoj zemlji materijalna osnova sve vojne moći ekonomsko bogatstvo, prvi problem u carskoj sigurnosti je razvoj Carstva. Međutim, može se reći da su Dominioni danas autonomne, samoupravne nacije, te da je nemoguće da bilo koja domaća vlada, fašistička ili neka druga, izvrši ovaj zadatak. Ako se predviđa prisila, onda se fašista s tim u potpunosti slaže. Ali za njega je prisila sasvim nepotrebna, jer, budući realista, vjeruje da će razvoj zavisiti od saradnje, a saradnja zauzvrat mora biti zasnovana na vlastitom interesu.

Nema smisla pričati o krvnom bratstvu i tradicionalnim vezama, jer su to prihvaćene činjenice i niko ne sumnja u njihovu obavezujuću moć; osim toga, one stoje izvan materijalne sfere i stoga ne ulaze u ekonomsko pitanje. Ono što je zaista korisno jeste sugerirati da samostalno carstvo ne znači samo prosperitetnije carstvo, već i sigurnije carstvo, jer će u zajednici nacija formirati tako moćan instrument mira da će praktično zabraniti rat. Za samostalno carstvo, ratovi, osim onih koji proizlaze iz prenaseljenosti, koji su izvan političke kontrole, štetni su. Shodno tome, u korist je Carstva da se održi svjetski mir. Stoga je u njegovu korist da svi njegovi dijelovi ekonomski sarađuju. To može značiti gubitak stranih investicija; ali u kratkom vremenu ovaj gubitak će biti u potpunosti nadoknađen sve većim prosperitetom.

Očuvanje ovog prosperiteta direktno nas dovodi do problema odbrane. Gdje leži moć odbrane? Prvo, u britanskoj mornarici, jer Dominioni u mnogim godinama koje dolaze neće biti u poziciji da grade i održavaju moćne ratne flote. Drugo, u Vazduhoplovstvu i Kopnenoj vojsci.

Što se tiče trećeg od ovih odbrambenih instrumenata, budući da su nam potrebne moderne, odnosno mehanizovane vojske, isti problem troškova će se pojaviti pred Dominionima kao i pri izgradnji modernih flota. Ali što se tiče drugog, Vazduhoplovstva, sasvim druga priča se odvija, jer Dominioni, koji pokrivaju ogromne površine zemlje, predstavljaju prirodno leglo civilnih aviona, a civilni avioni su temelji vojne vazdušne moći.

Stoga se problem rješava na sljedeći način: Velika Britanija mora prije svega biti odgovorna za svoju domaću protivzračnu odbranu, a zatim imperijalno odgovorna za sve pomorske komunikacije i za održavanje male, ali moćne mehanizirane vojske koja će u ratu djelovati po principu imperijalne vatrogasne brigade. Dominioni, sa svoje strane, moraju biti odgovorni za vlastitu protivzračnu odbranu i posljedično uspostaviti snažne i efikasne zračne snage.

Ako se dobiju takve snage, problem se rješava saradnjom, a u njegovom rješenju postoje dva glavna faktora, naime: uspostavljanje mreže branjenih sletnih područja slične namjene našoj postojećoj mreži branjenih stanica za ugalj i stvaranje Imperijalnog zrakoplovnog vijeća koje može savjetovati nacije Carstva o protivzračnoj odbrani i razvoju zračnih snaga.

Iako, ako naše Carstvo želi opstati, ovo je naš najvažniji problem, naš najhitniji je reorganizacija i ponovno naoružavanje naših borbenih snaga. Od završetka rata, niz klimavih vlada doveo ih je do stanja nemoći. Naš dvosmjerni pomorski standard je napušten i danas nam opasno nedostaju krstarice, razarači i podmornice. Što se tiče ovog posljednjeg oružja, sada smo na milosti Francuske. Naša vojska je smanjena po veličini i efikasnosti, i iako nas je nedostatak konjskog mesa dijelom prisilio na motorizaciju, višak arhaičnih mozgova održavao je u njoj takvu beskorisnu masu...

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

pješadiju da nije ništa više od ekstravagantno skupih policijskih snaga. U međuvremenu, Kraljevsko ratno zrakoplovstvo palo je s prvog na šesto mjesto među zračnim snagama svijeta.

Fašista neće tolerisati ništa od ovoga. Njega ne brinu standardi moći i emocionalna ograničenja. On je realista i kaže: „Ako se slučajno nađem u situaciji da živim, kao što živim i moram, u rudarskom logoru za vrijeme zlatne groznice, namjeravam nositi pištolj na boku.“

Njegovi stavovi su sljedeći:

Imamo desetine hiljada kilometara morskih puteva koje moramo zaštititi, a da bismo ih odbranili ne od svih, već od najvjerovatnijih napada, potrebna nam je mornarica koja je u svakom pogledu adekvatna za tu svrhu.

Imamo vojsku iz devetnaestog vijeka; umjesto toga trebali bismo imati vojsku iz dvadesetog vijeka. Ne vojsku mjerenu u tonama ljudskog mesa, već u smislu mehaničke udarne moći: malo ljudi, a više mašina, jer ovo je doba mašina, a ne doba mišića.

Želimo i imat ćemo Zračne snage koje nas mogu braniti tako što će biti toliko moćne da bilo koja Neprijatelj u dometu će mnogo puta razmisliti prije nego što nas napadne.

Konačno, želimo strateško Ministarstvo odbrane koje može planirati i planirati za tri grane vojske kao da su jedna kombinovana služba. To jest, želimo odbrambenu autokratiju u miru jer znamo da u ratu ništa osim autokratije neće ili ne može usmjeravati strategiju na jedinstven način.

Ako druge nacije proglase da je ovo naše osiguranje od rata, a u ratu naša garancija pobjede, militaristička, neka to učine. Iako ne žudimo za utrkom u naoružanju, ne namjeravamo da se sljedeći put kada budemo napadnuti nađemo u takvoj poziciji da budemo prisiljeni da bježimo od naoružanja našeg neprijatelja. Radije se otvoreno i direktno suočimo s činjenicama, umjesto da slijepo trepćemo pred njima.

Mislim da sam sada obradio važnije probleme s kojima se suočavamo u vezi s ratom i njegovom pripremom, te da sam jasno stavio do znanja da je razlika između gledišta fašista i većine drugih ljudi sljedeća: dok oni smatraju rat neizbježnim ili spriječivim u bilo kojim okolnostima, on, u skladu s mirnim uslovima, rat smatra neophodnim ili nepotrebnim. U stvari, ova razlika je identična onoj koja razdvaja alhemičara od naučnika.

Rat je stvarnost i mora se tako i tretirati. Razumljivo je da su se ljudi nakon posljednjeg rata okrenuli idealizmu, makar samo radi promjene atmosfere. Također je razumljivo da su sve vlade koje se oslanjaju na javno mišljenje po svojoj prirodi primorane da uljem ulje na nemirne vode. To su činjenice koje se ne mogu osporiti; ipak, to ne znači da su to činjenice koje se ne mogu promijeniti. Iako fašista ne želi rat, jer je rat mjera nezadovoljstva mirom i, stoga, mjera vladinog neuspjeha, on ne žuri u drugu krajnost i ne polaže povjerenje u političke hokus-pokuse i trikove.

Nadalje, on ne vjeruje da je ovo ratoborno doba i smatra da to uvjerenje dokazuje činjenica da vlade nikada ne prestaju govoriti o ratu. Kako je to moguće? Zato što postoje samo dvije velike kategorije problema u nacionalnom životu: jedna je unutrašnja, a druga vanjska - unutrašnji i vanjski poslovi. Ako ne želite da ljudi ispituju prvo, usmjerite njihovu pažnju na drugo. Ovaj trik, uobičajen za svakog mađioničara, glavna je opruga demokratske politike.

On vjeruje da je problem rata naučni, a ne emocionalni: otkriti njegove uzroke, izolovati virus i razviti antitoksin umjesto brbljanja i klevetanja. Kao što je trenutno slučaj i kako...

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Čini se da će u budućnosti ništa osim univerzalno visokog životnog standarda eliminirati ratove koji proizlaze iz prenaseljenosti, fašista smatra da će oružane snage biti potrebne i da će se, shodno tome, efikasne pokazati upotrebljivijim i ekonomičnijim od zastarjelih. Iako na ljudsko biće utiču tradicije, a muževne tradicije su od najveće vrijednosti u ratu, oružje očito ne može biti. Stoga fašista ne miješa osjećaje s topovskim kuglama.

Iako je ujedinjena Evropa veliki ideal i onaj koji fašisti pozdravljaju i vjeruju da je moguć pod fašističkom kontrolom, jer će se tada sve vlade međusobno sporazumijevati kroz organizirani sistem, najveća činjenica danas je da je jedina prava liga naroda na svijetu Britansko Carstvo. Ovdje je, dakle, naša prava polazna tačka na putu ka stvaralačkom miru. Početna tačka koja otprilike pokriva četvrtinu planete i obuhvata četvrtinu njenih stanovnika. Mir je u našim rukama kada bismo ga samo shvatili na realističan način. Hoćemo li mi, kao nacija, nakon stoljeća truda, sada ispasti iz linije marša i postati rulja zaostalih? Fašista odgovara "Ne"; stoga je njegova parola "Naprijed".

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Naprijed u fašizmu od Oswalda Mosleyja

FASCIST propaganda je uspostavljena kao sastavni dio našeg nacionalnog života. Dvije godine rada i žrtvovanja donijele su kao nagradu prepoznavanje ovog Pokreta od strane naroda kao patriotske, revolucionarne i inherentno britanske sile.

Britanski radnik je konačno uspio da poistovjeti svoju prirodnu ljubav prema domovini sa svojom pravednu i neophodnu želju za fundamentalnim poboljšanjem svojih uslova.

Imperijalista, koji ranije nije razmišljao o bijedi i oskudici koja je tlačila milione njegovog naroda, sada je shvatio da za nezaposlenost i siromaštvo nema ni opravdanja ni olakšanja u ovom modernom naučnom dobu.

Treća godina postojanja našeg Pokreta svjedočila je neviđenim pobjedama u propagandi; ali njegovo najveće dostignuće bilo je stvaranje naučne i potpuno pouzdane organizacije bez koje nijedna propaganda ne može proizvesti rezultate trajne vrijednosti.

Organska struktura Pokreta u cjelini sada obuhvata skoro 500 okružnih formacija koje su u procesu organizovanja prema parlamentarnom području, a sve su povezane i ujedinjene organizacijom koja počiva na aktivnostima Crnokošuljaša. Izgradnja ove potpuno pouzdane mašine je zaista još značajnija jer nije apsorbovala toliko energije Pokreta da bi narušila propagandu. Naprotiv, izuzetno je doprinijela uspjehu dvije najveće propagandne operacije u modernoj britanskoj historiji. Sada već poznata kampanja "Mind Britain's Business" izazvala je protivljenje naroda besmislenom ratu u mjeri koja se sve više cijeni iz dana u dan, kako se političari povlače od fantastičnog i bombastičnog stava koji su usvojili kada su, nesvjesni naše propagandne moći, prvi put razmatrali upotrebu vojne i pomorske sile u sporu koji ne može...

brinu nas.

Druga velika operacija će se pamtiti po motu "Sljedeći put fašizam".
Tokom nedavne izborne kampanje, naš Pokret je održao onoliko sastanaka koliko je bilo koja od starih stranaka mogla organizovati. Naši sastanci su uglavnom bili puni, njihovi su često bili gotovo prazni. Naši sastanci su, gotovo bez izuzetka, bili mirni i uredni; njihovi su vrlo često bili obilježeni scenama huliganstva i nasilja koje ne bi bile dozvoljene ni na jednom fašističkom sastanku. U stvari, mi smo održali slobodu govora; oni su pokušali da je uskrate i sami su je izgubili.

Na našim sastancima se upisivao veliki broj regruta usred izborne borbe.
Vjerovali smo da će nas sa zanimanjem saslušati; da nas neće ušutkati orijentalni podređeni ljudi koje smo poznavali; već da će se mase ljudi pridružiti našim redovima upravo u vrijeme kada smo odbili nominirati kandidate, najveći je priznanje koje se može odati mudrosti suzdržavanja od izborne utrke sve dok ne budemo mogli napasti neprijatelja visokotehničkom mašinerijom koja je neophodna, cijelom dužinom njegovog izubijanog i podijeljenog fronta.

Dakle, kako se bliži kraj 1935. godine, možemo razmišljati o jednakom uspjehu u propagandi i organizaciji. Ako nikada ne možemo biti sretni dok ne završimo svoj zadatak, svi možemo biti ponosni na svaki sat rada koji smo obavili, na svaku malu žrtvu koju smo podnijeli za cilj, a to je ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

spasite naš narod ujedinjavanjem svega što je plemenito u nacionalizmu sa svime što je korisno u socijalizmu.

Gledajući unatrag, moramo priznati da je naš otpor jevrejskom napadu bio jednako trijumfalan koliko se pokazao potrebnim. Budući da Jevreji nisu htjeli dopustiti da britanski pokret radi, misli i osjeća samo za Britaniju, budući da bi nas gurnuli u katastrofalan sukob s velikim narodom čiji je Vođa spasio Evropu od komunizma, našli su se gurnuti u stalno opadajuću defanzivu, jer su u Britaniji izazvali antisemitsko raspoloženje za koje su sami krivi. Možemo s ponosom razmisliti da, da naš Pokret nije imao hrabrosti da se suprotstavi prijetnji jevrejskih međunarodnih finansija i jevrejskog boljševizma, ne samo da ne bi opravdao povjerenje naroda: izbjegao bi ključni test, iz čije je vatre izašao kao nešto od kaljenog čelika.

Radujemo se ovakvim iskušenjima, jer samo ona mogu osigurati da će naši članovi biti nepokolebljivi, istiniti i spremni na žrtvu u vrhunskoj manifestaciji te visoke ljudske kvalitete koju je izazvala fašistička borba - "moć da se istraje".

U godini koja dolazi, svi napori moraju se udvostručiti i svaki rekord uspjeha mora biti oboren. Sada smo se obavezali da ćemo se boriti na sljedećim izborima; i ova obaveza će biti ispunjena ogromnim radom na formiranju izbornih organizacija u nekoliko stotina izbornih jedinica, superiornijih od onih starih Stranaka. Zadatak je težak; ali naše aktivno članstvo znatno premašuje članstvo bilo koje stare Stranke.

Tronedeljna turneja, završena neposredno prije Božića, otkrila je i osoblje i duh koji nijedna druga snaga u Britaniji ne može oponašati. Oficiri iz svakog okruga okupljali su se na područnim konferencijama svake večeri i mnogim popodnevima. Bili su dostojni predstavnici karakteristične britanske muževnosti koju predvode u svojim mjestima. Žene oficirke također su predstavljale sve veću snagu našeg Pokreta istinske britanske ženstvenosti. Lokalni problemi organizacije i politike ispitivani su s pažnjom posvećenom detaljima, što je nemoguće na kratkim, nejasnim i dosadnim godišnjim konferencijama starih Partija. Nacionalni planovi za narednu godinu su u potpunosti i otvoreno razmatrani i širom zemlje su primljeni s ohrabrujućom univerzalnošću entuzijazma. Iznad svega, taj bliski lični kontakt i odnos su održani čak i u sadašnjem velikom rastu Pokreta koji je tako živo karakterizirao rane dane fašističkog bratstva.

Pred nama je Nova godina fašističke snage. Pokret koji je bio dovoljno hrabar da se smije i prezire koncentrisanoj snazi jevrejskih međunarodnih finansija i propagandnim resursima kojima raspolaže; Pokret koji je uspješno prkosio „stečenoj moći, Crvenom frontu i masovnim redovima reakcije“, više se ne može zadovoljiti defanzivom. Nakon što smo savladali moćne prepreke koje su nam postavljene na putu, sada moramo raditi na vlastitoj pobjedi. Obim i brzina ovog osvajanja moraju zavisiti od neumornih i svrsishodnih napora svakog člana.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Snaga kroz radost, dr. Robert Ley

Nacionalsocijalistička organizacija Snaga kroz radost osnovana je po naredbi našeg Vođe, Adolfa Hitlera. Jednog dana me je pozvao i rekao: „Želim da njemački radnik ima dovoljno odmora i rekreacije, kako bi živci nacije bili zdravi; jer je nemoguće išta postići, čak ni državništvom najvećeg genija, ako su živci nacije uništeni.“ Postala mi je dužnost da izvršim ovu Vođinu naredbu i u novembru 1933. godine nastala je Snaga kroz radost . Mnogi, čak i među mojim najintimnijim saradnicima, nisu razumjeli šta sam htio postići, niti kakva je bila Vođina namjera. Mnogi su mislili da je to način da se radnicima baci prašina u oči i odvrati njihova legitimna želja za socijalnom pravdom. Drugi su u tome vidjeli novo polje djelovanja za stvaranje novih kancelarija. Samo je nekolicina u to vrijeme prepoznala ogroman poduhvat koji danas pulsira cijelom Njemačkom i već se proteže u svijet daleko izvan granica naše zemlje. Čini se kao čudo kada se zamislimo kako je ideja kojoj se mnogi ismijavaju, drugi je preziru, protivnici je vrijeđaju i pogrđuju, a čak i naši najbliži prijatelji je gledaju samo sa zebnjom i sumnjom, u kratkom roku od nešto više od dvije godine osvojila srca ljudi i koju su sami ljudi sproveli u djelo.

Kao opis objekta koji imamo na umu, naziv je apsolutno tačan: Nacionalsocijalistička Zajednica Snaga Kroz Radost. Moramo pažljivo razmotriti značaj svake pojedinačne riječi: Nacionalsocijalistička Zajednica. Zajednica je njen temelj i ovdje je još jednom jasan izraz činjenice da je samo zajednica sposobna i kompetentna da bude izvor radosti. U ovome, mi nacionalsocijalisti još jednom jasno vidimo da su kultura i umjetnost povezane sa zajednicom nacije i rase i da ne mogu imati izolovano postojanje u vakuumu. Snaga Kroz Radost Savjetovano mi je da to nazovem "Nakon rada". Ali nikada nisam bio za imitaciju, uvijek sam radije vidio da li je moguće nešto sam stvoriti.

„Dopolavoro“ mlade Italije svakako može pokazati velike rezultate; nesumnjivo je veliko dostignuće. Ali se ne poklapa tačno sa ciljem koji imamo na umu. To je neutralan izraz koji ne prenosi našu želju niti ono što je Vođa naredio. Vođa je rekao: „Želim imati snažnu naciju: pobrinite se da tempo rada, koji su racionalizacija i cijeli tok događaja ionako učinili besmislenim, bude uravnotežen rekreacijom i praznicima koje ovi ljudi dobijaju; i pobrinite se da živci ljudi ne budu uništeni.“ Zapovijest Vođe bila je da naciji da snagu, a istovremeno je pokazao kako se ta snaga može postići: rekreacijom, praznicima, radošću.

Snaga kroz radost je možda najkraći i najsažetiji izraz cijelog cilja nacionalsocijalizma. To je utjelovljenje životnog pogleda koji je nacionalsocijalizam dao Njemačkoj; izražava onaj pozitivan stav prema životu koji pulsira u nama i koji zamjenjuje poricanje života koje je dominiralo našom nacijom u prošlom stoljeću. Jer ono što smo u prošlosti vidjeli u svakom sferi života, ono što je karakteriziralo sve naše iščezle stranke, bilo je poricanje života!

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Mi, nacionalsocijalisti, ne želimo razmišljati o životu kao o putovanju kroz zemaljsku dolinu suza, kao o stalnoj pripremi za bolji onostrani svijet. Želimo učiniti život - a posebno živote naših najsiromašnijih sunarodnjaka Nijemaca - što ljepšim i svjetlijim. Vjerujemo da je ovaj naš život dostojan da se živi; i vjerujemo da naš Gospodin Bog nije stvorio mnoštvo našeg života da bi ga ponovo prepustio vječnom uništenju i istrebljenju. Svi koji vjeruju da svojim životom i djelima imaju svetu misiju koju trebaju ispuniti na ovom svijetu, svi koji su ispunjeni ovim uvjerenjem, u dubini duše su nacionalsocijalisti.

Stoga nam je potrebna snaga za borbu. Naš život nije ispunjen bogatstvom raja; za nas je glavna stvar borba. Život je borba, a borba je život. Ne poznajemo kraj gdje neki u vječnoj besposlici čekaju na vlastito zadovoljstvo, a drugi su trajno prokleti. U svoj vječnosti poznajemo samo borbu kao izraz našeg vjerovanja i našeg života. I za ovu borbu nastojimo našem narodu dati stalni izvor nove snage.

Rad je zaista samo još jedan izraz borbe. Svaki naš sunarodnik, bio on radnik ili seljak, umjetnik, naučnik ili vojnik, u svakom je trenutku usred ove borbe za opstanak svog naroda i sebe samog. A budući da ova borba troši živce, supstancu, čovjeku su potrebna sredstva za ovu borbu, a samim tim i obnavljanje tih sredstava i obnavljanje snage. Shodno tome, rekreacija i praznici su za nas unutrašnja potreba.

Prije nekog vremena me je jedan sjajni strani student socijalne ekonomije pitao: „Kakav je vaš stav prema pitanju godišnjih odmora? Hoćete li u Njemačkoj zakonom regulirati količinu godišnjih odmora i istovremeno zakonom regulirati stopu plaćanja?“ Odgovorio sam: Nećemo samo tolerirati opće uvođenje godišnjih odmora, već ćemo ih učiniti zakonski obaveznim, jer je to jedan od naših zahtjeva.“ „Ali oprostite“, rekao je, „u svakoj zemlji poslodavci se bore protiv svojih zaposlenika, a vi u Njemačkoj tvrdite da će čak i poslodavci postepeno početi zahtijevati ove godišnje odmore?“ „Da, ne može biti daleko vrijeme kada najvatreniji zagovornici godišnjih odmora i rekreacije neće biti radnici, već poslodavci.“

Nacionalsocijalizam je pobjeda razuma nad nerazumom i jedino je razumno da se iscrpljen i oronuli čovjek ponovo izgradi kako bi mogao mnogo bolje obavljati svoj budući posao. To znači da praznici postaju zahtjev zdravog, razumnog razuma. Ne zahtijevamo praznike iz sažaljenja, već kao priznanje činjenice da će oni dodatno povećati produktivnu snagu našeg naroda. Poslodavac nema prednosti u tome što za njega radi umoran i iscrpljen čovjek; takav čovjek jednostavno troši energiju, dok mašine nastavljaju raditi, troše snagu, koštaju novac i troše se. I čovjek prestaje biti produktivan, tako da poslodavac ima dvostruki gubitak: ne samo da plaća plate za smanjenu produktivnost, već plaća i za energiju i snagu neiskorištene mašine. S druge strane, ako je čovjek svjež, poslodavac lako nadoknađuje razliku nastalu praznicima za koje je platio. I poslodavac će vidjeti da njegov saldo neće postati dugovni, već će, naprotiv, pokazati poboljšanje na kreditnoj strani; Vidjet će da i on, kao i radnik, ima koristi od toga.

Zaista je karakteristično za nacionalsocijalizam da ne čini ništa u korist samo jedne strane. Ako bismo učinili bilo šta što bi pomoglo samo radniku, a istovremeno oštetilo poslodavca, to ne bi bilo korist za naciju u cjelini; nešto je dobro za pojedinca ako je dobro za njemački narod u cjelini, a dobro je za njemački narod da ljudi imaju rekreaciju i odmore. Često smo imali iskustva, a i danas je tako, čuti čovjeka kako kaže: „Želio bih imati osam slobodnih dana; dajte mi novac; ali ne želim ići na rekreaciju, ostat ću kod kuće. Ne, to je pogrešno; to bi bilo...“

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

bacanje novca; jer kod kuće čovjek ne može naći razonodu. Sama ideja je da će ga s vremena na vrijeme izvući iz potkrovlja, gdje stalno vidi samo nevolju i oskudicu, i poslati na putovanje morem, ili u planine, ili na Rajnu, i naučiti zaboraviti na radni dan osam dana. Ono što marksisti propovijedaju nije dovoljno: "Želimo praznike"; nešto se mora učiniti s praznicima - to je Snaga kroz radost.

Na kraju prve godine mogao sam reći da je Snaga kroz radost osvojila Njemačku s velikom brzinom. Danas su naša dostignuća toliko velika da i strane zemlje obraćaju pažnju na njih. Sasvim bez obzira na to da li su za ili protiv Njemačke, svi u inostranstvu sa zanimanjem prate našu mladu organizaciju, koja je omogućila nešto što se do sada smatralo nemogućim, san svakog socijaliste u svijetu dugi niz godina. Nadamo se da ćemo navesti svijet da razmišlja o Novoj Njemačkoj na način drugačiji od onoga u koji nas zlonamjerna štampa često želi uvjeriti.

Na primjer, Diario da Manha daje kao primjer rastuće naklonosti svjetskog javnog mnjenja; u broju od 12. oktobra 1935. godine čitamo sljedeće o pomorskom putovanju Snaga kroz radost: „To je revolucija koju Njemačka, sa čvrstom i disciplinovanom voljom svog naroda okupljenog oko Adolfa Hitlera, priprema da provede. Kakvi će biti njeni efekti i konačni rezultati? Još je prerano da bismo ih mogli procijeniti; ali jedno je sigurno, a to je da njemački duh radi na stvaranju novih životnih koncepata i rješavanju najneriješenijih problema našeg vremena.“ Norveške novine Karmoy Posten od 27. septembra 1935. godine objavljuju zanimljivu diskusiju o vrijednosti putovanja Snaga kroz radost između Norvežanina i gospodina Rabinowitza. Norvežanin piše, pozivajući se na skice koje nam dajete o tome koliko su strašna putovanja na moru: „...život na brodu mora biti tokom takvog putovanja, sa malo prostora i skučen u svakom pogledu, želio bih istaći da sam lično učestvovao u jednom od njih i znam da je to besmislica...“

· Sigurno nikada niste bili na parobrodu " Snaga kroz radost". Ne smije se. Bilo koja demokratska zemlja koju volite mogla odbaciti svaki osjećaj za pravdu... organizacija · bi biti ponosna na to.
Snaga kroz radost.”

Mogao bih beskonačno produžavati listu sličnih prijateljskih izjava u štampi iz inostranstva; ali jedna stvar je jasna iz sudova svih onih koji su se ozbiljno zainteresovali za našu organizaciju, a to je da se ideja Snage Kroz Radost uspostavlja snagom svojih dostignuća koja nisu osporavana ni u drugim zemljama.

Stoga smo bili u pravu što smo poduzeli putovanja u druge zemlje. Nastavit ćemo putem koji smo započeli i u martu ove godine putovat ćemo s našom flotom "Snaga kroz radost" preko Atlantika do Lisabona i Madeire. Nadalje, od 1936. nadalje svakog proljeća i jeseni putovat ćemo na jug. Iskustva koja smo stekli tokom naših prvih atlantskih prelazaka do Portugala bila su toliko povoljna da smo se odlučili za gore spomenuti razvoj ovih putovanja. Niko ne može bolje predstavljati novu Njemačku od njemačkog radnika koji putuje sa "Snagom kroz radost".

Osim ovoga, ove godine ćemo provesti niz velikih specijalnih projekata. Kada se uzme u obzir gdje je zapravo putovalo pet miliona turista koji su sudjelovali u programu "Snaga kroz radost " 1934. i 1935. godine, otkriva se da je od tih pet miliona više od tri miliona otišlo u pogranične oblasti naše zemlje. Tamo su izgradili živi zid njemačkog socijalizma. Stanovništvo pograničnih područja posjećivala su braća Nijemci iz svih dijelova Njemačke. I veliko drugarstvo, koje je upravo ono što razlikuje putovanja programa "Snaga kroz radost" od privatnih putovanja, dalo je ovoj braći na granici novu duhovnu podršku. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Nastavit ćemo ovaj metodični rad i znatno ga proširiti. Da bismo postigli ovaj cilj, pokrenuli smo veliku akciju i namjeravamo smanjiti već niske cijene programa "Snaga kroz radost" za dodatnih 30 posto. Kada je ovo predloženo, mnogi stručnjaci su odmahivali glavom i vjerovali da se to nikada neće moći postići. Sada, nakon kratkog perioda pripreme, mogu reći da će ove godine jeftinije cijene biti dostupne za 350.000 turista, i to bez potrebe da oni koji pružaju smještaj odstupe od odobrenih tarifa.

To znači da za prosječne udaljenosti njemački radnik može otići na cjelonedeljni odmor po cijeni od 12 do 15 ili 16 maraka, uključujući kartu, puni pansion i smještaj, te kolektivne aktivnosti svake vrste. To će nam omogućiti da uključimo nove dijelove radnika, koji zbog svog ekonomskog stanja do sada nisu mogli učestvovati u putovanju "Snaga kroz radost" . Ove nove mase će biti najbolji turisti, jer će biti najsretniji i najzadovoljniji. Odvest ćemo ih u prekrasne pogranične krajeve, kojima je istovremeno i najpotrebnija briga koju im nacionalsocijalizam može pružiti.

U svim aktivnostima pokreta Snaga kroz radost koje se protežu izvan granica naše domovine, svjesni smo naše njemačke braće u inostranstvu. Želimo da ih pretvorimo u živi most koji nas povezuje s drugim zemljama, a naši turisti će biti glasnici prijateljstva kako bi omogućili drugim zemljama da vide Njemačku kakva zaista jeste. I tako ćemo u Njemačku dovesti našu braću koja žive u inostranstvu i njihovu djecu, koja inače nikada ne bi mogla pomisliti na posjetu Njemačkoj. Koristit ćemo našu flotu Snaga kroz radost tokom zime i međusezone i obavljat ćemo ova putovanja po vrlo niskim cijenama. U svim ovim poduhvatima ne nudimo nikakvu konkurenciju bilo kojim industrijskim institucijama, jer ćemo pojedince koji će učestvovati u ovim putovanjima vrlo pažljivo birati. Ako čovjek ima dovoljno novca da priušti običan put do Njemačke, neka putuje na običan način.

Gore navedene povoljne pogodnosti za posjetu Njemačkoj nudimo samo onima koji nisu u tako sretnoj situaciji.

Za kraj svojih zapažanja o putovanjima i odmorima, želio bih se dotaknuti jedne male zabrinutosti koja je prisutna u nekim krugovima. Uglavnom, svi su oduševljeni ekspedicijama Snaga kroz radost , kako naši domaćini tako i turisti. Svi su puni hvale za instituciju koja, kako je dokazano, na mnogo načina vrši vrlo blagotvoran utjecaj. Postoji samo jedna kritika koja se povremeno može čuti: kaže se da veliki dio turista čine ljudi koji bi čak i bez nas mogli otići na odmor. Ali ovaj prigovor je neopravdan. Moji saradnici su istražili sastav velikog broja vozova. To je bilo lako moguće, budući da se sa svakim učesnikom postupa putem posebnog detaljnog upitnika. Rezultat istraživanja svih prazničnih vozova iz četiri okruga bio je sljedeći: ne manje od tačno 50% putnika bili su radnici zaposleni u industriji. Ostatak su činili mali zaposlenici, samostalni zanatlije, ljudi s privatnim sredstvima, pripadnici slobodnih profesija itd. Također mogu dati podatke o prihodima turista Snaga kroz radost . Istraga ovih istih vozova pokazala je da je trećina svih turista imala prihode manje od 100 maraka mjesečno. Druga trećina je mjesečno zarađivala između 100 i 150 maraka. Prihodi ostalih bili su veći, ali su se u prosjeku kretali između 150 i 250 maraka mjesečno. Samo 6% je zarađivalo više od 250 maraka. U ovoj kategoriji nalazimo uglavnom bračne parove s brojnim porodicama, koji, zbog velikih tereta koji su na njih, imaju pravo sudjelovati u putovanjima "Snaga kroz radost" .

Moramo stići do tačke - i sve do sada ukazuje na to da ćemo je stići -

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

kada je putovanje od Berlina do Rügena s prijevozom tamo i nazad i osmodnevnim odmorom uz more dostupno već od 12 maraka. Krajnji cilj je sljedeći: prema sadašnjem nivou stanovništva Njemačke, moramo biti u mogućnosti svake godine poslati 14 miliona radnika i radnika na rekreativna putovanja u trajanju od 12 do 14 dana. Postojeći kapaciteti za prijevoz i smještaj potpuno su neadekvatni za rješavanje ovog problema. Danas su već dostigli granicu mogućeg. Kada smo to prorekli prije dvije godine, ismijavali su nas.

Stoga ćemo bez odlaganja započeti izgradnju novih smještajnih objekata i novih brodova. U naredne tri godine, Njemački radnički front će podići zgrade u vrijednosti od 100 miliona maraka. To će uključivati morsko kupalište na ostrvu Rügen, sa 20.000 kreveta i svim sadržajima za rekreaciju. Planovi i modeli za ovaj jedinstveni poduhvat već su napravljeni. Dugujemo ih velikodušnoj komandi našeg Vođe, Adolfa Hitlera.

Nadalje, izgradit ćemo dva broda za smještaj po 1.500 osoba, bez zajedničkih spavaonica, sve kabine za dvije ili četiri osobe, svaka kabina s prozorom, a cijeli brod s palubom nenadmašnog kapaciteta. Pored dva broda, Der Deutsche i Sierra Cordoba, koje već imamo, ovog proljeća ćemo kupiti još četiri broda slične veličine. Osim ovih projekata, broj kreveta u seoskim rekreacijskim kućama koje Laburistički front već posjeduje povećat će se na 30.000. Kada za tri godine sve bude završeno, moći ćemo osigurati smještaj za 1,2 miliona ljudi u našim vlastitim rekreacijskim odmarališima. Naravno, zahtjevi privatnog hotelijerstva i ugostiteljstva uvijek će imati privilegiran tretman. Stoga ćemo uporno raditi na postizanju konačnog cilja, sve dok posljednji radni Nijemac ne bude u mogućnosti u potpunosti zadovoljiti svoje legitimno pravo na rekreaciju i odmor.

Među različitim dijelovima organizacija Nacionalsocijalističke zajednice " Snaga kroz radost" , sport zauzima posebno važno mjesto. Ova služba ima lijepu, ali beskrajno tešku odgovornost da slobodno veče njemačkog radnika provedeno u veseloj fizičkoj kulturi pretvori u izvor snage, kao i rekreacije. Danas, nakon dvije godine rada, sa zadovoljstvom možemo utvrditi da je rezultat daleko nadmašio naša očekivanja. Više od tri miliona ljudi pohađalo je 8.500 kurseva u različitim sportskim kategorijama (plivanje, gimnastika, laka atletika, skijanje itd.) koje smo organizovali. Medicinski centri za sport, stvari i specijalni kursevi za one koji pate od fizičkih nedostataka služe da se pripreme čak i za posljednje naše sunarodnike. Naše jedriličarske ekspedicije na otvorenom moru uvijek su bile popunjene do posljednjeg mjesta, a mnogi zahtjevi su morali biti odbijeni. I u tom smjeru ćemo proširiti naš rad, a posebno ćemo provoditi putovanja sa većim radijusom djelovanja nego prošle godine. Tokom ove zime, u trenutku pisanja ovog teksta, održavaju se kursevi skijanja u najljepšim zimsko-sportskim okruzima Njemačke; 35.000 će učestvovati u njima. U vezi s ovim kursevima, dostupno je 30.000 skijaških odijela "Snaga kroz radost" , koja se sastoje od skija sa remenima, cipelama i kundacima po cijeni od 35 maraka. Ova brojka se može činiti visokom, ali prošle godine je u redovnoj maloprodaji prodano 18.000 odijela. 42.000 turista "Snaga kroz radost" s oduševljenjem je pratilo Olimpijske igre u Garmisch-Partenkirchenu, dovezeni na mjesto održavanja našim vozovima "Snaga kroz radost" .

Za bezbroj Nijemaca ovo je značilo ispunjenje dugo sanjanog i naizgled neostvarivog sna; jer u današnjoj Njemačkoj sport više nije stvar obaranja rekorda od strane odabranih ili ekonomski sretnijih pojedinaca, već je postao nacionalni hobi. Već postoji manjak odgovarajućih terena za vježbanje, a priliv Snage Kroz Radost

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Sportski kursevi se stalno održavaju. Treća godina će, prema dosadašnjim iskustvima, ponovo pokazati ravnotežu koja će dokazati da se u Njemačkoj ne njeguje samo prvenstveni sport, već, što je još važnije, popularni trening tijela. Nećemo se smiriti sve dok čak i 50-godišnjaci i 60-godišnjaci ne budu smatrali sport ili fizički trening svakodnevnom potrebom.

Novoosnovani odjel "Snaga kroz radost", za školstvo i narodno obrazovanje, započeo je svoj praktični rad tek prije kratkog vremena. Ali u nekoliko mjeseci svog postojanja već je pružio vrijednu uslugu njemačkoj naciji hiljadama predavanja, putem biblioteka koje posjeduju stotine hiljada knjiga, te obavljanjem posjeta i obilazaka svih vrsta.

Do godine kada je Nacionalsocijalistička partija došla na vlast, milioni Nijemaca i Nijemaca nikada nisu vidjeli pozorište iznutra. Ne samo da im se činilo sasvim prirodnim da ne idu u pozorište, već su, kao rezultat marksističkog utjecaja kojem su bili izloženi, imali takav kompleks inferiornosti da im se čak činilo da odlazak tamo nije u skladu s njihovim društvenim položajem. I ovdje je došlo do fundamentalne promjene. Kulturna dobra nacije više neće biti privilegija vlasničkih klasa. Jedna nasumično odabrana brojka baca upečatljivo svjetlo na vrlo značajan značaj, sa stanovišta kulturne politike, rada koji je obavljen samo u "Velikom Berlinu": od 1. decembra 1934. do 30. novembra 1935. godine, Snaga kroz radost je dovela više od milion i po berlinskih radnika u pozorište. Koliko god ova brojka bila upečatljiva, mnogo više cijenimo njenu pravu vrijednost kada se sjetimo da ona predstavlja muškarce i žene koji nikada, ili praktično nikada, nisu išli u pozorište. Ovi ljudi, dakle, predstavljaju dodatno pokroviteljstvo za pozorište. Razlozi zašto nikada prije nisu posjetili pozorište bili su uglavnom ekonomske prirode. Radnik ili zaposlenik s mjesečnim prihodima od 100 do 200 maraka jednostavno nije bio u mogućnosti da plati uobičajene cijene pozorišnih usluga za sebe i svoju suprugu.

Zahvaljujući našim velikodušnim mjerama, pozorište i koncertna dvorana su stekle podršku širokih masa - masa koje su ove institucije poznavale samo po glasinama i gledale na njih s potpunom ravnodušnošću. To je činjenica koja se ne smije zanemariti i koja, naravno, ima povoljne posljedice na privatna pozorišta koja ne posjećuje Snaga kroz radost.

Istrage koje smo proveli početkom 1934. godine u Siemensovom pogonu, u vezi s posjetama pozorištima, potvrdile su ova zapažanja. Jedna ili dvije brojke to lako dokazuju: 87,6% muškaraca i 81,3% žena koji su ispitani nikada nije gledalo operu; 63,8% muškaraca i 74,2% žena koji su ispitani nikada nije posjetilo pozorište. Budući da su ova pitanja postavljena svima zaposlenima u Siemensovom koncernu, bez obzira na osobu ili položaj, od direktora do pomoćnog radnika, može se s pravom tvrditi da su se oni članovi osoblja pogona koji su već svjedočili pozorišnim ili opernim predstavama nalazili među ekonomski bolje situiranim grupama zaposlenih.

Nedavna zapažanja u različitim fabrikama pokazuju povoljan rezultat da su manualni radnici posebno dobro zastupljeni u aktivnostima koje organizuje Snaga kroz radost. Provodi se rad na kulturnom obrazovanju, čiji će se efekti vidjeti kasnije.

Samo u Berlinu, sedam pozorišta se isključivo ili pretežno bavi predstavama Snaga kroz radost; dok se prosječan broj posjetilaca u cijelom Reichu kreće između 60% i 70% od broja raspoloživih mjesta, pozorišne predstave Snage kroz radost srećom su uvijek rasprodate mnogo unaprijed. Pokrovitelji ovog kvaliteta teško da su ikada mogli biti dostići

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

„Majstorski koncerti“, koji su uvedeni prije godinu dana, i „Muzički sati“, koje posjećujemo, slično uživaju veliku popularnost. Naši veliki koncerti, kojima diriguju najpoznatiji njemački dirigenti, uglavnom su rasprodani mnogo prije početka. Među poznatim orkestrima koji su učestvovali na koncertima su, između ostalih, Berlinski filharmonijski orkestar, lokalni orkestar iz berlinske regije (das Landesorchester Gau Berlin) i orkestar Njemačke opere. Deveta simfonija Beethovena dva puta je izvedena pred punom dvoranom.

U muzejima je radnik do sada vidio definitivno buržoasku instituciju, koju u principu nije posjećivao. Budući da nam je bilo teško dovesti radnika i u muzej, organizirali smo hiljade dirigiranih zabava. Ali pored toga, unosili smo umjetnost u fabriku putem izložbi radova, koje su se održavale u velikim razmjerima i s još većim uspjehom širom cijelog Reicha. Štaviše, kontakt s manualnim radnicima Njemačke nudi umjetniku snažnu inspiraciju za umjetničko stvaranje u skladu s vremenom.

Za nekoliko godina, svaka od većih fabrika će imati aranžmane za stalnu izložbu. Svake godine milioni Nijemaca će moći da pozdrave radove njemačkih umjetnika. Ono što smo, dakle, postigli jeste da je njemački umjetnik otišao tamo gdje se radne mase nacije slijevaju zajedno, to jest, u radno dvorište i fabriku; i da je za svoj trud i za umjetničko blago koje donosi manuelnom radniku, umjetnik bogato nagrađen stimulacijom koju njegovo umjetničko stvaranje dobija od kontakta sa manuelnim radnikom i mašinskim prostorijama.

Ukupno je naših 66.000 događaja „Snaga kroz radost“ prisustvovalo 25 miliona ljudi.
S našim filmskim kombijima posjetili smo usamljena sela i neobične kutke Njemačke skrivene u šumama i neobrađenom zemljištu, kako bismo našoj braći tamo, za promjenu, pružili živu promjenu i opuštanje od tereta i umora dana.

Ali naše aktivnosti se protežu i dalje. U hiljadama i hiljadama fabrika, tokom mnogih godina, prljavština se nakupljala u pukotinama i zakucima, i niko nikada nije pomislio da radno mjesto učini lijepim. Ljudi su se toliko navikli na prljave, skučene i zagušljive radne prostorije da su ih prihvatali kao nešto što se podrazumijeva.

U tome se, sa svježom hrabrošću i energijom, uključio i odjel Ljepota na radu . Svjež vjetar je puhao kroz sve fabrike i čistio prljavštinu i prašinu sa prozora i iz svakog kutka dvorišta i fabrika. Preko 200 miliona maraka su potrošili menadžeri, vrlo često uz pomoć samog osoblja fabrika, kako bi, na podsticaj odjela Ljepota na radu , rad učinili dostojnim ljudi. Tamo gdje su se prije nalazili stari otpad i smeće, danas su male bašte, zelene parcele, uredna igrališta, sportski tereni, svijetle, prozračne radne prostorije, bazeni, toaleti i kupatila. Radna mjesta koja je zadovoljstvo vidjeti stvorena su u posljednje dvije godine. Do danas je obrađeno otprilike 17.000 fabrika. Uz bezbrojna poboljšanja većeg ili manjeg značaja, izgrađeno je sljedeće: 4.314 kantina i zajedničkih prostorija za osoblje fabrika; 1.580 ukrasnih vrtova; 276 sportskih terena; i 93 bazena za plivanje.

Ovaj rad koji danas Snaga kroz radost obavlja u fabrikama automatski utiče na dom njemačkog radnika. Jer čovjek koji je navikao na lijepo i čisto mjesto za rad osjećat će se ugodno samo u lijepom i čistom domu.

Izgradnja radnih grupa u fabrikama napreduje veoma brzo. Ideja je zavarivanje ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Članovi NSDAP-a i njegovih podružnica unutar fabrike, zajedno s najboljim radnicima između 18 i 25 godina, u čvrst, nesalomljiv blok, kako bi čak i u vremenima krize, u jedinstvu s vođama „ćelija“ i „blokova“, održali ideju zajednice živom.
Nadalje, ove radne grupe trebale bi formirati nove običaje u tvornici i inspirirati funkcije poput inspekcija i zajedničkih večeri.

Što se tiče organizacije Snaga kroz radost, mogu se navesti sljedeći podaci: Nacionalsocijalistička zajednica Snaga kroz radost podijeljena je na 32 regije, 771 okrug i 15.051 lokalnu grupu s jednakim brojem lokalnih čuvara. Njima se dodaju i čuvari radova, čiji je posao unutar tvornice, ukupno 57.000. Svih ovih 75.000 saradnika besplatno pruža svoje usluge Snazi kroz radost.

Snaga kroz radost zapošljava samo 2.547 službenika sa platom.

Ovaj moćni poduhvat, koji je u prve dvije godine morao biti subvencioniran od strane Njemačke radničke fronte, nadamo se da će ove godine biti nezavisan. Ovo je možda najznačajnija i najzanimljivija činjenica, posebno kada se uzme u obzir da je količina novca koju je mobilizirala i pustila u opticaj organizacija Snaga kroz radost veća od milion rajhmaraka, dok italijanski Dopolavoro nije ni približno dostigao taj nivo, a američka organizacija slobodnog vremena i večernjih događaja zahtijeva vrlo značajne subvencije; dok od svih marksističkih napora, koji su - bilo u staroj Njemačkoj ili u boljševičkoj Rusiji ili u industrijskim zemljama Zapada - svugdje potpuno propali, nacionalsocijalizam je na pravom putu.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Njemački zimski rad na pomoći

od Maxa Hungera

Zimski humanitarni rad, koji je pokrenula Nacionalsocijalistička partija i koji je s velikim žarom prihvatila cijela nacija, postao je priznata institucija Trećeg rajha i blagoslov za mnoge milione siromašnih, nemoćnih i bolesnih muškaraca, žena i djece.

Iako država putem direktne akcije čini sve da se bori protiv nezaposlenosti i prevaziđe nevolje obezbjeđujući posao u sveobuhvatnim razmjerima, još uvijek nije imala dovoljno vremena da pronađe posao za svakog radno sposobnog muškarca i ženu koji su spremni da rade, iako je postigla gotovo nevjerovatno čudo suočena sa svjetskim trgovinskim poteškoćama smanjenjem broja nezaposlenih u roku od tri godine sa 7 miliona na manje od 2 miliona. Ali, kao i svaka porodica, uvijek će imati svoje siromašne u svom okrilju.

Socijalno zakonodavstvo i javna pomoć su učinili i čine mnogo na ublažavanju
žele, ali ove institucije ne mogu u potpunosti ukinuti želju.

Zimski rad na pomoći (Winter Relief Work) je osnovan kako bi se pomoglo svima onima čija se sredstva za život nalaze odmah ispod granične linije. Zimski rad na pomoći ne treba da zamijeni javnu pomoć, već da je dopuni.

Kada je nacionalsocijalizam preuzeo vlast 30. januara 1933. godine, zatekao je državu, kako je rekao dr. Gebels je to opisao: „polje ruševina“, politički haos, s praznim kasama i svakim petim čovjekom koji prima socijalnu pomoć.

Trebalo je hrabro srce i čelična volja da se savlada gotovo beznadežna situacija koju su prethodne vlade uzalud pokušavale popraviti. Način na koji su se rješavali ovi gigantski problemi već je postao stvar historije, ali će se zauvijek pamtiti kao nevjerovatan primjer hrabrog i konstruktivnog državništva.

Jezgro velikog Nacionalsocijalističkog udruženja za dobrobit već je bilo formirano u proljeće 1932. godine, ali njegovo pravo djelovanje nije počelo sve dok stranka nije došla na vlast. Prva zvanična funkcija udruženja održana je 6. maja 1933. godine, kada je, u prisustvu Führera, glavni komesar Hilgenfeldt, koji je bio postavljen na čelo organizacije, objavio Führerovu naredbu kojom se Udruženje proglašava službenim tijelom unutar stranke za Reich, ovlaštenim da se bavi svim pitanjima koja se odnose na javnu dobrobit i pomoć.

Udruženje je prvi put pozvano na akciju na Firerov rođendan 20. aprila, kada mu je povjerena distribucija paketa hrane nezaposlenima, i 1. maja, kada je izvršilo prvo ulično prikupljanje sredstava za praznični fond za djecu.

Ljeti iste godine Udruženje je dobilo izvršna ovlaštenja za organizaciju Zimske pomoći koju je planirao Führer, i odmah je započelo s organizacijskim pripremama za taj veliki zadatak. 13. septembra Führer je otvorio kampanju, izjavivši da niko u Njemačkoj ne smije patiti od gladi ili hladnoće tokom zime, a dr. Goebbels je u svom oproštaju rekao da ovaj Zimski rad na pomoći treba provesti do kraja.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

najčistije i najpristojnije metode koje se mogu zamisliti, i da u znak saosjećanja sa siromašnima cijela nacija treba prve nedjelje u mjesecu imati "gulaš od jednog jela" i ponuditi razliku u cijeni obične večere za pomoć potrebitima. Datum početka zimskih radova na pomoći određen je za 1. oktobar, a 16. septembra glavni komesar Hilgenfeldt otišao je sa osobljem od 36 pomoćnika u kancelarije koje su mu bile stavljene na raspolaganje u zgradi Reichstaga.

U govoru održanom 11. decembra 1935. godine, Hilgenfeldt opisuje neke od poteškoća s kojima se morao suočiti u organizaciji posla koji mu je povjeren. Od samog početka bilo je jasno da uspjeh poduhvata ovisi o izgradnji efikasnih mašina za prikupljanje i distribuciju i o tome da se cijela nacija aktivno uključi u to. Stoga je mlake i ravnodušne trebalo probuditi na viši osjećaj građanstva, a sebične na novi altruizam; svakom Nijemcu je trebalo dočarati da se istinsko drugarstvo zasniva na samožrtvovanju i međusobnoj pomoći. Firer je, otvarajući Zimski rad na pomoći, izjavio: „Ova velika akcija protiv gladi i hladnoće mora biti pokrenuta pod motom: Međunarodna solidarnost proletarijata je uništena od strane nas. Na njeno mjesto ćemo podići živo nacionalno jedinstvo njemačkog naroda.“

Hilgenfeldt je od početka prepoznao da organizacija, da bi bila efikasna, mora biti elastična u svojoj primjeni na potrebe i prilagodljiva promjenjivim uslovima stvarne potrebe koju treba ublažiti.

"Niko ne smije trpjeti glad i hladnoću!" Ovo je bila naredba koju je Führer dao svojim pouzdanim sljedbenicima.

Kako je to trebalo uraditi? Postojalo je oko 17 miliona ljudi o kojima se trebalo brinuti: skoro jedna trećina ukupnog stanovništva Njemačke. Zaista, težak zadatak! Međutim, glavni komesar Hilgenfeldt znao je da se prije svega može osloniti na predanu saradnju oko 30.000 lokalnih sekcija stranke, ali je također znao da one ne mogu zadovoljavajuće funkcionisati ukoliko se unaprijed ne utvrde detaljni planovi, koji obuhvataju svaku nepredviđenu situaciju.

Zbog toga je pozvao u pomoć stručnjake iz oblasti finansija, industrije i transporta, kao i stručnjake za trgovinu krompirom, brašnom i ugljem; također je koristio postojeće dobrotvorne institucije, od Crkvenih misija, Njemačkog Crvenog križa, Korpusa za tehničku pomoć, pa sve do male grupe entuzijastičnih radnika, zvanih "Adventisti". Bila je to opća mobilizacija svih snaga obučenih i iskusnih u radu na javnoj pomoći i onih koji su bili spremni i voljni pomoći kao počasni radnici, bez obzira na stranački i društveni status.

Svaki lokalni ogranak stranke širom zemlje prikupljao je i čuvao imena svih osoba kojima je bila potrebna dodatna pomoć. Kako se posao povećavao, poseban odjel Nacionalsocijalističkog udruženja za dobrobit bio je povezan sa svakim lokalnim ogrankom gdje su muškarci i žene svih klasa radili zajedno s jednom voljom za jedan zajednički cilj.

Prilikom organizovanja pomoći, morale su se proučiti i zadovoljiti posebne potrebe različitih područja. Budući da su se životne navike razlikovale u različitim okruzima, čak i u prehrambenoj liniji, a kako su se ugrožena područja uglavnom poklapala s gusto naseljenim industrijskim centrima, Udruženje je moralo poduzeti mjere kako bi zadovoljilo sve ove posebne zahtjeve. Ove poteškoće najbolje ilustruje konkretan slučaj: stanovništvo pokrajine Rajnsko-Vestfalija, na primjer, naviklo je konzumirati žutu sortu krompira; isto se odnosilo na Esen i Hamburg; posljedično, sve bijele i crvene sorte krompira morale su se slati u druge dijelove Njemačke gdje su bile tražene, posebno u Baden.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Sakupljanje i distribucija krompira predstavljali su izuzetan pritisak na resurse organizacije zbog nejednakih lokalnih potreba stanovništva. Na primjer, u Bavarsku, koja je samodovoljna u pogledu krompira, gotovo da nije bilo isporuka, dok je za okrug Essen bila potrebna dodatna količina od 1,45 miliona cwt, a za Saksoniju 0,92 miliona cwt. Među ostalim gradovima i okruzima kojima su bile potrebne dodatne zalihe bili su Berlin, Srednja Njemačka, industrijska područja Rajnsko-Vestfalije, Baden i dijelovi Württemberga. Tokom kampanje 1933/34. prikupljeno je i distribuirano otprilike 60.000 željezničkih vagona krompira. Od ove količine samo je Berlin dnevno primao 700-800 vagona. Mjesečna porcija krompira koja se distribuirala iznosila je oko 30 funti po glavi stanovnika. Ali, budući da je samo oko jedna trećina stanovništva primala dodatnu pomoć, porcija po glavi stanovnika stvarno potpomognutih iznosila je oko 100 funti mjesečno. Slični uslovi su prevladavali u pogledu potreba i distribucije goriva.

U nekim okruzima se uglavnom loži drvo, u drugim treset, ugalj ili briketi od lignita. Naravno, peći i štednjaci su posebno prilagođeni korištenom gorivu. Stoga se moralo voditi računa da svako mjesto bude snabdijevano potrebnim gorivom u dovoljnim količinama. Količina goriva dozvoljena za svako domaćinstvo izračunata je tako da bude dovoljna za grijanje jedne sobe tokom cijele zime. Porodicama sa 3 ili 4 djece dodijeljeno je dovoljno uglja za grijanje 2 sobe tokom cijele zime.

Za transport svog goriva potrebnog u 1933/34. godini bilo je potrebno oko 140.000 željezničkih vagona, što je predstavljalo oko 16% ukupne količine goriva korištenog u Njemačkoj. Količina uglja koja se tokom zime isporučuje jednoj porodici sa dvoje djece predstavlja približno 9 centi tona, dok je svako domaćinstvo u rudarskim okruzima, gdje se ugalj ekstravagantnije sagorijeva, tokom istog perioda primalo približno 22 centa tona.

Distribuciju uglja vrše lokalni trgovci ugljem. Osobe koje imaju pravo na naknadu dobijaju naloge za isporuku 1 cwt po osobi. Nalozi se predaju trgovcu ugljem koji zatim isporučuje ugalj uz plaćanje male naknade za nošenje. Primaoci koji nisu u mogućnosti da plate, dobijaju ugalj isporučen besplatno.

Možda će se dobiti bolja predstava o veličini zaliha uglja ako se objasni da bi rudarima Saarskog bazena bila potrebna 3 mjeseca rada da dobiju količinu uglja potrebnu za zimske radove na pomoći.

Zimska pomoć uključuje i nabavku obuće i odjeće. Dužine materijala korištene za
odjeća bi činila ukupnu dužinu od čak 8.000 kilometara.

Pored krompira, distribuiraju se i drugi prehrambeni proizvodi: riža, brašno, kakao, mlijeko, masti, meso, riba i druge namirnice. Obezbjeđuju se i besplatni obroci, a za Božić božićna drvca za mlade. Samo u Berlinu je 1933/34. godine podijeljeno 300.000 božićnih drvaca.

Za prikupljanje poklona potrebnih za kupovinu svih ovih ogromnih zaliha usvojeni su različiti načini: ulične kolekcije u kojima čak i najviši državni funkcioneri učestvuju kao kolekcionari, dobrotvorne predstave, društvene funkcije, ulične lutrije, mjesečne kolekcije „gulaša iz jednog jela“, pokloni paketa hrane od funti, javne pretplate, posebni nameti na dohodak, privatne kolekcije, ulična prodaja znački itd., itd.

Temeljitost organizacije najbolje se ilustruje metodom u kojoj se „jedno jelo-
Kolekcije "gulaša" se prenose u Berlinu.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Grad Berlin se sastoji od oko 125.000 kuća; za svaku kuću se priprema spisak stanovnika, i u svakoj kući se poziva svaka porodica ili nezavisni podstanar i prikuplja novac. Doprinos, u skladu sa mogućnostima donatora, on unosi u spisak, koji se u roku od nekoliko sati vraća lokalnoj podružnici zajedno sa prikupljenim iznosom. Samo u Berlinu u prosjeku je 140.000 dobrovoljnih pomagača angažovano u zimskim radovima na pomoći.

Treba spomenuti i da je izrada znački i poklona, koji se prodaju na ulicama u posebnim prilikama, obezbijedila posao i hljeb mnogim nezaposlenima u ugroženim industrijskim područjima. Na primjer, zimi 1933/34. godine, narudžbe u iznosu od 4 miliona maraka poslane su proizvođačima u Bavarskoj šumi, Tiringiji i Saksoniji, a nije zaboravljena ni Istočna Pruska sa svojom industrijom ćilibara. Za 1934/35. godinu vrijednost ovih narudžbi povećana je na 5 miliona maraka.

Olakšica se dodjeljuje svim osobama koje ispunjavaju uslove, bez obzira na rasu ili nacionalnost.

Na primjer, u periodu 1933/34. godine, pomoć je pružena 69.336 strancima, od kojih je 29.108 bilo Jevreja. Samo u Berlinu, Zimski rad za pomoć zbrinut je bio za 13.818 Jevreja i 8.054 stranaca. Ukupni iznosi novca i novčane vrijednosti prikupljeni za Zimski rad za pomoć bili su:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Broj osoba kojima je pružena pomoć bio je sljedeći:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Posebno treba spomenuti neviđenu pomoć koju su poljoprivrednici pružili Zimskim radovima na pomoći. Nekoliko brojki će to ilustrovati: Na primjer, 1933/34. godine, Pomeranija je isporučila 841.477 centi tona krompira.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Svu robu za zimske radove na pomoći prevezle su Državne željeznice besplatno.
U kampanji 1933/34. doprinos Državnih željeznica u ovoj vezi iznosio je 14.672.957 tona, dok je ukupna težina transporta iznosila 59.025.995 cwt.

Broj počasnih pomagača angažovanih u Zimskim radovima na pomoći dostizao je u prosjeku 1,5 miliona svake godine, dok je u administraciji ove organizacije bio zaposlen sljedeći broj službenika, činovnika itd.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Ukupni troškovi administracije su nešto manji od 1% ukupnih prihoda.

Firer i Reichskanzler Adolf Hitler, prilikom prijema 27. maja prošlog godine glavnog komesara Hilgenfeldta u društvu njegovih glavnih radnika, izrazio je svoje veliko poštovanje prema radu koji je organizacija obavila, a kada je zaključio rekavši da je „Zimski rad na pomoći jedinstven historijski podvig društvenog rada“, samo je izrazio osjećaj svakog pravog Nijemca u vezi s ovim velikim nacionalnim naporom uzajamne dobre volje i lične žrtve.

******DEMO vodeni žigovi konvertora e-knjiga*******